

ÇILDIRAN DÜNYA

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ

YENİ DÜNYALARDA

On beş günde bir çıkar, macera mecmuası
7 Mart 1955 **Sayı : 9**

Sahibi:
Çağlayan Yayınevi adına Ertem EĞİLMEZ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Müfit DURU

Basıldığı yer: Şehir Matbaası, Ankara Cad. 48
İ S T A N B U L

YENİ DÜNYALARDA: 9

ÇILDIRAN DÜNYA

Çeviren :
A. KAHRAMAN

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

BİRİNCİ BÖLÜM

İÖ seyyaresinin bazalt tepeleri arasında Kiril'in şekilsiz ve heybetli varlığı, iri bir kaya gibi hareketsiz duruyordu. Telepatik sesinin olgun soğukkanlılığı, şekilsizliğinin doğurduğu esrarengiz intibayı unutturuyordu.

— Ben kendi kendine yeter bir varlığım Pol Şanon, dedi. Bununla beraber, seni arayacağım.

Genç adam, Kiril'in karanlık varlığının yanında diz çökmüş, yamacın hemen aşağısında uçuşa hazır bekleyen tek kişilik feza gemisini süzüyordu. Soluk güneş ışığı geminin üzerindeki FLORA ve hemen onun altında, daha küçük harflerle SEYYARELER ARASI SEYAHAT SERVİSLERİ yazarlarını belirtiyordu. Şirketin isminin altında bulunması icap eden geminin numarası, kaza esnasında düşmüştü.

Daha ilerde, feza gemisinin arka tarafında meyilli arazi, dehşetli bir fırtına ânında birdenbire taş kesilmiş bir okyanus gibi alçak, sivri kayalarla ve vâdiciklerle delik deşikti...

Ufuk, dikenli ve bodur ağaçlarına arsız sarmaşıklar dolanmış, sık bir ormanla kaplıydı. Sinsi lâv arslanları bu ormanda avlanırlardı.

Adamın ayakları çıplak ve nasırlıydı. Koyu siyah saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökülmüş, gür sakalı göğsünün kıllarıyla karışmıştı. Elbisesi, vücudunun orta kısmını kaplayan bir lâv arslanı postundan ibaretti. Bulunduğu seyyare, güneşten bir hayli uzak olmasına rağmen çıplak vücudu yanmış, bir tunç rengi almıştı.

— Ben makinist veya feza kaptanı değilim Kiril! Ben sadece bir mühendisim. Sen yardım etmeseydin, ne Flora'yı tamir edebilir, ne de fezada takip edeceğim güzergâhı tesbit

edebilirdim. Evet Kiril, ne iki senede, ne de on senede... Halbuki şimdi senin sayende...

— Harekete hazırsın. Burada çok şeyler öğrendin Pol Şanon ve zannettiğinden çok daha fazla değiştin. Belki de sonradan buradan ayrıldığına pişman olacak, burada kalma-
dığına üzüleceksin.

Genç adam başını salladı:

— Hayır Kiril! İlk defa olarak yanıliyorsun. Burada lâv arslanları beni ve ben onları avlamağa uğraşırken, Ellen'in iki senedir beni beklediğini düşündükçe ne cehennem azabı çektiğimi tasavvur edemezsin. Bütün dünya beni unutmuş olabilir, lâkin Ellen'le Gil asla!..

Sonra Kiril'in koyu nefti vücudu üzerinde elini şefkatle gezdirerek:

— Ben gelmeden evvel insanlardan kaçıyordun, diye ilâve etti. Müsterih ol, sırrını ele vermiyeceğim. Fakat biliyor musun, seni daha iyi, daha yakından tanımak isterdim. Sen gözüktüğünden daha derin, esrarengiz bir varlıksın. Geleceği görebilir misin Kiril?

Fakat Kiril cevap vermedi. Kendine has bir sessizlikle, benliğine çekildi.

Sırtın eteğinde bekleyen Flora canlı bir davetle adamın sabrını kamçılıyordu.

Ufukta küçük güneş altın bir madalya gibi donuklaşıyor, alçalıyor ve gittikçe yatıklaşan ışıklar vahşi çehreleri kayalar arasında karmakarışık ve ürkütücü gölgeler yaratıyordu.

— Ben de arayacağım Kiril! Hoşça kal...

Tehlikeli olmasına rağmen süratle alçaldı. Bin bir müşkilâtla ve uydurma parçalarla tamir ettiği hız kesme tertibatına pek güvenemiyordu. Zaten dimağı, gerekli âletler olmadan mesafe ve sürat ayarlarını başarabilmek için fevkalbeşer bir gayret gösteriyordu. Süratle büyüyen Arz'ın ay şeklindeki gündüz tarafı yeşil, kahverengi ve mavi renklerle ıslıl ıslıldı. Fakat gecenin koynunda bulunan taraf esrarengiz karanlıklarla kaplıydı.

İnecek bir yer aramak zahmetine katlanmadı. Arz'a dönebilmek ve iri kürenin âşinâ çehresini görmek içinde doyulmaz bir heyecan yaratıyordu.

Nihayet, nihayet dönebilmişti... Nereye indiğinin bir kıymeti yoktu. Tarihin kaydettiği en kudretli ticarî teşkilâtın mühim bir memuru idi. Nereye inerse insin, Seyyareler Arası Seyahat Servisinin, kucaklaşan bir ay ve kuyruklu yıldız sembolü ve SASS rümuzu muhitin hürmetini mucip olur ve muhtaç olduğu yardımı kolaylıkla temin ederdi.

Bununla beraber lâcivert gecede pembe akisler yaratan bir şehrin ışıkları ona iyi müjdelere veriyordu. Medenî bir bölgeye, hattâ bir şehrin civarına inerse yardım temin etmesi daha kolay olur ve Ellen ile Gil'in yanına gitmeden, birbirine karışmış saç ve sakalını traş ettirmek, kendine bir çeki düzen vermek imkânını bulurdu.

Şehrin ışıkları, altında kayarak uzaklaştı, seyrekleştirdi. Uzakta, iri beyaz noktalar gibi görünen, cepheleri aydınlanmış binalar kaybolmak üzereydi. Zemin ne kadar yaklaştığını kat'i olarak tesbit edemiyordu.

Birdenbire bütün vücudunu sarsan şiddetli bir sadme oldu. Dayanılmaz bir kuvvetle ileriye fırladı. Göğsü kumanda tablosunun sert, madeni çerçevesine çarptı. Bütün kaburgalarının içeri göçerek kırıldığını zannetti. Nefes alamıyordu. Flora'nın iniş jetlerinden fışkıran mor alevler zemini tarıyor ve ağaçları, fundalıkları saman gibi kavuruyordu. Müşkûlâtla doğruldu. Stop düğmesini buldu ve bastı. Jetler bir ıslıkla durdu.

Pol, otomatik kapıyı açan düğmeyi çevirdi. Yanık ağaç kokuları getiren bir rüzgâr küçük feza gemisini doldurdu.

Yüz metre kadar ilerde, tek katlı bir evin kapısı açılmış içeriden vuran ışık zemin üzerinde eğri duran sarı bir şekil çizmişti. Işık, evle feza gemisi arasında bulunan şosenin beyaz kaplamasından aksediyordu. Hemen hemen kapının çerçevesini dolduran, başı açık bir adam dışarı fırladı. Gemiye doğru koşmağa başladı. Kapının eşiğinde birisi daha vardı. Bu, arkadan gelen ışıkla sarı saçları altın bir hâle gibi parlayan bir kadındı.

— Koş Karl, koş! diye bağıırıyordu. Belki yaralı filân vardır.

Adam bir nefeste şoseyi aştı, uçağın yanına gelerek açık kapının önünde bir an durakladı. Flora'nın kumanda tablosundan akseden ışık yüzünü aydınlatıyordu. Adam gençti. Hayret edilecek kadar iri ve adaleliydi. Açık sarı saçları, mavi gözleri vardı. Sâkin ve sempatik yüzünde iyi huylu insanlara has, tatlı bir tebessüm dolaşıyordu.

Feza gemisinin içine girerek:

— Bir tarafınıza birşey oldu mu? diye sordu.

İri elleriyle Pol'a yardım ederken:

— Biz başkasını bekliyorduk... dedi... Eve kadar yardım edeyim.

Feza gemisinden eve kadar Pol, iri yarı sarışın gencin koluna abanarak yürüdü. Serin hava vücudunda ürpermeler yapıyordu.

Kadın onları kapıda karşıladı. Basit birkaç parça eşya ile döşenmiş oturma odasına girdiler. Geceliğini üstüne kaba gri kumaştan bir sabahlık giymiş olan kadın, Şanon'un haline kocasından daha müteessir olmuş görünüyordu. Fakat her ikisinin halinde Pol'ün tahlil edemediği bir sükûnet vardı: Sükûnetin mânasından çok daha geniş, hudutsuz, tarifsiz bir sükûnet...

Adam kendini ve karısını takdim etti:

— Adım Karl Garrik, dedi. Karım Oliv. Çiftçi ve kübistiz. Evimizi, kendi eviniz telâkki edin.

Karı koca, memnun bir tebessümle bakiştılar. Bu tebessümde apaçık görünen his Şanon'da derin bir hayret uyanırdı. Bu sükûnetin ifadesi şimdiye kadar hiç kimsede rastlamadığı bir ruh rahatsızlığından doğuyordu.

Şanon'u kaba bir masanın başına oturtular, arkasına bir battaniye attılar. Biraz sonra kadın bir fincan sıcak süt getirdi:

— Kusura bakmayın kahvemiz yok... Hiç şehre inmiyoruz. Bizi görmek normalleri rencide ediyor. Zaten zavallıların dertleri başlarından aşkın.

Şanon inanılmıyacak birşey görmüş gibi, elindeki süt fincanına baktı:

— Süt! diyebildi. Ben, sütün varlığını bile unutmuştum.

Tıraş olup, saçlarını da Karl'a düzettirdikten sonra Pol:

— Vizifonunuz var mı? diye sordu.

— Konuşacak kimse yok ki... Vizifonu ne yapalım.

— Kimse yok mu? Fakat bu yakınlarda bir şehrin ışıklarını gördüm.

— Her halde Brayton yahut Denver'i görmüşsünüzdür. Fakat ben, şehirde konuşabileceğimiz kimse yok, demek istedim. Kullardan başka tabii... Onlar da bize ihtiyaçları olursa bizzat gelirler. Sığınaklarda Vizifon yoktur.

Bu sözler Şanon'a yabancı bir lisan gibi geliyordu. Kelimelerin mânasını anlıyor fakat cümlelerden hiçbir şey anlamıyordu.

— Afedersiniz, anıyamadım, dedi, İki senedenberi uzaklardayım. Durumu bilmiyorum. Neden şehre gidemiyor ve neden kimseyle konuşamıyorsunuz? Sonra bu kullandığınız kelimeler nedir? Kübist'ler, normaller, kullar, sığınaklar... bütün bunlar ne demek kuzum?

Karı koca ona hayretle baktılar. Oliv:

— Karl! dedi. Küpleri bilmiyor...

— Sen yemeği hazırlarken ben ona anlatırım şekerim.

Garrik anlatırken, Pol aynada kendini süzdü. Ne kadar değişmişti: Vücudundaki bütün yağlar erimiş, adaleleri kuvvetlenmişti. Yüzüne çöken ince kırışıklar ve şakaklarında beliren kır teller yoktu, tabii...

Garrik devam ediyordu:

— ... zar şeklinde oldukları için onlara ilk zamanlarda «Yıldız zarları» deniyordu. Zaten feza boşluğundan gelirler. Fakat artık sadece «Küp'ler» diyoruz. Nereden geldiklerini ve değişikliği nasıl başardıklarını kimse bilmiyor. Toledo sığınağından çıktıktan sonra bizi Ohayo sükûnet merkezinde yetiştiren Kullar bu suallerin tamamen mânasız olduğunu söylediler. Asıl hakikatin, Küp'lerin gelmiş olmalarında ve insanları gafletlerinden uyandırarak sükûneti aşılama-

da aranması icap ettiğini öğretiler. K p'ler her derde çare bulur, her m       hallederler.

 anon ilk kelimelerden sonra Garrik'in sözlerini can kulağıyla dinlemi ti. Her neslin yeni anlaşmazlıklar getirdiğı bu muvazenesiz dünyada böyle garabetler bir hususiyet teşkil etmezdi. O kendi yarımını, Ellen'le kar ıla acağı anı tasavvur ediyordu. Dalgın bir tavırla:

— Demek ki bu, bir nevi din...

— Hayır din değıl. Hakikat. Yanlış yola sapmamı  ol-salar insanların çoktan ula mı  olacakları m kemmeliliyetin hakikati.

— Hakikat mı? Ne biçim hakikat bu, böyle?

— Küpler'i kendiniz ziyaret etmeden ve değıli liğı tâbi olmadan anlayamazsınız. K r doğımu  bir insana gurubun güzelliğini, sağır doğımu  bir insana bülbül sesini anlatabilir misiniz?

 anon bir kahkaha attı:

— Eğıer K p'leri ziyaret edince ben de sizin gibi saade-te garkolacaksam, Boston'a varır varmaz gidip birini ziyaret ederim.

— K p'ler herkesin derdine çare bulur, dedi Oliv. Biz de değışmeden evvel Karl, Seyyareler Arası  irketin Toledo  ubesinde zorbalık ediyordu. S k n, sükûnet nedir bilmez-dik. İçi hem zor hem de tehlikeliydi. Memnun olmasına rağımen Seyyareler Arasından ayrılıp, Sendikaya giremedi. Bi-liyorsunuz şirketler zorbaları, işçiler arasında hoşnutsuzluk olduğı zaman ba  kaldıranları sindirmek için kullanırlar. Sendika da kendi adamlarıyla karşı koyar.

Bukadarını  anon da biliyordu. Doğıru bulmamakla beraber şirketlerle, sendikalar arasında çok defa kanlı kavgalar-la neticelenen mücadelelere şahit olmuştu. Bunlardan kim-seye faydalanmadığına, her iki tarafın ziyanlı çıktığına kuvvetle inanıyordu. Oliv'in sözlerini Garrik tamamladı:

— Bir sendikalıyı öldürdüm, sonra da saklanmak mecburiyetinde kaldım. SASS beni kanun nazarında temize  ı-kardı, fakat sendika bu hareketimi unutmadı. Herifler pe-

şime düştüler. Nereye kaçsam ellerinden kurtulmama imkân yoktu, nasıl olsa beni bulup hesabımı göreceklardı. Yardım istemek için sığınağa gittim. Oliv de benimle beraberdi. Küp'lerin kulları bizi Ohayo sükûnet merkezine gönderdiler. Eğitimimiz tamamlanınca da buraya geldik.

— Artık yeryüzünde hiçbir kuvvet saadetimize mâni olamaz. Ne sendikâlıların intikamından ne de normallerin bizi öldürmelerinden korkmuyoruz. Plan'da bizim vazifemiz, dünyaya sükûnetin bir mevhum değil, bir hakikat olduğunu göstermektir.

Şanon, bu karı kocanın ne demek istediklerine pek akıl erdiremiyor, onları zararsız iki manyak kabul ediyordu. Bir aralık gözü duvardaki saatli takvime ilişti: 17 Haziran 2319... Sabahın 4'ü.

Gene kendi şahsî meselesine döndü:

— Brayton uzak mı buraya? Behemehal bir vizofon bulup...

Durdu. Karı koca hep aynı sâkin ve anlayışlı bakışla birbirlerine gülümsediler.

Şanon:

— Haklısınız, dedi. İki sene geçtikten sonra bir gün evvel, bir gün sonra... Ne farkı var değil mi?

— Öyle!.. Bize bu iki seneyi nasıl geçirdiğinizi anlatmak istemez misiniz?

— Bir inşaat keşfi için, Kallisto seyyaresine gidiyordum, mühim bir vazifeydi bu... Benim için de gayet ehemmiyetliydi: döndüğüm zaman Ellen'le evlenecektik. Fakat Kallisto'ya varmak nasip olmadı. Feza gemisinin atomik kitlesi arıza yaptı. Bunun üzerine İO seyyaresine mecburî iniş yaptım. İki sene lâv arslanlarıyla mücadele ederek...

Dışarda acaip bir gürültü oldu; Şanon hikâyesini yarıda bırakarak kalktı:

— Bu gürültü ne?

Hep beraber kapıya çıktılar.

Şösedden dönüp çiftliğin bahçesine giren otomobilin radyo farları birdenbire gözlerini kamaştırdı.

Karl hep aynı sükûnetle:

— Normaller, dedi. Belki de bekleyip durduğumuz sen-
dika intikamcıları. Bizi bulmuş olmaları birşey ifade etmez.
Plân tatbik edilecektir.

Oliv, bu son cümleyi bir aksisada gibi tekrar etti:

— Plân tatbik edilecektir.

İKİNCİ BÖLÜM

Atomobil'in radyom farları söndü.

Arabadan gürültü ve telâşla inen dört kişi eve doğru koştular. Kapıdan vuran ışığın istikametine gelip te yüzleri aydınlanınca, Şanon heriflerin sert ve enerjik yüzlerini fark-etti. Gayri ihtiyarî kaşlarını çattı. Gelen adamlar basamakta bir an durdular. Adamların elinde, polisin kullandığı kuvarts mercekli bayıltma tabancaları değil, kısa namlulu, tehlikeli gamına tüfekleri vardı.

Sert bir sesle:

— Siz kapıyı tutun, dedi. Fulmor benimle gelecek.

Heriflerden biri sağa, diğeri sola doğru açıldı. Karan-
lığa gömüldüler.

Birisi:

— Nasıl olsa kaçmazlar, dedi, kaçan kübist görmedim
ben...

Adamlardan ikisi içeri girdi. Ne kıyafet ne de cüsse ba-
kımından hiç benzerlikleri yoktu. Yalnız yüzlerinin sert ve
kindar ifadesi aynıydı.

Şanon, macera günlerinden kalma bir alışkanlıkla ales-
ta kesildi. Yavaş yavaş eğilerek, serî bir bakışla odanın et-
rafını taradı, bir silâh aradı. Fakat yakında tatmin edici bir
silâh yoktu. İki zorba Garrik'lere aldırmıyarak onu süzüyor-
lardı.

— Sen kübist değilsin be! Ne arıyorsun burada?

Garrik de:

— O bizden değil, dedi. Yardıma ihtiyacı olan bir ya-
hancı. Bırakın gitsin.

Adamlar aldırmadılar. Karı koca el ele tutuşmuş mûtaad
tebessümleriyle gülüyorlardı.

— Kübistlerden yardım istiyecek kadar budala mısın be? Bir daha böyle halt etmemegi öğren...

Şanon:

— Dur bakalım, dedi. Sana ne oluyor? Ne yapacaksın?

İki adam birden kahkaha salıverdiler:

— Ne zannettin Kübistler cennetine yollayacağım seni. Yıldız zarlariyla barbut atarsın.

Garrik, Şanon'un koluna dokundu:

— Biz bunu bekliyorduk, dedi. Şehirde bile, yüzlerce minin âkibeti budur. Fakat bizim yerlerimizi başkaları dolduracak. Hem kat kat fazlasıyla. Zaten mühim olan da bu...

Şanon afallamıştı:

— Ne? Eninde sonunda gelip seni öldüreceklerini biliyorsun da, mukavemet etmiyeceksin öyle mi?

— Bu adamların kabadayılığına bakmayın. Bu gece yaptıklarından o derece büyük bir vicdan asabı duyacaklar ki, hiç olmazsa bir tanesi sığınağa giderek sükûn arayacak. Ve bu böylece devam ederek, bir gün yeryüzündeki bütün insanlar değişikliğe erecek. O zaman dünyada ebedî sükûn hüküm sürecek.

Şanon kulaklarına inanıyordu. Evvelce pek aldırma-mıştı. Fakat şimdi hakikat göze batıyordu: bu, yeni ve uydurma bir din, yahut bir masal değildi. Silâhlı ihtilâlden daha tehlikeli, sinsi birşeydi. Bu silâhlı adamlar da cereyanın normal reaksiyonuydu. Normaller!.. Beşer elinin tutuşturmadığı bir alevi söndürmek için geceleri ev basan, adam öldüren zorbalar...

Zorbaların başı olduğu tahmin edilen adam tükürür gibi:

— Yeter be! diye bağırdı. Cebinden madenî bir cisim çıkardı, arka odanın kapısından içeri attı. Şanon bir saniye kaçırmadı.

Yerinden fırladığı zaman küçük yangın bombası daha yere düşmemişti, Gözleriyle bombayı takip eden Fulmor gafil avlandı. Şanon bir omuz vuruşuyla, herifi tepetaklak açık kapıdan dışarı yuvarladı ve kendi de balıklama arkasından daldı. Diğer adamın silâhından hafif bir Pfot! çıktı. Şanon'un

yarım saniye evvel terkettiği eşik hırçın bir alevle parladı.

Kapının önündeki beş altı basamak merdivenin önüne sert toprak zemine Fulmor düşer düşmez, Şanon bütün ağırlığı ile herifin göğsüne çöktü.

Pol herifin silâhına uzandı. Dışarda bekleyen adamlardan biri fırlayarak elindeki kurşunlu copu Pol'un kafasına savurdu. Pol çevik bir hareketle kıvrıldı ve yattı. Cop omuzuna geldi. Bütün kolunu sarsan dayanılmaz bir acı Pol'u deliye döndürdü. Fulmor'un elindeki silâha koparırcasına yapıştı, tek bir hareketle çevirerek ateş etti. Copu savuran adam muvazenesini bulmağa vakit kalmadan bir kömür külçesi halinde yıkıldı.

Dışarda bekleyen diğer adam atılmak üzereyken, Şanon kendi etrafında dönerek Fulmor'un öte tarafına düştü. Bu hareketi esnasında aynı zamanda ateş etti. Adam acı bir çığlıkla iki büklüm oldu, Fulmor'un üzerine yıkıldı. Fulmor korkmuş bir kedi çabukluğuyla toparlandı ve karanlığa karışarak kaçmağa başladı.

Şanon kaçtı, eve doğru saldırdı. Daha bir iki adım atmamıştı ki içerden Pfot! Pfot! diye iki infilâk sesi geldi. Yanmaya başlayan evin kapısından dumanlar çıkıyordu. Bir perdeden fırlar gibi duman arasından fırlayan herif, daha en üst basamaktayken Pol ateş etti. Şua herifi göbeğinin altından yakaladı. Adam korkunç bir çığlık attı. Öne kapandı. Merdivenlerden aşağı yuvarlanırken, fırlayan Pol, ayağını ile ri çıkararak herifi havada karşıladı ve tabancayla itti. Adam, kafası dolu bir tulum gibi sallanarak, yan tarafa yıkıldı.

Evin içine daldı.

Gözlerini yaşartan duman arasında, Karl ile Oliv'i kavrulmuş bir yığın halinde üstüste yıkılmış gördü.

Bu, hayatta olanlar için yapacak birşey kalmamıştı.

Öksürerek dumanın arasından sıyrıldı. Gecenin temiz havasına çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı. Fulmor, atommobilin bulunduğu yerin aksi istikametine kaçmıştı. Derhal atommobile koştu. Makineyi çalıştırdı ve arabayı şoseye çıkardı. Farlarıyla araziye taradı. Fulmor elli metre kadar ilerde, şosenin üzerinde koşuyordu.

Sodyom farlarının bembeyaz ışığıyla aydınlanan şosedde, beyaz bir çarşaf üzerinde kaçıp saklanacak bir yer bulamayan tahtakurusunu hatırlatıyordu. Şanon'un arabayı çalıştırmasıyla atommobilin Fulmor'un üstüne varması bir oldu. Pol direksiyonu biraz kırdı, kaçmağa çalışan zorbayı sol tekerleğin altına aldı.

Acı bir feryat. Bir sarsıntı. Bir inilti. Bir sarsıntı daha...

Fulmor'un ağır araba altında üç parça olan vücudu son bir izpazmoz geçirirken atommobil karanlıkta görülmeyen, bir kanlı iz bırakarak uzaklaşıyordu.

Pol Şanon arabayı son süratle Brayton'a doğru sürerken hiddetini yenmeğe, içine düştüğü bu kâbus âleminde bir nebze mantık bulmağa çalışıyordu.

Yahu! Daha dünyaya ayak bastığı ilk gün şiddet, kin ve budalalık derecesine varan bir fanatizm ile karşılaşmıştı. Daha kimbilir nelere şahit olacaktı. Bir zamanlar âsûde bir hayatın hüküm sürdüğü bu ziraat bölgesinde böyle vahşî hâdiseler cereyan edebilirse, acaba büyük şehirlerin hali ne olmuştu?

Her taraf böyle dehşet, böyle çılgınlık içinde miydi?

Derhal Ellen'i, yahut Gil Lukas'ı bulmalı, itimat ettiği bir ağızdan dünyanın çehresini değiştiren hâdiselerin teferüatını öğrenmeliydi.

Şehrin yakınına gelince başka atommobillerle karşılaştı. Farları göz kamaştırıcı bir parlaklıkla yanarak, çılgın bir süratle meçhul hedeflere koşuyorlardı. Şehre girince, köşebaşlarında uyuklu tavırlarla otobüsleri bekleyen erken- ci ahaliyi gördü. Hepsinin elbisesi bildiği şekildeydi ve hiçbirinki Karl Garrik'in ona verdiği kaba kumaştan gri elbiseye benzemiyordu.

— Bu çeşit elbiseleri kübistler giyiyor olmalı, diye düşündü. En iyisi bir an evvel bu elbiselerden kurtulmalı, hem de bir an evvel, herifler peşime düşmeden...

Peşine düşecekleri de muhakkaktı. Yeryüzünde nekadar karışık hâdiseler olursa olsun, sâkin bir muhitte bir çiftliğin alevler içinde yanması nazarı dikkati çekecek, arkasında bı-

raktığı altı ceset bir tahkikat açılmasına sebep olacaktı. Bu şartlar altında ve çalınmış bir atommobil içinde hem de sırtında kübist denen ucubelere mahsus elbiseyle dolaşması enayilik olurdu.

Aklına Flora geldi. Dudaklarını ısırды. Polis, feza gemisini bulduktan sonra pek ehemmiyetsiz bir tahkikatla Pol'ün hüviyetini öğrenebilirdi. O zaman işler berbattı işte. Çünkü SASS'dan hem resmini hem de umumî tarifini temin edebilirlerdi.

Birdenbire gözlerinin önünde bir kâbus sahnesi belirdi: yabancı bir muhitte temasını kaybettiği kaçık bir cemiyette polis ve gönüllülerin onu amansız bir inatla kovalayıp, vahşi bir hayvan gibi avladıklarını görür gibi oldu.

İO seyyaresinin, hiç te davetkâr olmayan çorak kayalık-
larını, tehlikeli ormanlarını özlemiyor değildi. Kiril'in «Burada kalmadığına pişman olacaksın» dediğini hatırladı.

Neden be? Bütün gayesi Arza dönmek değil miydi? İşte dönmüştü. Ama başı belâdaymış!.. İO'da başı belâda değil miydi, sanki? Hem de nasıl...

— Boş ver! dedi, kendi kendine. Zihnini toparla da bir çıkış yolu bul... Geçmişe üzülmekle işler yoluna girmez.

Atommobili şehrin تنها bir köşesine bıraktı. Yaklaşan sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmağa başlayan sokaklarda vizifon'la konuşabileceği bir yer aradı. Bütün gece açık olan bir restoran gözüne ilişti, o tarafa doğru yürüdü.

Restoranın içi, sıcak, havası ağırdı. Fakat günün bu erken saatinde tenhaydı. Yalnız iki masa meşguldü, birinde üç diğerinde tek adam oturmuştu. Uykulu gözlü şişman bir garson üç kişilik masaya servis yapıyordu.

Şanon'u ilk gören tek başına oturan adam oldu. Korkuyla karışık bir hiddetle yerinden fırladı:

— Kübist! diye bağırdı. Vay hergele, vay!

Diğer üç adam da hep birden Şanon'a döndüler. Yüzlerinde aynı korku ve hiddet okunuyor, hattâ biraz da şaşkınlık seziliyordu. Garson derhal işini bıraktı ve ona doğru geldi:

— Defol! Kübistleri istemiyoruz burada!

Adamların sessiz ve anî bir anlaşmayla ona karşı cephe

almaları Şanon'un hoşuna gitmedi. Aşağıdan almağa çalışarak:

— Ben kübist filân değilim, dedi. Bir... kaza oldu da... Şimdi anlatacak vaktim yok. Müsaade edin de vizifonunuzu bir dakikacık kullanayım.

Heriflerin yüzündeki ifade değişmedi. Garson bir rafa uzandı, oradan bir cop aldı. Şanon'un üzerine yürüdü:

— Vay küstah vay! diye çıkıştı. Adammış gibi buraya giriyorsun ha! Ulan tabelâmızı görmedin mi? Bu restoran sendikaya bağlıdır. Defol git, yoksa beynini bir vuruşta pestil ederim. Haydi yallah!..

Müşteriler de kalktılar. Şanon yavaşça geriledi. Kapiya varınca döndü. Bir nefeste dışarı fırladı. Garson ve müşteriler, kollarıyla hiddetli hareketler yaparak arkasından sövüyorlardı. Vâkıa cebinde silâhı vardı ama zaten başı kâfi derecede belâya girmişti. İşi büsbütün berbat etmeğe sebep yoktu.

Sü_ratle oradan uzaklaştı. İlk caddeyi döner dönmez, hemen yüz metre kadar ilerde umumî vizifon santralinin mavi şimşek işaretini gördü.

İçerde sadece bir tek memur vardı. Gişede uyukluyordu. Şanon yaklaşıp:

— Lûtfen bakar mısınız! dedi.

Adam uykulu gözlerini açtı. Şanon devam etti:

— Derhal bir vizifon muhaberesi yapmak istiyorum. Param yok, tediyele yapabilir miyim?

Memur ancak kendine gelebilmişti. Gözlerini kısararak:

— Sen kübist değilsin be! dedi. Muhakkak espiyonsun. Ne halt ediyorsun burada?

— Ben espiyon filân değilim yahu, sadece...

— Espiyon olmasan kübist kıyafetiyle ne dolaşıp duruyorsun? Kübist olmadığın besbelli... Çek arabayı, başımı belâya mı sokacaksın, nedir?

Hiçbir ihtarda bulunmadan elini tezgâhın altına uzattı. Bir bayıltıcı tabanca aldı. Şanon can havliyle uzandı, herif tam tetiğe basacağı sırada bileğine yapıştı, büktü. Hareket

okadar çabuk olmuştu ki memur tetiğe basan parmağını geri alamadı ve tersine dönmüş tabancanın namlusundan çıkan şua memurunun tam göğsüne isabet etti. Herifin gözleri döndü. Boş bir çuval gibi olduğu yere yıkılıverdi.

Şanon, adama bakmadı bile. Derhal bomboş vizifon kabinelerinden birine koştu.

Acele etmesi lâzımdı: Memurun ne zaman ayılacağı belli olmadığı gibi, her an bir müşterinin gelmesi ihtimali de vardı. Seyyareler Arası Seyahat Servislerini arasa, yardım göreceği muhakkaktı. Fakat istediğine nail oluncaya kadar bir hayli kimseye derdini anlatacak, çok kıymetli dakikalar kaybedecekti. En iyisi Gil Lukas'ı aramaktı.

Kabinenin kapısını kapadı. Selektör tablosunu ayar etti. Vizifon ekranında «Boston Metropolis Haber Alma Servisi» yazısı belirdi.

Şanon mikrofona eğilerek:

— Lukas, Gilbert. F, dedi.

Ekran ışıldadı. Yepyeni bir yazı belirdi: (Lukas, Gilbert F. Fizikçi. Ev. 1220 Antuan Caddesi. No. A-N 6794432.)

Şanon sabırsızlanıyordu. Ya konuşamazsa? Ya vakit kalmazsa? Tekrar mikrofona eğildi:

— Pol Şanon'un kendisiyle konuşmak istediğini söyleyiniz. Tediyele olacak.

Otomatik kontroller derhal harekete geçti. Şanon terleyen avuçlarını elbisesinin göğsüne sildi.

Ekranı beliren adam, kısa boylu, şişman ve orta yaşlıydı. Kısık bakışlı, keskin gözlerinde uykudan eser yoktu. Bir an Şanon'u süzdükten sonra:

— Sizi tanımıyorum, dedi. Ne istediğinizi söyler misiniz?

— Gilbert Lukas'la görüşmek istiyorum. Lütfen bağlar mısınız?

Şişman adam soğuk soğuk Pol'a baktı:

— Vizifon otomatları artık saçmalamağa başladı, dedi. Bu numarayı çoktan değiştirmeleri lâzımdı, burada Lukas isminde kimse yok. On üç aydır ben oturuyorum bu dairedede.

Ve derhal ekran karardı.

Şukutu hayal Şanon'un başını döndürmüştü. Boston Metro Vizifon dosyalarından bir kontrol isteyemezdi. Bu, uzun zamana bağlıydı. Halbuki memur neredeyse kendine gelecekti. Belki, polis te izini bulmuştu bile...

Derhal kararını verdi. Denver'e gidecek ve SASS Denver şubesine şahsen müracaat edecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Braton'dan çıkış, ümit ettiğinden çok daha kolay oldu. Atomnobil, aynen bıraktığı gibi buldu. Şehirden çıkarak Denver şosesini tuttu. Sabahın erken saatinde diğer birçok vesait arasında süratle yol alan atommobil hiç te nazarı dikkati çekmedi. Denver'e iyice girip te SASS Teşkilâtı şubesinin muazzam binasına yaklaşıncaya kadar, kübist elbisele-riyle de kimse alâkadar olmadı.

Yolda, arada sırada, sâkin tavırları ve esrarengiz gülümsemeleriyle nazarı dikkati çeken tek tük kübistler görünüyordu. Şehrin içinde kanunun kanadları altına daha yakından sığındıkları için onlara dokunan olmuyordu. Fakat araba kullanan hiçbir kübist görmedi. Herhalde kübistlerin hususî vesait sahibi olmaları âdet değildi.

Arabasını gene nisbeten تنها bir yerde bırakmayı münasip gördü. Yoluna yayan devam etti. Denver hava limanının çevresini kaplayan çelik kafes tele çabucak vardı. Limanın yan tarafında ve uçuş kulesinin arkasında Seyyareler Arası Seyahat Servisleri Denver Şubesi'nin heybetli binası yükseliyordu. Süratli adımlarla o tarafa yürüdü. Karşılaştığı adamların zihninde bir şüphe uyandırmak için kübistlerin halinden beklenen sükûn ifadesini taklit etmeğe çalışıyordu.

Binanın içersine ancak on, on beş metre kalmıştı ki kapalı bir pikap kaldırıma yaklaştı, motoru kesmeyip rölandide çalışan arabadan bir adam indi ve tam o esnada arabanın hizasına gelen Pol'un yolunu kesti:

— Sizi daha erken bekliyorduk Mr. Şanon, dedi. Derhal pikapa girin, vakit çok az.

Şanon'un sırtından aşağı buz gibi bir ter boşandı. Halsiz ve bedbin bir sesle:

— Sivil teşkilâttan mısınız? diye sordu. Maşallah hiç te vakit kaybetmemişsiniz.

Adam gayet sâkin ve sabırlı mukabele etti:

— Hayır! Sivil Polis Teşkilâtından değiliz. Derhal pikapa binin.

Şanon hissettirmeden etrafına bakarak kaçmak ihtimalini tarttı. Arabanın şoförü oturduğu yerde, elindeki bayıltıcı silâhı sanki tesadüfenmiş gibi açık pencerenin kenarına dayamış, tam Şanon'un göğsü hizasında tutuyordu. Kaçabilmek ihtimali belki binde bir bile değildi.

Şanon istemiyerek arabaya bindi ve arka tarafa pikapın penceresiz tarafına geçti. Burada kimsecikler yoktu. Sadece bir askı ile arabanın tavanına asılmış, ütülü, kahverengi bir elbise vardı. Ayrıca bir sandığın üzerinde gömlek, kravat, ayakkabı vesaire duruyordu.

Kaldırıma inmiş olan adam Şanon'un arkasından hemen arabaya atlayarak:

— Şimdi izahat verecek vaktimiz yok, Mr. Şanon! dedi. Lütfen o elbiseleri giyin...

Fakat Şanon kımıldamadı.

Adam kaşlarını çatarak:

— İnatçılık edip de silâh kullanmağa icbar etmeyin bizi, dedi. Yoksa sizi bayıltıp, kendimiz de giydirebiliriz. Fakat durum tahmin edebileceğinizden çok daha ciddidir.

Şanon fazla ısrar etmedi. Sırtındaki kübist elbiselerini çıkararak, ayakkabıları, çamaşırları ve kahverengi elbiseleri giydi. Bu elbise oldukça bol olmakla beraber onun boyuna göre yapılmış gibiydi. İyi bir terzi elinden çıktığı muhakkaktı. O uğursuz Kallipso seferine çıkmadan kendisinin de buna benzer bir elbisesi vardı. Kumaşı Ellen'le beraber seçmişlerdi. Gayri ihtiyarî bir hareketle dışardan göğüs ceplerini yokladı: Eline bir portföyün şişkinliği geldi.

— Ben bu dalavereleri pek anlayamadım, dedi. Bu esrarengiz film artisti pozlarınızı bırakıp da biraz vaziyeti açıklasanız fena olmayacak.

— Vakti gelince öğreneceksiniz!

Şanon ne söyleyeceğini bilemedi. Şoför arabayı harekete geçirirken diğer adam devam ediyordu:

— Elbisenin cebinde portföyde Boston Metropolis'i için bir uçak bileti var. Sizi uçak terminalinde bırakacağız, oradan stratosfer uçağının bulunduğu 7 numaralı rampaya kadar gitmek için dört dakikanız var. Gecikmeyiniz. Vakti gelince herşeyi öğreneceksiniz.

Az sonra araba durdu. Şoförün yanındaki adamın kumandasıyla yere inen Şanon kendini stratosfer uçak terminal binasının arka tarafında buldu. O iner inmez araba derhal hareket ederek uzaklaştı. Şanon henüz şaşkınlığını yememişti. Bu adamların maksadı neydi? Ona yardım mı, yoksa kötülük mü ediyorlardı?

Yedi numaralı rampayı kolaylıkla buldu. Portföyden çıkardığı bileti uçak kontrol memuruna hiçbir şey söylemeden uzattı. Memur hiçbir şey söylemedi. Bej üniformalı bir hostes yerini gösterdi. Şanon pencere yanındaki koltuğuna oturduğu zaman rüya görmediğine emin değildi. Daha bir saat evvel polis kuvvetlerinden ve sendikanın zorbalarının intikamından kaçan, başına ancak belâ getirebilecek meş'um kübist kıyafetiyle, meteliksiz, dostsuz, çaresiz adamken şimdi normal elbisesi, cebinde hatırı sayılır miktarda parası vardı. Şu halde esas müşkülleri halledebilmiş sayılırdı. Bu değişikliği de tanımadığı esrarengiz adamlara borçluydu.

Fakat bu adamlar kimdi? Ona niçin yardım etmişlerdi?

Bu maceranın mantıksızlığı âşikârdı. İçinde bir şüphe uyandı. (Oynattım mı yoksa?) diye düşündü. Hakikaten stratosfer uçağına binmiş, Boston'a doğru yola düzülmemiş miydi? Yoksa ona mı öyle geliyordu. Belki Garrik'lerin evinde şahit olduğunu zannettiği kanlı facia da bir hayalden ibaretti. Belki hâlâ İO seyyaresinin vahşi kayalıkları, öldürücü düzlükleri arasında ümitsiz bir cinnetin kucağına düşmüş, oraya buraya koşuyor, bütün bu hâdiseleri sadece tahayyül ediyordu.

Yanındaki koltuğa bir adam oturunca Şanon,, bu düşünceleri bırakarak komşusuna baktı. Adam hiç te hayale

benzemiyordu: gözlüklü, kırmızı yanaklı, kabak kafalı, tamamen hakikî bir adamdı. Yol arkadaşı Şanon'a dönerek:

— Şuraya bakın! dedi. Hepimiz bu feci duruma düşecek miyiz? Yakın bir istikbalde bütün dünya sadece bu mah-lûklarla mı dolacak?

Başıyla yandaki rampada bulunan diğer bir stratosfer uçağını gösteriyordu. Uçağa çıkan rampada kalabalık bir grup aynı örnekteki elbiseleriyle, adetâ rüyada gibi sâkin bir yavaşlıkla ilerliyordu. Şanon adamların yüzlerini iyice görebiliyordu: Bilâ istisna hepsi aval aval sırtıyordu. Hepsinin yüzünde tıpkı Garrik'lerinki gibi sonsuz bir sükûn, âdeta bir saadet ifadesi vardı.

— Ohayo sükûnet merkezine gidiyorlar. Bu hafta giden üçüncü grup bu... Gruplar da gittikçe kalabalıklaşıyor. Bunun sonu nereye varacak? Sorarım size.

Şanon yanındaki adamın yüzüne baktı. Herifin gözlerinde, onu restorandan kovalayanların gözünde müşahede ettiği anlatılmaz dehşet hissi okunuyordu.

— Ne bileyim? dedi.

Fakat cehaletinin belli olmasından korkarak bir kaçamak yolu, bir bahane aradı:

— Hani biraz da yabancıyım duruma. İki senedir dış seyyarelerde vazifeliydim. Biliyorsunuz oralara bütün hava-disler rivayet halinde gider.

— Belli... Feza pilotu yahut feza müstemleke personelinin hali var üzerinizde. Burasını çok değişmiş bulacaksınız.

Stratosfer uçağının harekete geçmesi, bu mükâlemenin geri kalan kısmından Şanon'u kurtardı. Koltuğun arkasına yaslandı, yanındaki yabancıyı un'utarak, süratle uzaklaşan hava limanını seyre daldı. Az sonra uçağın atom tepkileri harekete geçti. Atmosferden çıktılar. Etraflarını hem güneşin hem de yıldızların görülebildiği mantıksız ve acaip bir âlem kapladı.

Şanon son hâdiseleri unutmaya çalıştı. Şimdilik yalnız birşey mühimdi: iki saat sonra Boston Metropolis'i'ne varacak, sevgilisi Ellen'i ve candan arkadaşı Gil'i görecek.

Yanındaki koltukta oturan yabancı yerinden doğrularak Şanon'o döndü:

— Seyyareler Arası Seyahat Servisleri diğer seyyarelerde kübistlere iş veriyor mu? Burada veriyorlar biliyorsunuz.

— Yok yahu! Nasıl yaparlar bunu?

— Demek diğer seyyarelerde vermiyorlar. Fakat zamanla o da olacak, hiç şüphe etmeyin.

— Kusuruma bakmayın, fakat ben, hakkında fikir beyan edecek kadar, duruma vakıf değilim.

Kalktı. Uçağın arka tarafındaki tuvalete doğru yürüdü. Yolcuları çaktırmadan birer birer tetkik ederek, takip edilip edilmediğini anlamağa çalıştı. Yolcuların çoğu tüccar veya iş adamlarıydı. Aralarında tehlikeli görünen kimse yoktu. Tuvalete girince kapıyı kilitledi. Cebinden portföyü çıkardı ve içindekileri tetkik etti.

Bu para, normal şartlar altında ona bir hafta yeterdi. Bu biraz mânidardı. Öyle ya! Bu heriflerin onun hayatına tekrar müdahale edeceklerse bir hafta içinde olacak demektir. Portföyde para ile beraber hüviyet vesikaları da vardı. Vesikaları plastik muhafazalarından çıkarıp bakınca şaşkınlıktan gözleri büyüdü: Vesikalar iki sene evvelki tarihi taşıyorlardı, Seyyareler Arası Seyahat Servislerinde çalışan mühendis Pol Şanon'a aitti. Vesikaların üzerinde bir parmak izi, bir de resim vardı. Fotoğraf ona çok benziyordu. Şanon kendini tutamayarak:

— Vay anasını! diye mırıldandı.

Portföy onundu.

Portföyü tekrar cebine koydu. Lâvabonun aynasında kendi çehresini seyrederek bu esrarengiz hakikatin, son beş saat içinde başından geçen hâdiselerle alâkasını aradı. Portföyü iyi hatırlıyordu: Kallipso'ya giderken yanına almamış evinde bırakmıştı...

Evinde! Boston Metropolisinde, koyu kahverengi bir elbisenin cebinde!

Ceketini çıkarıp da terzinin etiketine bakmadan bile, orada ne bulacağını biliyordu. Buna rağmen kendi terzisinin

etiketini ve altında örme harflerle (Pol T. Şanon) yazısını görünce şaşkınlığını yenemedi.

Oturduğu daireyi çoktan başkasına kiralamış olmaları icap ederdi. Ama birisi dairesinden elbiseyi ve portföyü almıştı. Lâkin kim?

Kim?

Ve niçin?

Kafasını ne kadar yorsa şimdilik bu سوالin cevabını bulmasına imkân yoktu. (Şimdilik boş ver) diye düşündü. Daha rahat oturabilmek için tenha bir yer aradı ve boş bir koltuğa ilişti.

Sarışın hostes yanına gelerek, lüzumundan fazla tatlı bir tebessümle:

— Sizin evvelce bizimle seyahat ettiğinizi zannetmiyorum, dedi. Simanız bana yabancı geliyor. Nasıl, bu yolculuktan memnun musunuz? Arzu ettiğiniz birşey var mı?

Şanon bir an kızın dolgun kırmızı dudaklarına, uzun kirpikli, yeşilimtrak gözlerine baktı. Bir sıcaklık hissetti... İO'da geçirdiği iki sene zarfında pek çok şey unutmuştu: İnsanın güzel kadınlara baktığı zaman şakaklarının zonkladığını da...

— Teşekkür ederim. Bana bir paket sigara getirebilirseniz, çok makbule geçer.

— Biz satılık sigara bulundurmamız, fakat bende fazla iki paket var. Size takdim edeyim.

Biraz sonra sigarayı getirdi. Şanon elini portföyüne atınca:

— Rica ederim, dedi. Bunu yolculuğumuzun bir hâtırası olarak kabul e din. Ben de içtiğim için sigarasız kalmanın ne demek olduğunu pek iyi bilirim.

Şanon teşekkür ederken kızla konuşmak ta ona zihnini kurcalayan bir sürü سوالin cevabını sormak için bir girizgâh, bir yol arıyordu. Fakat buna ihtiyacı kalmadı. Hostes bizzat söze başladı:

— İzinli misiniz?

— Evet. Yeni bir vazife almak için avdet ediyorum.

Sonra pencere yanına doğru çekilerek kıza yer açtı:

— Oturmaz mısınız? dedi. İki senedir, arzdan uzak kaldım. Size birçok sualler sormak isterdim.

Hostes samimî bir hayretle:

— Ne yazık! dedi. Biliyor musunuz ki gayet nahoş sürprizlerle karşılaşacaksınız. Fakat özür dilerim. Oturup sizinle ahbaplık edemiyeceğim, biraz işim var. Fakat Boston'a varınca yirmi dört saat izinliyim. Eğer arzu ederseniz...

— Maalesef Boston'da serbest kalamıyacağım. İki senedir görmediğim bir nişanlım var.

Kadın hafif bir kahkaha attı fakat gözleri sanki Şanon'un haline acıyordu:

— İnşallah herşeyi bıraktığınız gibi bulursunuz. Mammafi size bir nasihatte bulunayım: Arz üzerinde hayat şartlarını çok değişmiş bulacaksınız, fakat bu şartları değiştirmek için boşu boşuna uğraşmayın. Hiçbir şeyi değiştiremezsiniz. Kimse değiştiremez. Şirketlerle, sendikalar arasında çok çetin bir mücadele olacak ve kübistler ara yerde kalacak. Mümkün mertebe bu mücadeleye katılmamağa çalışın. İcabederse gene fezaya dönün fakat her ne bahasına olursa olsun mücadeleye katılmayın.

Hostes uzaklaştı. Şanon kızın kendisine gösterdiği alâkanın sebebini anlıyamamıştı. Kızın bir bildiği mi vardı? Fakat bu esrarı çözmekte gecikmedi: Kendi yüzünü, ifadesini hatırladı. Zihninden, kendi sert, esmer, kırışık, canlı yüzünü uçakta bulunan diğer insanların beyaz tenli, hanım evlâdı ifadesi veren yüzleriyle mukayese stti. Hostes herhalde onu bir feza fatihi veya feza dış hudut devriyesi filân sanmış olacaktı.

Bu hâdise ona son iki sene zarfında gerek mânen, gerekse görünüş itibariyle ne kadar değiştiğini, olgunlaştığını hatırlattı. Elindeki paketten bir sigara aldı, yaktı. Duman sinirlerini uyuşturuyor onu teskin ediyordu. Arkasına yaslandı. İcine düştüğü esrarengiz hâdiseleri tahlil etmeğe çalıştı. Düşündükçe dimağı bir noktada toplanıyor, bu hâdiselerin müsebbibi veya âmili olarak tek kişiyi gösteriyordu:

— Gil Lukas!

Vizifonun otomatik tertibatı onu Gil'in numarasına bağlamıştı. Bununla beraber, karşısına çıkan şişman adam, te-
diyeli mükâlemeyi kabul etmekle beraber, Gil Lukas'ı ta-
nımadığını söylemişti.

Ama neden?

Çünkü şişman adam da esrarengiz hâdiselere methal-
dardı. Gil'i arayan adamın Pol Şanon olup olmadığına emin
olmak istemişti.

Şişman herif gördüğünü Gil'e söylemiş olmalıydı. Yok-
sa elbiselerini getiren herifler onu nasıl bulmuş olabilirler-
di? Zaten elbisesinin ve hüviyet varakasının nerede ol-
duğunu da ancak Gil bilebilir, bunları ancak o alıp Şanon'a
gönderebilirdi.

Bununla beraber bu muhakeme de sakattı. Vizifon mü-
kâlemesiyle elbisesini ele geçirmesi arasında o kadar az
zaman geçmişti ki, stratosfer uçağı ile bile elbisesinin Bos-
ton'dan Denver'e yetiştirilmesine imkân yoktu. Şu halde el-
bisenin Denver'e daha evvel getirilmiş olması lâzımdı. Bu
da pek saçmaydı. Onun bu sabah Denver'de olacağını Gil'in
bilmesine imkân yoktu. Bunu ne Gil, ne de başkası bile-
mezdi.

Üstelik, onun o sabah Denver'de olacağını bilecek ada-
mın, Şanon'un Flora gemisini Garrik'lerin evinin civarın-
da yere indirdiğini yahut indireceğini de bilmesi lâzımdı.
Hattâ bu esrarengiz adamın Şanon'un son iki seneyi de ne-
rede geçirdiğini, ne zaman İO'dan ayrıldığını bilmesi de lâ-
zımdı. Ve tâ İO'dan ayrıldığı dakikadan itibaren esrarengiz
bir kuvvetin onun hareketlerini takip, hattâ tanzim ediyor
olması lâzımdı.

— Yok be! Bu kadar martaval olmaz! Bu saçmanın da-
niskası.

Öyleyse!?

Bu numarayı çözemeyeceğine yeniden kanaat getirdi.
Bütün mezyuu dimağından silmeğe çalıştı. Gil Lukas'ı bul-
duktan sonra, ona sorar işin aslını ondan öğrenirdi.

Fakat Gil Lukas'ı görmeden evvel Ellen'i bulması lâ-
zımdı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Boston Hava Limanının mûtaad gürültüsü ve faaliyeti sabırsızlığını gidermedi. Fakat yakından tanıdığı bu faaliyet zihnindeki şüpheleri dağıttı, yaşadığı anın hayal değil, hakikat olduğuna iyice kanaat getirdi. Kalabalık pasajdan geçip Terminal'in çıkışına doğru ilerledi. Hava limanının dış platformunun önüne bir atombüs yanaşmıştı. Yolcular iniyordu. Neredeyse boşalacaktı. Atombüsün boşalmasını beklerken, Hava Limanının giriş kapısının yanındaki muazzam haber servisi umumi vizinemasının sesi kesik kesik geliyordu:

«... Sendikalar Başkanı Zimmer Konniston dün akşam Hükûmet Komitesine bir ültimatom vererek Şirketlerin hergün artan bir temayülle kübistlere iş vermelerine müdahale edilmediği takdirde umumi bir grev ilân ettireceğini bildirmiştir...»

«...vaziyet gayet mühimdir. Ohaya Kübist Merkezi askerî birliklerinin himayesinde bulunmaktadır. Mahalli sığınaklar ise gönüllü sivil teşkilâtın himayesi altındadır.»

Biraz ilerisinde bulunan bir gurubun yüksek sesle konuşması Şanon'un bültenin bir kısmını işitmesine mani oldu. Biraz sonra gürültülü gurup uzaklaşınca, ajansın sesi tekrar kulaklarını doldurdu:

«... Seyyareler Arası Seyahat Servisleri Anonim Şirketi Umum Müdürü Grover Orşam kübistlerin gayet verimli mesailerinin bir methiyesini yaparak, sendikaların taraftar tedhişleriyle amansız bir mücadeleye girişmek hususunda her türlü tedbirin alınacağını enerjik bir lisanla tebliğ etmekte ve...»

Arkasını duyamadı.

Zaten duyduğu kadarından da ipe sapa gelir bir mâna çıkaramıyordu. Yalnız şu kadarı muhakkaktı ki bu kübistler hikâyesi tahmin ettiğinden çok daha mühim bir mevzu teşkil ediyor, adetâ devletin ekonomi sistemine tesir ediyordu. Askerî birliklerin işe silâhla müdahalesi ortalıkta bir isyan, bir anarşi havası estiğini belli ediyordu.

Şanon nihayet boşalan havaî atombüse bindi. Metropolis istikametinde yollandı. İki sene ayrıldıktan sonra, nihayet Ellen'le buluşmasına çok az bir zaman kalınıştı. Buna rağmen dakikalar geçmek bilmiyordu. Metropolis durağına indiği zaman onu bekleyen polislerle karşılaşsa ve onu tevkif etseler hiç şaşırılmıyacaktı. Bununla beraber böyle bir hâdise zuhur etmedi. Bir an evvel Ellen'i bulmak gayesiyle sür'atli adımlarla istasyondan uzaklaşırken, karşıdan koşarak gelen bir adamla tam karşılaşacağı anda çevik bir hareketle yana kaçtı ve gene hızlı adımlarla uzaklaştı.

Arkasından bir ses:

— Şanon! diye haykırdı.

Fakat Şanon bekleyecek durumda değildi. Hiç arkasına bakmadan hızla yoluna devam etti. Caddeye vardığı zaman, kaldırımın üzerine ışıklı harflerle «Park yapılmaz» yazısına rağmen hususi bir arabanın beklediğini gördü. Arabanın şoför mahalline oturmuş, bej tulumlu bir genç kız şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Şanon geçen bir taksiyi çevirdi ve koştu. Arkasından bir erkek sesi:

— Dur, Şanon! diye bağırdı.

Aldırmadı.

Hususî arabadaki kız, erkeklerle beraber:

— Taksiye boş verin Mr. Şanon, diye bağırdı Anlamıyorsunuz ki...

Şanon'un kapıyı kapatmasıyla arabanın hareketi etmesi bir oldu. Taksinin arka penceresinden, çarptığı herifin, bekleyen hususi arabaya atladığını ve arabanın derhal hareket ettiğini, taksiyi takibe koyulduğunu gördü. Fakat cadde gayet kalabalıktı, taksinin de epeyce avansı vardı. Hususi arabayı çabucak taktılar, Şanon bir iki kere arkasına bakıp aranmasına rağmen, tulumlu genç kızın kullandığı arabayı bir daha göremedi.

Çarptığı adamı orta yaşlı, kır saçlı, ablak, esmer yüzlüydü. Şanon adamı tanı mıyordu. İçini kemiren sabırsızlığın tesiriyle onu ve hususi arabayı zihninden sildi. Düşüncesini sadece Ellen'in üzerinde topladı.

Keyn'lerin evi yeşil damlı, yeşil pancurlu, beyaz bir bina idi. Pencerelelerinin önünde ve bahçesinde canlı, renkli çiçekler vardı. Çimen sahayı koşarak aştı ve gittikçe artan bir sabırsızlıkla zili çaldı. Zilin müzikal, tatlı sesinin evin içinde yaptığı akisler ona kadar geliyordu. İçerden bir ayak sesi duyar gibi oldu. Kapı açıldı.

Ellen'in annesi karşısında duruyordu.

Şanon dona kaldı.

İki sene evvel Misis Keyn'i narin, oldukça geveze, faal bir kadın olarak bırakmıştı. Bugün kadının yüzünde gördüğü sükûn ve gayrı insanî memnuniyet ve saadet tebessümünde, Şanon'un asla alışamadığı bir ifade vardı.

Ellen'in annesi kübistti.

Şanon burada, bu evde kübizmle karşılaşacağını asla aklına getirmemişti. Fakat hakikatin acı ve beklenmedik sillesi ile sarsılınca, Garrikleri ilk gördüğü zamanki dehşetin kat kat fevkinde bir dehşetle irkildi.

— Hoş geldin Pol!

Kadın şeffaf ve ruhsuz tebessümüyle bu sözleri söyleyerek kapıyı tamamen açtı, Şanon'a yol verdi. Sırtında bilâ-istisna bütün kübistlerin giydikleri elbiseler vardı.

— Döndüğünü öğrenince pek sevindik. Bir an evvel gelip bizi görmeni arzu ediyorduk.

Salona girdiler; Şanon yüz milyon millik bir diyardan gelirken, bu anda burada sarfetmek üzere defalarca tekrar ederek hazırladığı sözlerin hepsini unutuvermişti. Sadece:

— Ellen? diyebilirdi. O da...

Kadın hep aynı mel'un sükûn ve saadet ifadesiyle başını salladı:

— Ellen burada, Pol. Korkarım ki durum seni biraz sarsacak. Uzun zamandır buradan uzak kaldığın için küplerin insanlar üzerinde ne büyük değişiklikler yaptığını bilemezsin sanırım.

Şanon kendini zaptedemedi. Kadını omuzlarından yakaladı ve şiddetle sarstı. Sanki onu bu müthiş sükûnet uykusundan uyandırmak istermiş gibiydi:

— Ellen'e ne oldu? Ellen nerede?

Arka tarafında bir kapının açıldığını işitti. Ellen'in sesi tahammül edilmez bir sükûnetle:

— Pol, dedi. Bizi unuttun zannettik.

Döndü. Ne yaptığıнын pek de farkına varmadan genç kıza koştu. O anda nasıl çıldırmadığına saçını başını yolarak o evi terketmediğine kendisi de şaşıyordu. Ellen'i sıkıca kavradığını ve göğsünün üzerine bastırdığını hissetti. Kız nazik hareketlerle kollarının arasından kurtulmağa çalışıyordu.

— Ellen! Ellen!

Genç kız kolları arasında bir çocuk gibiydi. Ilık, kıvrak vücudunun çıldırtıcı temasını hissediyordu. Fakat kaba, gri kumaş elleri altında bir kâğıt gibi hışırdıyordu. Ellen'in gözlerinde kendi ruhunda duyduğu hasreti, kıvrak vücudunda arzusuna karşılık bulamadı.

— Çok bekledim, Pol. Fakat bir türlü gelmedin. Herkes seni öldü zannetti... Sonra babamı kaybettik. Ne annem, ne de ben yalnızlığa tahammül edemeyecek hale geldik, nihayet bu bölgedeki Sığınağa giderek küpleri gördük. Artık herşeye başka gözle bakıyoruz. Bu değişiklik hârikûlâde birşey Pol. Bütün derdimiz, kaygılarımız silindi, unutuldu. Sığınağa sen de gittikten sonra ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın.

Şanon aptallaşmıştı. Genç kıızı, mihanikî bir hareketle hâlâ kolları arasında tutuyor, sanki ruhu donmuş gibi göğsünün içinde tahammül edilmez bir soğukluk hissediyordu.

Bu kadar uzun zamandan beri hasret çektiği, bin bir ümitle dönüp aradığı şeyi çoktan kaybetmişti. Bütün gayretleri, meşakkati, ümidi hep boşuna, hep beyhude, hep faydasız olmuştu. Fakat o, bu âkıbete razı olamıyor, kaderin bu sillesine boyun eğemiyordu. Bomboş kalbinde sadece bir tek şey hissediyordu: Vahşi, yırtıcı bir hiddet...

Kızı bıraktı bir adım geri çekildi.

— Nasıl, nasıl yapabildin bunu Ellen? Seni ölü bulsam, acısına daha kolay tahammül edebilirdim.

Kızın cevabında mes'ut tebessümünün bütün hissizliği gizliydi:

— Anlamıyosun, Pol. Bu hakikatin ta kendisi... K p-ler insanlığa asırlardan beri aradığı fakat ne aradığını bilmediği için bulamadığı hakikati, hakikî s k nu getiriyor.

Misis Keyn'in sesi, bir  yin okurmu  gibi yükseldi:

— Değişiklik sükûnun anasıdır. Plân yerine getirilecektir.

Kadın susmu . Ellen de susmu , hissiz, ruhsuz... Sadece mesut, sadece mütebessim bir ta  bebek gibi Pol'a bakıyordu. Evin gayri tabi  havası, bu tahammül edilmez sükût ve sükûn genç adamın omuzlarına ağır bir yük gibi   km  t . Garriklerin evinde müşahede ettiği hava ona bu kadar dokunmamı tı. Çünkü onlar yabancıydılar, onları tanımıyordu. Onların haline sadece uzaktan, sath  olarak acıyordu.

Ama Ellen!..

Aman Allahım!..

Genç kız daima ne 'eli, bir muziplik d    n rnm   gibi parlayan ı ıl ı ıl gözleri, durmadan cıvıldaayan sevimli sesi, cana yakın çocukça halleri, arzudan titreyen dudakları, yüzünün, vücudunun, ruhunun bütün ifadesi, bütün canlılığı zalim bir elin tesiriyle kökünden kazınmı tı. Bütün bunların yerine bu körpe genç kız vücuduna asla yakı mayan gayri be er  bir tavır, yüz ve belki bin ya ında bir adamın ruh s k netinde bulunmanın mes'ut ve heyecansız hali   km  t .

— Hayır, çok iyi anlıyorum Ellen. İki sene dayanılmaz bir cehennem hayatı ya adıktan, bir ceviz kabuğu kadar, uydurma bir gemiyle fezaya ölümlerin en acısına göğüs gerdikten sonra senin vücudunda bir Tibet l masının ruhsuzlu unu bulmak pek acı bir ey...

— Ellen! Bu fel ketten kurtulmanın bir çaresi, seni eski haline getirmenin bir yolu yok mu?

Ellen yarı aptal bir  ocuk gibi tatlı tatlı gülümsedi:

— Bu mümkün olsa bile, hiç birimiz eski halimize dönmek istemeyiz, Pol. Fakat bu mühim değil. Eğer beni hakikaten istiyorsan, sen de sı ına a git. De i . Hayatımıza yeniden ba layalım.

— İmk n  yok! Robot olmak daha iyi...

Ellen'in diğeri teklifi, genç adama, çok daha iğrenç geldi:

— İstersen beni böyle de alabilirsin, istediğini yapabilirsin, Pol. Fert olarak kübistleri kimse korumaz. Hükûmet bir kül olarak hepimizle ilgili, çünkü kalabalık olduğumuz için reyimizi istiyor. Beni alıp, götürsen hiç kimseye hesap vermek mecburiyetinde değilsin.

— Seni alıp götürsem mi? Yani ben yahut herhangi bir adam sana «Kalk gidelim» derse, peşinden gideceksin öyle mi?

— Gayet tabîî, bizim herhangi birşeye itirazımız yok, anlamıyor musun? Eğer mukavemet etsek Normallere sükûn ve saadet misali olabilir miyiz? Mukavemet etsek sükûndan eser kalmaz o zaman şiddete biz sebep olmuş oluruz. Normaller fakirlik ve ölüm korkusuyla yaşıyorlar. Biz öyle değiliz. Zaten onun için sayımız gün geçtikçe artıyor. Birgün gelecek, herkes değişikliği tadacak o zaman yeryüzünde ebedî sükûn ve ebedî saadet hüküm sürecek. Görüyor musun ne kadar basit, Pol.

Bu sözlerin dehşeti Şanon'un tüylerini diken diken ediyordu. Garrik'in ağzında bu sözlerin tesiri bambaşkaydı. Fakat Ellen! Ellen onun kâinatının yarısıydı. Bütün insanların bu korkunç hale geldiğini ve karanlık, esrarengiz, korkunç bir cehennemden gelen meçhul küplerin, koyun sürüsüne benzeyen bu insanların üzerinde hüküm sürdüğünü görür gibi oluyordu.

Böyle bir âkıbetin bütün dehşetini kavrayamıyordu. Fakat mutlak ve edebî sükûn diye insanlığa yutturulan bu cehennem meyvasının hissin, insanlığın felâketine sebep olacağından şüphe etmiyordu.

Şanon ruhen mücadeleci, haksızlığa isyan eden bir adamdı. Bu manzara karşısında kayıtsız kalamazdı.

— Olamaz! dedi. Mantıksız birşey bu. Dünyanın başına böyle bir felâket çökmesine razı olamayız.

— Pol, sen küplerin neler sağladığını bilmedin için zihnin karmakarışık. Kulların sana hürriyetin ve saadetin ne

olduğunu göstermesine müsaade etmelisin. Kişileri görme-
lisin Pol...

— Göreceğim. Göreceğim tabii... Vakti gelince.

Ellen'e bahşedilen bu boş ve sahte saadet kendi hakiki saadetine vurulan amansız darbeye mukabele etmek hırsı ve ruhunda doğan kinle, takip edeceği hatti hareketi yavaş yavaş toparlıyordu.

Hiddetini ve kinini ruhunun derin köşelerine iterek, kendini bir tuzığa düşmüş gibi hissettiği evi terketti.

Dışarda sabahın serin ve güzel havası, inanılmıyacak bir tazelik ve neş'eyle hüküm sürüyor; güneşin yumuşak okşayışları, kuşların şen cıvıltıları hakiki saadetleri anlatıyordu.

Evini önünde birh ususi araba durmuştu. İçinde iki kişi vardı. Şoförün yanında oturan adam Şanon'u çağırmasa geçip gidecekti:

— Mr. Şanon! Şimdi bizimle konuşmağa bir itirazınız var mı?

Durdu. Konuşan adamı, istasyonda çarptığı adamdı. Kapıyı açtı ve Şanon ilk defa olarak direksiyondaki tulumlu kıza alıcı gözle baktı.

Kız uzun boyluydu. Simsiyah saçları ve kapkara gözleri pembe beyaz teniyle bir tezat teşkil ediyordu. En cazip tarafı, nankör tulumun içinde bile belli olan kütür kütür göğsü ve dolgun kalçalarıydı. Şanon'un tetkik edici bakışlarını hiç ifadesini değiştirmeden karşıladı. Yalnız, dolgun ve şehvetli dudaklarını biraz kısar gibi oldu.

Kır saçlı adam:

İsmim Deys Nugent, dedi. Bu da kızım Ruth... Kısa bir müddet bizimle gelebilecek kadar itimat edebilir misiniz bize?

Omuz silkti. O anda verilmiş hiçbir kararı olmadığı gibi, nereye gideceğini de sarahaten bilmiyordu. Bu baba kıza da maceralara meraklı, mütecessis insanlar olarak kabul ediyordu. Fakat neticede onlardan birçok şeyler öğreneli-
lirdi. Arabaya bindi:

— Bana, dünyanın başına neler geldiğini anlatırsanız, her istediğinize cevap verebilirim.

Ötekiler birşey söylemediler. Şanon da sustu. Uzun müddet üçü de konuşmadı... Şehirden çıkıp ta banliyö caddelerinde ilerlemeğe başlayınca, Şanon'un uzun zamandır zihnini kurcalayan bir sual dudaklarından dökülüverdi:

— Benim döndüğümü bilmeyen kimse kalmamış piyasada. Bunun nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz bana? Hem, siz benim o saatte istasyonda bulunacağımı nereden biliyordunuz, allah aşkına?

— Avdetiniz bu sabah televizyonda herkesin nazarı dikkatini çekti. Hikâyeniz bizi bilhassa ilgilendirdiği için sizinle konuşmak istedik. Konuşmak fırsatını bulur bulmaz size enteresan bir teklifimiz var.

— İstasyondan ayrılınca nereye gideceğimi de biliyordunuz. Küçük beyaz evde nasıl bir sürprizle karşılaşacağımı da biliyor muydunuz?

Nugent, oturduğu yer rahat değilmiş gibi sinirli bir hareket yaptı:

— Evet, dedi, televizyondaki konuşmanızı dinledikten sonra maziniz hakkında bir araştırma yaptırđım, nişanlınızın kübist olduğunu öğrendim. İstasyonda durup da bizimle konuşmağa tenezzül etseydiniz, bu sürprizin acı tesirini biraz azaltmağa muvaffak olabilir...

— Ne dediniz? Televizyondaki konuşmam mı? Ne konuşması?

Birdenbire anlar gibi oldu.

Braytonda başlayan ve kendisinin kahramanı olduğu, fakat gidişatına tesir edemediği esrârensiz oyunun bir diğer perdesinin de televizyonda oynanmış olduğunu sezdi. Bu his daha fazla sual sormasına mani oldu.

— Boş verin fazla teferruata, dedi. Boşuna kafamı karıştırmayın. Bari gittiğimiz yerde, siz konuşurken benim kuru boğazıma indirebileceğim bir içki olsa... İki senedir ağzıma içki koymadım. Bakalım onun da tadı değişmiş mi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Onu bir meyhaneye filân değil, dikenli telle çevrilmiş bir saha içinde, oluklu saçtan yapılmış, fabrika gibi bir yere götürdüler.

Eski zamanın atom tecrübe merkezlerinde olduğu gibi, muhafızların gayet sıkı kontrole tâbi tuttukları bir kapıdan girerek atölyelere benzer binalar arasından dolaştılar. Daha küçük ahşap bir barakanın önünde durdular.

Telle çevrilmiş sahanın batı kısmında bina yoktu. Bu kısmı geniş bir beton arme düzlük kaplıyor ve bunun üzerinde bir feza gemisi duruyordu. Şanon merakla gemiye baktı. Bu geminin mûtaber gemilere benzemiyen bir şekli vardı. Gövdesi yüz metre kadar uzun ve aşağı yukarı otuz metre çapındaydı. Bakır rengi bir alaşından mâmûl ufki bir üstüvaneden ibaretti. Kapısı filân görülmüyordu. Her iki ucunda yüksek gibi fakat dala sivri iki başlık vardı. Geminin jet motoru yoktu.

Barakadan ufak tefek, gayet açık sarı saçlı bir adam çıkarak onları karşıladı. Elinde rulo halinde katlanmış bir takım plânlar vardı. Pantolonu ve yakası açık gömleği makine yağı lekeleriyle kaplıydı. Gözlerini, fazla ilgi göstermeden, bir an Şanon'un üzerinde gezdirdi. Sonra kıza döndü. Kıza bakarken gözleri canlanmış ve âlâkası artmıştı.

Ruth:

— Tecrübe nasıl oldu Alek? diye sordu.

— Mükemmel, umduğumdan daha muvaffakiyetli. Artık gemi tecrübe uçuşuna hazır sayılır.

Deys Nugent söze karışarak:

— Hareketin tahminimizden evvel olması lâzım. Vakit...

Birdenbire durdu. Kendini toparlayarak:

— Yahu sizi takdim etmedim. Alek Bler. Pol Şanon.

Alek bizim en büyük ümidimiz ve sağ kolumuzdur Mr. Şanon. İnşa esnasında gemimizin baş mühendisi, hareketten sonra da kumandanı olacak. Teklifimizi kabul ederseniz, kendisiyle çok yakından mesai arkadaşlığı yapacağımız.

— Hoş geldiniz Mr. Şanon, bize iltihak ettiğinize sonradan çok sevineceksiniz. Bundan eminim.

— Size iltihak etmiş filân değilim. İşin esasına bakarsanız neden bahsettiğinizi bile anlamıyorum.

Nugent, Alek Bler'in cevabını beklemeden barakanın kapısına doğru yürüdü:

— Yemeğe geleceksiniz değil mi Alek? Daha projemizi Mister Şanon'a açmadık. Eğer gelersen, senin de faydan dokunabilir.

Bler, cevap vermeden başını eğdi, yoluna devam etti. Şanon, Nugent'lerin peşinden barakaya girdi.

İçerde bir ofis bulacağını tahmin ediyordu. Girdikleri yer ofis değil alelâde derlenmiş bir misafir odasıydı. Arkada bir taraftan mutfığa, bir taraftan da üst kata, yatak odalarına çıkılıyordu.

Nugent piposunu doldurdu:

— Ruth, sen bize birer kadeh içki getirsen de, dilimiz çözülse, dedi. Zaten teklifimizin ne olduğunu öğrenince Şanon'un ayrıca içkiye ihtiyacı olacak.

İçkiler geldi. Şanon kadehini yudum yudum boşaltırken damağında hoş bir hareket uyuyordu. Oturup arkasına yaslandığı koltuk gayet rahatı. Bu leziz içki, bu rahat koltuk Şanon'a yorgunluğunu hatırlattı fakat o keskin dikkatini azaltmadı. Tanımadığı bir muhitte, tanımadığı insanlarla meçhul bir mevzu üzerinde konuşacaktı. On iki saatten beri başından geçen hâdiseler onu büsbütün dikkatli olmağa sevk ediyordu.

— Arabada, dedi, mazimi tetkik ettiğinizi; nişanlımın küblü olduğunu öğrendiğinizi söylemişsiniz. Oradan başlasak nasıl olur?

— Önce içinde bulunduğunuz durumu ve hissiyatınızı çok iyi anladığımı söylememe müsaade edin. Karım, yani Ruth'un annesi onbeş ay evvel değişikliğe tâbi oldu. Ve bir senedir kendisini göremedik.

Ruth mutfaktan gelerek kadehleri tekrar doldurdu. Tulumunun kollarını sıvamış beyaz ve ince uzun kollarını meydana çıkarmıştı. Saçları başının arkasında toplanmıştı.

Hem babasından hem de Bler'den daha uzun boyluydu. Hat-tâ Şanon'un boyuna yakın bir boyu vardı. Sırtındaki tulumu çıkarsa ve biraz cazip elbiseler giyse, harikulâde bir kadın olacağı muhakkaktı.

— Baba, hepsini anlatsanız, daha iyi edersiniz. Bizimle beraber gelirse eninde sonunda öğrenecek değil mi?

Şanon'a döndü. Sesini titreten gizli bir hiddetle:

— Bir senedir burada oturuyoruz, dedi. Çünkü kendi evimizi görmeğe tahammülümüz yok. Annem olmadan ev bi-ze zindan gibi geliyor. Onu Ohaya sükûnet merkezinden alıp eve getirdik fakat.. durmadı. Kayboldu.

Nugent devam etti:

— Kaçırıldılar, Şanon! Bilhassa hattı üstüva memleketle-rine beyaz kübist kadın satan biri kaçırdı. Takip ettim ve nihayet buldum karımı. Fakat kübistliği hâkim oldu, halime rıza göstererek evine dönmedi.

Ruth onlara arkasını dönerek duvardaki bir resme baktı. Şanon' bedbaht kadının bir resmini göreceğini tahmin ederek başını çevirdi. Fakat resim bir kadın resmi değildi. Bir ay manzarasıydı. Orta yerde eski model bir hava gemi-si duruyor. Arkada ayın sarp dağları ve koyu renkli krater-leri görülüyordu. Geminin etrafında küçük kalan insan-lar seçiliyordu. Şanon resmi derhal tanıdı: Bu, aya ilk seya-hatı yaparak feza ufuklarını insanlara açan Promete gemi-siydi.

Nugent sesini biraz sertleştirerek devam etti:

— Ne kadar acı olsa, size bunu söylemekten maksadım, projemize neden dört elle sarıldığımızı ve neden felâket büs-bütün patlak vermeden Arz'ı terkedip kaçmak lâzım geldi-ğini anlatabilmek içindir. Diğer memleketlerde kübistler Amerikalılardan daha da az himaye görür. Hatta bazısında kasaplık hayvanmış gibi alenen satılır da... Karım kaçırıldı-ğından beri Kolombiyada bir umumhanededir. Bu âkıbet, nişanlınızın da, değişikliğe tâbi olmuş her hangi bir kadının da başına gelebilir. Ve buna mâni olmak için birşey yapa-mazsınız.

— Fakat hükûmet...

Hükümet münferit kübistlerle ilgili değildir. Zaten hükümet kübist meselesinde ne yapacağını kendi de şaşır-
dı. Öğrenmeniz icap eden birçok şey var, bunların birincisi
şudur: Duruma boyun eğmek mecburiyetindesiniz. Herkes
hatta hükümet bile bu mecburiyetle karşı karşıyadır.

Herifin, onun namına bu kadar kat'iyetle konuşması
Şanon'u hem içerletti hem ürküttü.

— Öyleyse Ellen'i kendim himaye ederim, dedi. Bir yo-
lunu bulursam onu bu mel'un ipnotizmanın tesirinden kurtar-
rım. Bulamazsam...

Nugent sözünü kesti:

— Tek başınıza kübizme karşı sefer mi açacaksınız?
Böyle bir teşebbüsün milyarda bir bile muvaffakiyet şansı
yoktur. Sizden çok kuvvetli kimseler denediler bunu. Hayır!
Yegâne çare kaçmak, bir an evvel kaçmak ve dünyayı terk-
ederek feci âkıbetten kurtulmaktır.

Şanon hâkir bir tavırla herifi süzdü:

— Siz de yelkenleri pek çabuk suya indirmişsiniz!

— Hayır dostum, yelkenleri suya indirmiyoruz. Yegâne
kurtuluş yolunu tutmağa karar verdik bu uğurda çalışıyo-
ruz

Bu sözleri genç kız söylemişti. Duvardaki resme döne-
rek ateşli bir tavırla devam etti:

— Bu gemiyi büyük babam inşa etti. Babam da Merih'e
ilk giden İkaruz gemisini yaptı. Fakat onlar bugün yapmak-
ta olduğumuz gemi yanında çocuk oyuncağı kalır.

Şanon, birdenbire Nugent'e döndü:

— Ya! Demek siz o Nugent'siniz? Sayın Bayım başka
şartlar altında buluşmuş olsaydık sizinle tanışmak hayatı-
mın en büyük şerefi olacaktı.

— Fakat bugünkü şartlar altında ilgi değil, merak du-
yuyorsunuz değil mi? Hatta merak da değil, belki endişe...
Zaten kübistlerden ve bir avuç insandan ibaret olan gurubu-
muzdan başka bütün dünya sizin gibi düşünüyor. Fakat ne
olursa olsun biz Ark'la yola çıkacağız. Vaziyetin bu günkü
tehlikeli şekle varacağını daha bir sene evvel keşfettik. Bu
sebeple Ark gemisini inşa ettik. Ark bugüne kadar yapılan,

Yıldızlar arası sefer yapabilecek ilk gemidir, muhtemelen bu evsafta başka gemi de yapılmıyacaktır. Arz üzerinde insanlar felâkete doğru koşuyor. Biz teşebbüsümüzde muvaffak olamazsak insanlığın sonu geldi demektir. Muvaffak olursak çok uzun bir istikbal boyunca insanların seyyareler arası gemilere ihtiyacı olmayacak. Hâsılı, dokuz gün sonra Kanis Minoris burcunun Alfa Yıldızı Prosiyon'a müteveccihen yola çıkıyoruz.

— Prosiyon mu? Sizin yerinize bir başkası söylese kahkahalarla gülerdim. Prosiyon on bir ışık senesi mesafede.

— Sizi buraya, bana yıldız mesafelerini öğretesiniz diye getirmedim. Teşebbüsümüze iştirak etmenizi teklif ediyorum. Arkin personeli son derece kıymetlidir. Fakat adamlarımızın çoğu ilim ve teknik adamlarıdır. Büyük bir ihtimalle, gayri meskûn bir seyyarede, tamamiyle yabancı şartlar altında yaşamak ve muvaffak olmak için lâzım gelen yenilmez cesaret ve karektere sahip degillerdir. Lâboratuvar-da en çetin müşkülleri halledebilirler fakat vahşi bir muhitte bir çocuktan farksızdırlar. Bizim müstemleke gurubumuzun başına geçebilecek, hem ilme âşinâ, hem de cesareti bütün bir adama ihtiyacımız var. Bu adam siz olabilirsiniz. Feza-da meçhul bir seyyarede iki sene yaşayabilen bir adam aynı zamanda da mühendis olursa, bizim için biçilmiş kaptandır.

Şanon başını salladı:

— Siz aklınızı kaçırmışsınız.

Nugent omuz silkti:

— Babam Promete'yi yaptığı zaman da aynı şeyi söylediler. Fakat Yıldızlar arası uçuşun sırası gelmiştir. Şimdi buna acele ihtiyacımız var. Bunu başarabiliriz. Prosiyonun seyyareleri vardır. Makson - Bel spektrum analizi bunu çoktan ispat etti. Vakiâ ikiz yıldız olması pek elverişli değildir ama, bizim güneşimizden daha gençtir ve hayatın mümkün olabileceği en az on iki seyyaresi vardır. Gemimiz, ışık süratine çok yakın bir sürat temin eden yepyeni bir prensibe göre hazırlanmış olan hareket sistemini haizdir. Seyhahatın on iki sene kadar süreceğini tahmin ediyoruz, ona göre

hazırlandık. Başarmak ihtimalimiz büyüktür.

Şanon yavaş yavaş kır saçlı adamın sözlerine inanmağa başlıyordu. Bu mevzuda Nugent dünyanın en büyük otoritesiydi. Bu şans iki sene evvel karşısına çıkmış olsa hiç tereddüt etmeden kabul ederdi. Nugent devam etti:

— Bu yıldızı uzun tetkiklerden sonra seçtik. Alfa Sento-ri prosiyondan daha yakın, fakat üçüzlü bir sistem olması onu hesaptan çıkarıyor: Seyyareleri çılgın bir iklimin oyuncu-çağı gibidir. Siriüs çok büyük ve çok sıcaktır: Seyyarelerin-de hayat olamaz... Epsilon Eridani ve 61Signü çok küçük yıldızlar olduğu için bize gelmezler. Altair'in ise seyyaresi yoktur. Görüyorsunuz ki en yakın ve en müsait yıldız gene de Prosiyondur.

Adam kızına dönerek:

— Ruth, kasadan mürettebat kayıtlarını getirir misin? Mr. Şanon'a yaşlılar için düşündüğümüz canlı muhafaza sis-temini göstereceğim.

— Fakat baba geminin sürvites sistemi de var o kayıtların arasında, onu Mr. Şanon'a göstermek ihtiyatsızlık olmaz mı?

Şanon söze karışarak:

— Hiç zahmet etmeyin, dedi. Zaten teklifinizle ilgili değilim. Böyle birşey teklif edeceğinizi bilseydim, gelip konuşmağa bile razı olmazdım.

Kız hiddetle Şanon'a döndü:

— Neden kabul etmiyecekmişsiniz? diye bağırdı. Burada kalıp birşey başarabileceğinizi mi sanıyorsunuz?

— Gayet tabii... Nişanlımı bırakamam. Hem ona, hem de onun durumunda bulunan diğerlerine faydam dokunabilir. İstesem bile bu cehennemi dünyasında Ellen'i feci âkıbetine terkedemem.

— Birşey yapamazsınız ki! Bunu annem için yapmağa çalıştığımız şeyler çok acı bir şekilde isbat etti.

Babası müdahale etti:

— İsrar etme Ruth! Sen yemeği hazırlayıver, neredeyse Alek gelir. O zamana kadar da ben Mr. Şanon'u vaziyet-ten haberdar ederim. Bunu vâdetmiştik.

— Küplerin nereden geldiklerini ve ne olduklarını anlayamayışımız, bunlara karşı mücadele imkânımız olmadığını sarahatle gösterir. İlk zamanlar, daha henüz halk bu küpleri bir alay mevzuu kabul eder, yıldız zarı diye istihza ederken belki birşeyler yapmak mümkün olabilirdi. Fakat artık çok geç. Bu nesneler bugün hükûmetin himayesindedir. Demokratik prensipler, oldukça kalabalık bir halk kitlesini yakından ilgilendiren her hangi bir meselenin himayesini, bu mesele ne kadar zararlı olursa olsun, gaye edindikçe buna bir çare bulunamaz. Ne kadar gülünç bir vaziyet değil mi? Kübistlerin sayısı okadar arttı ki, artık dünyanın âkıbetini görmemek için kör olmak lâzım. Bunun için Ark gemisinin inşasını hızlandırarak cehennemin arz üzerine boşalacağı o feci gün gelmeden evvel işi bitirmeğe karar verdik. Arz'ı terkedip gitmek yegâne ümidimizdir, Şanon.

Fakat işin seyahat tarafı genç adamı ilgilendirmiyordu. Sözü gene yeryüzüne getirerek:

— Arabada, bir de televizyon konuşması yaptığımdan bahsetmişsiniz, fakat izah etmediniz. Beni polisin aradığından da haberiniz var mı?

Nugent hayretle doğruldu:

— Polis mi? Ne polisi yahu? Dostum siz kaçak değil, vatan kahramanıyorsunuz... Beni hayrete düşürüyorsunuz Şanon! Polis sizi niye arasın?

Şanon tereddüt edince, Nugent ilâve etti:

— Kusura bakmayın dostum, şahsî işlerinize burnumu sokmak değildi maksadım... Sualimi geri alıyorum. Bununla beraber merak ettiğim bir nokta var: Flora gibi enti püften tamir edilmiş bir gemiyi hedefe bu kadar yakın düşürmek akla durgunluk verecek bir başarıdır. Geminin seyir ve kontrol âletlerinin çoğu noksanken böyle mucizevî bir başarıyı nasıl kazandınız?

Şanon anlayamamıştı:

— Hedefe yakın mı? diye tekrar etti.

Ne yakını be! Brayton nerede? Boston metropolis nerede? Fakat bu düşüncesini sesle ifade etmedi. İhtiyatlı davranmağı tercih etti.

— Flora'yı nerede buldular? diye sordu.

Nugent'in cevabı, Şanon'un kafasına bir odun vururmuş gibi sarstı:

— Boston Metropolis'in hemen dışında boş bir tarlada buldular. Bu sabahki televizyon konuşmanıza kadar, kimse ne olduğunuzu, nereye gittiğinizi bilmüyordu. Dünyadan uzak kaldığınız bu iki seneyi nerede geçirdiğinizi söylemeği reddetmeniz, herhalde SASS'ın direktifiyledir.

— Reddetmedim ki: İO'daydım.

Bu sözler dudaklarından gayri ihtiyarî dökülüverdi.

Nugent inanılmıyacak birşey duymuş gibi yerinden fırladı:

— Ruth! duydun mu Ruth? İO'daymış.

Ruth koşarak mutfaktan geldi. Yüzü heyecandan kıpkırmızıydı:

— Duydum! Duydum ama inanmıyorum...

Bu mükâleme Şanon'un şaşkınlığını dağıtmıştı:

— İO'da kalmış olmamda bu kadar hayret edilecek ne var?

— Şaşılacak demiyelim de, alâka çekici diyelim... İO gayet vahşî, dehşet dolu bir seyyaredir. Birkaç sene evvel Ruth, Alek ve ben bir müddet orada kaldık. Radyoaktif malzeme arıyorduk. Tam teçhizatlı modern bir arama ekibi için bile orada barınmanın ne kadar güç hattâ imkânsız olduğunu pekâlâ biliyoruz. Bir insanın orada tek başına iki sene değil, iki hafta bile yaşaması mümkün değildir.

Baba kızını bu şekilde konuşması, Şanon'un esasen halledemediği muammayı, esrarı büsbütün karıştırıp yepyeni bir unsur katıyordu.

— Yalan söylüyorsunuz. Neden olduğunu bilmiyorum fakat yalan söylediğiniz muhakkak. Zaten yeryüzüne indiğinden beri sadece yalanla karşılaştım. Yeter artık be! Bıktım bu yalanlardan.

Kalktı.

Tam gitmeğe hazırlanırken kapı açıldı ve Alek Bler girdi. Yıkanmış, saçlarını taramış, temiz bir elbise giymişti. Şanon herifin gözlerinden kendinden hoşlanmadığını anla-

di. Vız gelir... Zaten geçinmeğe niyeti yoktu. O da sarı saçlı heriften hoşlanmamıştı. Son günün hâdiseleri sinirlerine iyiden iyiye tesir etmişti. Ayrıca, bir kurtuluş çaresi bulamaması da hiddetini körükliyordu. Bütün hırsını karşısındaki adamdan almak istemişçesine:

— Yolumda durma be! diye tersledi. Açıl şurdan.

Bler bu sözlerle hiç aldırmadı. Kapıyı kapadı:

— Ben de, bizim için yeni dünyalar fethedeceksiniz, zannediyordum, dedi. Daha işe başlamadan tabanları yağlıyor musunuz yoksa?

— Saçmalama be! Korkak olan sizsiniz. Yoksa burada kalır, sizin gibi korkak ve beceriksiz heriflerin başımıza belâ ettiği şu küplerden kurtulmanın çaresini arardınız.

Ruth aralarına girdi, kızdı:

— Çocukluk etme Şanon, dedi. Boy ölçüşemiyeceğin kuvvetlerle mücadele edilmez. Durumu sen de hissediyor ve korktuğun için de hırsını bizden alıyorsun. Evet! Korkuyorsun... İnsanlardan değil çıplak hakikati olduğu gibi kabul etmekten korkuyorsun.

— Sizce bunun yegâne çaresi, yanan gemiyi terkedip giden fareler gibi, kaçmak öyle mi?

— Yapılacak herhangi birşey olsa, zavallı annemi burada bırakıp gidebilir miydik?

Kızın ses tonundaki hiddete, derin bir ıstırap karışıyordu. Şanon, kııda tahmin etmediği bu hassasiyeti hissedince onu büsbütün câzip bulmağa başladı. Fakat çok ileri gitmişti, artık geri dönemez, tükürdüğünü yalayamazdı.

— Ne mâlûm? diye cevap verdi.

Bler dayanamadı. Şanon'u omuzundan tutarak çevirdi:

— Yeter artık! diye bağırdı. Defol buradan.

Şanon omuzundaki bileği sağ eliyle yakaladı, çekti. Aynı anda sol omuzunu ileri çıkartarak üzerine doğru gelen Alek'in muvazenesini bozdu ve birden savırarak yere çarptı. Sarı saçlı adam gürültüyle Ruth Nugent'in ayakları dibine serildi.

— Buraya isteyerek gelmedim ya! Projeniz belki saç-

madan ve korkakça bir hareketten ibaret. Aranızda bana yer yok. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Dışarı çıktı ve kapıyı hızla vurdu. İçerdekiler birbirlerine bakakaldılar. Alek Bler kızgın bir tavırla kalktı, elbisinin tozlarını silkti.

— Her şeyi anlatmadınız ya? Sürvites tertibatının plânlarını gösterdiniz mi?

— Göstermedik tabii...

Genç kız Alek'in yanına gelerek ellerini omuzuna koydu:

— Boş ver Alek, dedi. Bizimle gelmemesi daha iyi.

— Zaten söylediklerimi dinlemedi bile. Zavallı şaşkınlıktan ve hiddetten ne yapacağını bilmiyor. Onu biraz da mazur görmek lâzım.

— Haydi canım, herif delinin biri.

— Öyle söyleme Alek, sen de böyle ümitle yurduna dönsen ve nişanlının kübist olduğunu, kimsenin bu hususta birşey yapmağa niyetli olmadığını görsen, nasıl hareket edeceğini belli olmazdı. Zannederim sen de böyle etrafına çatarsın. Bununla beraber bu adama ihtiyacımız var. Çarpışmağa kalktığı şeyin ne kadar kudretli olduğunu anlayınca bize döneceğini zannederim. Bize gelmeden evvel hırsından ve aczinden intihar etmezse tabii...

ALTINCI BÖLÜM

Şanon, Nugent'in atölyesi önünden geçen ilk atombüs'e binerek Metropolis sahasına vardı. Hiddeti henüz geçmemişti ve her hangi bir kimseyle kavga çıkarmak için vesile arıyordu. Esrarı birazcık dahi çözememişti. Bilâkis muammanın daha zihade derinleştiğini ve çözülmez hale geldiğini görüyordu. Yalnız bir tek noktada duruyordu: Ellen'e bir yardım sağlayabilmek için, dünyayı saran bu âfet hakkında daha etraflı mâlûmat toplamak mecburiyetindeydi.

Metropolise vardığı zaman ilk defa ahaliye tetkik edici bir gözle baktı, herkesi pençesine almış bulunan gerginliği farkettiler. Bu pek sarıh birşey değildi, tam manasiyle

kavrayamıyordu. Bir takım insanlar hummalı bir evham içinde asık suratlı, çatık kaşlı geziyorlar; bazıları kayıtsız bir gevşeklikle herşeye bigâne görünüyorlardı; bazıları ise marazî bir neşeyle sarhoş gibi hareket ediyorlardı. Ortalıkta bir sürü dilenci, süflî kılıklı adam vardı. Halbuki vaktiyle bunların bir tanesini bile görmek mümkün olmazdı.

Esaser herkesin kıyafetinde bir ihmal, esrarengiz bir pespâyelik seziliyordu. Vakit erken olmasına rağmen geçtiği bütün yollarda meyhaneler, barlar kum gibi kalabalıktı. Kapıların önüne konmuş hoparlörde gürültülü müziklerle sanki ahalinin vicdanından yükselen sesleri örtmeğe çalışıyor gibiydi. Bir meyhanenin önünden geçerken, içerde oturan çok genç bir kız, şirret bir davetle onu içeri çağırdı:

— Hey! Esmer güzeli gel de kafayı kucığında çekelim...

Şanon aldırmadı, yoluna devam etti. Fakat genç kızın sarhoş hayali gözlerinden silinmedi. Küçük yaşta fuhuş, etrafında gezdiği evham ve huzursuzluk atmosferine pek mükemmel intibak ediyordu. Daha iyi koordine edilmiş bir cemiyette böyle bir vaziyete rastlanamazdı. Öyleyse insanlar bu işin başında bir kusur yapmışlar ve bu felâkete sebep olmuşlardı.

Seyyareler Arası Seyahat Servisleri binasının önüne geldi. İçeri girmeğe karar verdi. Zaten paraya ve malûmata ihtiyacı vardı. Burada ikisini de temin edebilirdi. Kalabalık koridorlardan geçerek idari ofislere çıkan asansöre vardı. Asansör operatörü kübistti. Bütün kübistlerin yüzündeki mâhnut, safca saadet sırtışı vardı.

— Hangi kata efendim? diye sordu.

— Personele!

İstasyonun önünde beklerken kesik kesik dinlediği ajans haberini hatırladı.

— Demek SASS sizlere iş veriyor ha?

— Bütün diğer şirketlerden de fazla efendim. Bizden çok memnundurlar. Bu sabahki televizyon konuşmanızı dinledim. Mister Şanon. Küpleri daha iyi anladığınız zaman hissiyatınızın değişeceğinden eminim.

— Televizyon konuşması mı?

Doğru, Nugent de bahsetmişti bundan. Birisi kendini Şanon diye yutturarak bir konuşma yapmıştı televizyonda... Neden olmasın? Onu ellerinde kukla gibi oynatanlar, Flora'yı Brayton'dan Boston civarına getirebildikten sonra arkasından palas pandıras onu da yollamışlardı ya!.. Böyle ufak birşeyi başaramıyacaklar mıydı?

Bununla beraber onun ağzından neler söylediklerini merak ediyordu. Fakat buna rağmen öğrenmesi kolaydı.

Asansörden çıktı. Koridorda biraz ilerledi. Üzerinde (M. Kleyton - Servis Şefi) yazılı bir kapıdan girdiler. Kleyton kısa boylu, dolgunca bir adamdı. Soğuk, mavi gözleri vardı. Şanon'u görünce yerinden kalkmadı. Sadece elindeki, televizyon haberleri hülâsasını ihtiva eden, matbu bülteni masanın üzerine bıraktı. Parmağı ile bültenin üzerinde bir yer göstererek:

— Madem ki bizi ziyaret etmek tenezzülünde bulundunuz, müessesenin tasvibini almadan bu beyanatı neden verdiğinizi izah eder misiniz?

Şanon uzanarak bülteni aldı. İlk gördüğü şey sayfanın orta yerinde üç buutlu kendi resmi oldu. Resmin üstünde iri puntolarla:

FEZADAN DÖNEN SASS MÜHENDİSİ DEĞİŞİKLİĞİ NEFRETLE KARŞILIYOR VE KÜBİSTLERE MÜSAMAHA CEREYANINI TAKBİH EDİYOR.. diye bir başlık verilmişti.

Resmin altında da aynı gün saat dokuzda Boston Metropolis'te beynelmilel televizyon servisi mensuplarıyla görüşürken kübizmi şiddetle tenkit ettiği yazılıydı. İki seneyi nerede geçirdiğini söylemek istememişti. Fakat kübizm buhranı hakkında fikri sorulunca acı bir tonla, nişanlısı Ellen'i kaybettiğini anlatmış ve nihayet bütün ihtiyatı elden bırakarak Hükûmetin kübizme müsamaha etmesinin aleyhinde bulunmuş, bu vaziyetin düzelmesi için kuvvet istimalini bile tavsiye etmişti. «Sendikalar, demişti, karşılaşmakta olduğumuz tehlikenin vahametini anlayan yegâne teşkilâttır. Vatanını seven ve salim bir kafa ile düşünebilen her ferdi sendikalara yardım etmesini tavsiye ederim.»

Diğer sütunlarda verdiği beyanatın tahlili yapılıyor, sözlerinin esasen evhamlı bulunan ve bir kıvılcım bekleyen halk tabakaları arasında yapabileceği kışkırtıcı tesirler üzerinde duruluyordu.

Şanon hepsini okudu, dudaklarını ısırды.

Herifler başına mükemmel bir çorap örmüşlerdi. Onun dünyadan haberi yokken, mükemmel bir kukla gibi kullanmışlar ve kendi fikrini ifade etmesine imkân bırakmadan ağzına bir takım lâflar sıkıştırmışlardı. Şimdi bu sözleri tekzip etse bile bir netice elde edemezdi. Olan olmuştu.

Bülteni bıraktı.

— Bunları inkâr etsem nasıl olsa inanmıyacaksınız. Sendikalara ait kısım müstesna zaten benim de bu fikirde olduğum düşünülürse inkâra bir sebep de yok... Kanaatimce bütün dünya zıvanadan çıkmış.

— Böyle bir beyanat vermeğe selâhiyetiniz yoktu. SASS teşkilâtındaki durumunuzu mahvettiniz. Mukaveleniz feshedilecek. Elinizde bizden bonservis olmadıkça da başka hiçbir yerde mühendislik yapamazsınız.

— Yani kara listeye mi dahil ediliyorum?

Bunu âşikâr bir istihza ile söylemişti. Asıl işin garibi, iki sene evvel, böyle bir söz sarfedebileceğini aklına bile getirmezdi. İO da geçirdiği iki senenin karakteri üzerinde ne büyük bir tesir icra ettiğine hayret etti. Otoriteye karşı hürmet diye birşey tanımıyordu artık... Eskiden SASS tarafından tesvip edilmeyecek bir mütaleaya sahip bile olamazdı.

Omuz silkti:

— Bana ödeyeceğiniz iki senelik maaşımla idare ederim, siz hiç üzülmeysin.

— Mesele o kadar basit değil Şanon. Daha henüz işiniz nihayet verilmiş değildir. Bununla beraber temize çıkmış da değilsiniz. Karar Umum Müdür Orşam'a aittir.

— Öyleyse bir an evvel halledelim. Olsun bitsin.

Kleyton'un masası üzerindeki interkom'un işaret zili sabırsızca üstüste çaldı. Kleyton telâşla:

— Derhal efendim, diye kekeleydi. Şanon'a iç tarafta umum müdürün odasına açılan kapıyı gösterdi.

Orşam'ı muhteşem bir masanın başında buldular. Her iki tarafında dev cüsseli, goril suratlı birer muhafız vardı. Şanon, evvelce bu adamı şahsen hiç görmemişti. Şimdi ilk defa görüyordu ve sukutu hayale uğradı. Umum Müdür tahmin ettiği ve şöhretinin icap ettirdiği kadar heybetli değildi. Bununla beraber kısık, soğuk gözlerinde, ince uzun çehresinde bir otorite mevcuttu.

— Mister Kleyton'a söylediklerinizden anlaşıldığına göre, mevzuubahis konuşmayı inkâr etmeniz mümkün öyle mi? Konuşmayı sizin yerinize başkası mı yaptı, diyeceksiniz? Peki ama, neden? Bunu da söyleyebilir misiniz?

— Hiçbir fikrim yok. Zaten inkâr etmek zahmetine katlanacak değilim. Halletmem icap eden bir takım hususî işlerim var ve kaybedecek vaktim yok.

Orşam'ın sekreteriyle Kleyton endişeyle bakiştılar.

Orşam:

— Teşkilâtımızda mühim bir mevki işgal etmektesiniz Şanon, dedi. Kat'i kararınızı vermeden iyi düşünün.

Şanon sabırsızlanmağa başlamıştı:

— O mevki artık beni pek ilgilendirmiyor.

— Fakat biz bir bakıma, kendimizi size borçlu hissediyoruz. Bu sabahki t elevizyon konuşmasını tekzip ederseniz, SASS kadrolarında isminizi muhafaza edebiliriz. Şimdiki durumda bu beyanat müessesemizi bir hayli sarsmaktadır. Tekzip eder...

Şanon cümleinin sonunu beklemedi. Kalktı. Bu oyunun başından beri kuklalık etmişti. Şimdi Orşam'ın fikrini kabul ederse kuklalığa devam etmiş olacaktı. Hem de bile bile... SASS gibi muazzam bir şirketin durumu, çalıştırdığı binlerce mühendisten bir tanesinin söyleyeceği sözlerle sarsılmazdı. Bu sözler ne olursa olsun... Demek ki Orşam onu başka bir sebeple elde tutmak istiyordu. «Hava alırsın şapşal suratlı herif» diye düşündü.

— Teklifiniz beni ilgilendirmiyor, dedi. Birlikniş paramı verin, gideyim. Sizi dinleyecek vaktim yok.

Orşam, ağzı bir karış açık kalan Kleyton'a döndü:

— Kesin hesabını! dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Halkın hummalı gerginliği Şanon'un haleti ruhiyesine tesir etmiş olmalıydı. O güne kadar hayatında gayet mühim biryer işgal eden SASS teşkilâtından ayrılmasını, mesleğinde niuvaffak olmak için sarfettiği bütün gayretlerin heba olmasını hiç umursamıyordu. Zihnini işgal eden başka şeyler vardı: Dünyaya avdetinden beri hayatını âdetâ tanzim eden kuvvet veya şahıs, kurnaz bir manevrayla, şirketle arasını bozmuş, onu hedefsiz bırakmıştı. Bütün bunların arkasında bir sebep bir gaye olmalıydı.

Bu gaye neydi?

Bu kuvvet kime hizmet ediyordu?

Onu alenen kübist düşmanı ilân ederek, kübizmle mücadelede sendikaları destekliyor gibi göstermekte kimin menfaati olabilirdi?

Belki doğrudan doğruya sendikaların. Bunu evvelce düşünmediğine üzüldü. Hem Seyyareler Arası Seyahat Servisleri teşkilâtına, hem de hükûmete açıkça meydan okuyarak, ultimatom verecek kadar kuvvetli olan sendikalar onu bir kukla gibi oynatamaz mıydı?

Bunu nasıl başardıkları mühim değildi. Fakat bu muammanın altında sendikaların parmağının bulunması muhakkak gibiydi. Bir yerde oturup biraz düşünmek, ne yapacağını kararlaştırmak istedi. Düşünürken bir iki kadeh atmanın fena olmiyacağını da tasarlıyarak bir meyhaneye daldı. Tenha bir masanın başına oturdu. Burası önünden geçerken genç bir fahişenin kendisine lâf attığı yerdi.

İçkisini içerken, Nugent'lerin kararını da tarttı. Bu güne kadar gördüğü insanlar içinde en fazla kendilerine hâkim olanlar Nugent'in gurubu idi. Onlar diğerleri gibi ken-

dillerini dehşete veya lâkaydiye bırakmamışlar; kanaatlerine göre faal bir hareket tarzı tayin etmişlerdi.

Fakat insan alıştığı ve kıymet verdiği herşeyi arkada da bırakıp da, meçhul bir yere, tekrar dönmiyeceğini bile bile gidebilir mi?

Yanında bir ayak sesi duydu. Burnuna ucuz ve keskin bir parfüm kokusu geldi. Sinirlenerek döndü. Bir kadın yanındaki iskemleye oturmak üzereydi. Şanon'dan dâvet filân beklemedi. Babasının evindeymiş gibi masanın başına oturdu. Otomatik düğmeye basarak içki istedi.

— İyi ki geldiniz, demin sizi çağırdım. Kapının önünden geçerken ama, duymadınız, dedi.

Şanon hâdiseyi hatırladı, fakat ilgilenmedi:

— Etrafta bu kadar erkek varken neden beni çağırdın?

— Sen onlar gibi değilsin, sen enteresansın. Bıktım onlardan.

Kız Şanon'un tahmin ettiğinden çok daha gençti. Onbeş, onaltı yaşında ancak vardı. Fakat sürdüğü sefih hayatın gözlerinde bıraktığı iz çok derindi. Tenini kaplayan bol makiyaj gençliğini gizliyordu.

— Enteresan mıyım? Nasıl, yani?

— Ötekiler gibi değilsin. Herkes kendini kapıp koyuvermiş, sanki bir şeyin olmasını bekliyor, ama birşey olunca da ne olduğunu anlayan yok... Sen ne istediğini biliyorsun.

— Ya sen? Sen de herkes gibi akıntıya kaptırdın mı kendini? Yoksa ne istediğini biliyor musun?

Genç fahişe şuh bir kahkaha attı:

— Akıntıdayımı tabii... Bütün cehennem yeryüzüne boşanıyor; ben kim oluyorum da «Dur» diyeceğim. Sırt üstü yatmış bekliyorum, ötekiler gibi.

Kız içkisini tazeledi, devam etti:

— Kendimi akıntıya bıraksam ne olacak sanki? Pek sıkışırsam, işler tamamen aynasızlaşırsa basar Küplere giderim. Olur biter. Şimdi piyasada hiç bulunmayan birşey var orada: sükûnet...

Bu karı filozof gibi konuşuyordu doğrusu... Şanon:

— Herkes öyle yapıyor, dedi, çek kafayı, vur patlasın, çal oynasın... Öntüne gelenin koynuna gir. Sonra paçanı sıkışırca yallah küplere...

— Tamam. Bu dalavere din filân gibi birşey olsa, insanın tövbe etmesi, pişmanlık getirmesi lâzım. Halbuki kul- lar hiç sual sormuyor. Aklına esince git bir avuç saadet al, çık dışarı.

O sırada iri yarı, asık suratlı bir adam masanın yanı- na yaklaştı. Fahişenin kolundan tutarak çekti:

— Yeter artık, çık yukarı!

Şanon müdahale etmek için yerinden kalkarken kız:

— Boş ver, dedi. Boşuna şövalyelik etme, ben burada çalışıyorum. Sen bu dünyaya yakışmıyorsun vakit varken çek cızlamı. Uğraşma...

— Burada bu sıkıntıyı çekeceğine küplere gitsene.

— Haklısın. Belki o daha iyi.

Neon reklâmlar ve gayet şatafatlı dekorasyonlarla süs- lenmiş dükkânlar arasında gayet sade ve basit bir bina Şa- non'un dikkatini çekti. Durup bakınca bunun ne olduğunu derhal anladı: sığınak...

Burada bir küp olması lâzımdı. Şanon derhal kararını verdi: Bu küplerden birini görecektik, meretlerin ne oldu- nu anlayacaktı. Karşı kaldırıma geçti.

İki, büyük kanatlı kapının her iki tarafında aşağı yukarı beş, altı metre mesafede bir kalabalık toplanmış sığınağa bakıyordu. Şanon kalabalığı yarararak binanın önündeki boş- luğa vardı. Yavaş fakat metin adımlarla sığınanın sabanlı- ğına çıkan merdivene yürüdü. Kalabalık arasından fırlayan bir kadın koşarak yanına geldi. Bu, meyhanedeki fahişeydi:

— Haklısın, dedi, orada çalışmaktansa, kübist olmak daha hayırlı. Şu heriflere bak! Her gün buraya gelir, diki- lirler fakat girmeğe cesaret edemezler. Ben de kaç kere geldim.

Şanon da sığınağa doğru yürüdüğünü henüz farketmiş gibi, durdu. Genç adamın kolundan tutarak:

— Hayır! diye bağırdı. Hayır! Sen gitme... Senin buna ihtiyacın yok!

Ve kapalı kapıya doğru koştu, açtı ve içerde kayboldu. Şanon bir an duraklamıştı. Tekrar harekete geçip daha iki adım atmadan sığınagın kapısı açıldı. Gri elbiseli, sakallı bir adım çıktı, meyus bir tebessümle Şanon'a:

— Kusura bakmayın, dedi. Küpler, müstesna bazı kimseleri kabul etmezler. Siz de onlardansınız. Giremezsiniz.

İhtiyar sözlerini bitirir bitirmez tekrar içeri girdi. Kapı kapandı. Şanon içerlemişti. Hırsla kapıya yürüdü. Açmak üzere tokmağa uzanırken sert bir el omuzundan yakaladı:

— Acele etme delikanlı. Sığınaklar hükûmet himayesindedir. Zorla giremezsin.

Döndü. Sivil gönüllü teşkilâtın alâmetini taşıyan genç bir adam karşısında duruyordu. Herif silâhlıydı. Şanon bir an düşündü. Herifle mücadele etse halk ta memur tarafından çıkacaktı. Sabretmeğe karar verdi, şehirde başka küp yok değil ya...

Fakat o anda kapının iki tarafında bekleyen kalabalık ikiye ayrıldı. İki adam fırlayarak Şanon'a doğru koşular. Bir tanesi yakkasının altındaki armayı göstererek, Şanon'un yanındaki delikanlıya:

— Polis! dedi. Bu adamı çoktanberi takip ediyoruz. Tevkif edeceğiz.

Şanon sonunu beklemedi. Ani bir hareketle sivil gönüllüye bir tırpan attı. Herifi basamaklardan aşağı yuvarladı. Daha adam yere düşmeden Şanon fırlamıştı. Konuşan polis onun fırladığını gördü fakat kendini korumağa fırsat bulamadı. Zehir gibi bir aperkatla sendeledi, düştü. Şanon koşmağa başladı. Lâkin uzağa gidemedi. Bütün adalelerini donduran müthiş fakat çok kısa bir acıyla yerinde kaldı. Bir uçuruma yuvarlanırmışçasına döne döne düştüğünü hissetti. Kendini kaybetti.

İkinci polis gayet çevik bir hareketle bayıltıcı kuartz tabancasını kullanmağa fırsat bulmuş, ilk atışta isabet ettirerek Şanon'u bayıltmıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gözlerini açtığı zaman, tahammül edilmez derecede parlak beyaz bir ışıkla karşılaştı. Üzerine eğilen bulanık bir gölge vardı. Bu gölge tuttuğu bir bardaktan, ağzına sıcak ve kekremsi bir mayı döküyordu. Henüz mânasını anlayamadığı bir ses, bir konuşma vardı.

Derin bir nefes aldı. Bütün vücudu çok tatlı bir şekilde ağrıyordu. Gözleri ışığa alışır gibi oldu. Kulağına gelen sesler, mânalı kelimeler halinde toplandı.

— ... mecburdum yahu! diyordu biri, biz müdahale etmeseydik kimbilir başına ne gelecekti. Kaybedebilirdik onu...

Bir başka ses ilâve ediyordu:

— Küpler tesir etmedi ona, tâ kapının yanına kadar sokulduğu halde... Kul da içeri almadı onu. Reddetti.

Şanon'un üzerine eğilmiş olan gölge canı sıkılmış gibi bir tonla:

— Ne olursa olsun, onu bayıltmamalıydınız, dedi. Kendine gelince size teşekkür etmiyeceğine emin olabilirsiniz.

Bu ses Şanon'un beyninde, unutulmuş bir heyecanı canlandırdı. Kendini toparlamağa, yattığı yerde doğrulmağa çalıştı:

— Gil! Gil Lukas!..

Sesi gayet boğuk çıkıyordu. Fakat görüşünün bulanıklığı açılıyordu. Karşısında can dostu Gil Lukas'ın az saçlı, zeki, yuvarlak yüzünü, gözlüklerinin arkasında zekâ ile parlayan gözlerini sezebiliyordu. Gil gülümsüyor, inci dizisi dişlerini gösteriyordu. Bu mütebessim halinde bile yenilmez iradesi, dinamik zekâsı belli oluyordu.

Elindeki bardağı Şanon'un eline tutuşturarak:

— Bunu iç, Pol! dedi. Sinirlerini teskin eder, çabuk kendine gelirsin.

Şanon bardağı dikti. Kekremsi mayı derhal tesirini gösterdi. Zihni açılmağa başladı. Etrafına baktı.

Gayet muhteşem döşenmiş bir salondaydı. Duvarlarda

paahalı tablolar, pencerelerde çok zengin perdeler vardı. Mobilyalar, halılar hatırı sayılır bir serveti anlatıyordu.

— Seni hiç bulamıyacağımı sandım yahu! dedi. Bütün dünya zıvanadan çıkmış, itimad edecek tek adam bulamadım. Ne oldu Allah aşkına Gil?

— Bu karışık bir hikâye Pol, hem karışık hem de biraz pis... Fakat patron gelmeden sana kısaca izah edeyim.

Gil, diğer iki adama döndü:

— Siz gidebilirsiniz.

Bunlar Şanon'u sivil gönüllünün elinden alan sivil polis memurlarıydı. Çıktılar. Şanon'un merakı yeniden alevlenmişti:

— Bahsettiğin patron da kim?

— Zimmer Koniston. Sendikalar Birliği Başkanı. Kendi kendini, dünyayı kurtarmakla vazifelendiren sözde kahraman. Yeryüzünde iki kuvvetli adamdan bir tanesi... Aslında kuvvet ve mevki budalasının biri aına, doğrusu şeytan gibi kurnaz. Kurnazlığı küpleri t hrip için bir usul bulmak maksadıyla kurulan yegâne araştırma gurubunu hazırlayıp beni başına geçirmesinden belli.

Gil arkadaşına bir içki doldurdu. Karşılıklı koltuklara kurulduktan sonra konuşmağa başladılar:

— Ellen'in halini gördüğünü zaman ne hale geldiğimi tahmin edersin: çılgına döndüm. Bunun bir çaresi yok mu yahu? Elimizden hiçbirşey gelmez mi?

— Biz altı kişi: Gof, Haris, Kampiyon, Landrum, Mak Gines ve ben, aylardır, Koniston'un parasını harman gibi savurup araştırmalar yapıyoruz. Ama evvelce bildiklerimizden başka, yeni birşey öğrenemedik. Bu işte mantık yok Pol. Tahlil edilecek, tetkike tâbi tutulacak hiçbir esas yok. Şahsen ben, bu kadar uzun zamandır sarfettiğim mesaiye karşılık hiçbir müspet netice gösteremem. Ancak bir teori tasarlayabilirim. Bu da okadar inanılmaz, okadar palavra-varı birşey ki, kimseye açamam. Ve farzımahal, bu faraziye doğru ise, o zaman kurtuluş ihtimali hiç yok... İşin aslına bakarsan tesladık azizim. Deys Nugent'in Ark gemisi bile feza içinde kâfi derece yol alıp kurtulamaz.

Yok yahu, bu kadar ümitsiz olamaz durum. Bu küpleri tecrübe eden olmadı mı?

— Küpler ilk meydana çıktığı zaman, yani yirmi ay evvel, düzinelercesi tecrübelerine tâbi tutuldu, tahlil edildi. Fakat o zaman hiçbirisi faal değildi. Sonradan bunların bizim anlayamadığımız bir zekâ ile mücehhez olduklarını yahut tâyin ve tesbit edemediğimiz bir zekânın faal uzuvları olduklarını kabul etmek mecburiyetinde kaldık. Fakat evvelce yapılan analizler böyle bir imkâna işaret etmemişti. Küplerin sadece fluorespat maddesinden ibaret olduğunu tesbit ettiler.

— Fluorespat mı?

— Evet. Analiz raporlarını gördüm. Fakat küplerin yanına sokulmamağa çok dikkat ettim. Bu fluorespat blokları her kenarı 5 santim kadar, pek muntazam olmayan küpler şeklinde. Saf değiller. Mûtat koloitler, manganez vesaire karışık. Sertlikleri 4, özgül ağırlıkları 3,2... Canlı olmalarına gelince esasları karbon olan organizmalarla bir benzerlikleri var. Düşün ki canlı bir bünye öldükten sonra hemen birkaç saniye içinde hiçbir kimyevî değişikliğe tâbi değildir. Bununla beraber ölen canlıda, eksilen birşey vardır: buna istersen hayat cevheri, hayat kıvılcımı diyelim. Bu hayat kıvılcımının ne olduğunu tesbit edemediğimiz müddetçe karbon esaslı olmayan başka terkiplerde de bulunamayacağını iddia edemeyiz. Bu cisimler, sanki binlercesi ortalığa yayıldıktan sonra uyanımağa başladılar. İşte değişiklik böyle başladı. Ondan sonra bunlar her taraftan toplatılarak yüksek makamlara getirildi. Fakat bu meretler kendileriyle temasa geçen herkeste bir değişiklik husule getirdi. Biz bunun farkına varıncaya kadar, dünyanın en ileri, en kabiliyetli âlimleri bilâistisna bu değişikliğe tâbi olarak sığınakları kurdular ve kendilerini (Küp Kulları) diye isimlendirdiler. Bu tehlike meydana çıkınca artık mütehassıslar küplere sokulmadı. Fakat zaten iş işten geçmişti. Bugün bu Afete kapılmayan ancak beş, on âlim kaldı. Bunlar da ekseriyet itibariyle matematikçi veya astronom, yani bizzat cisimlerle değil, rakamlarla uğraşan adamlar. Bu arada Nu-

gent'in gurubunu katmıyorum. Onlar işin başındanberi kendi kabuklarına çekilip tahlillere karışmadılar.

— Öyleyse bu hâdiseler muayyen bir plâna göre vuku buluyor.

— Evet. Fakat bunu hükûmete anlatmak zor. Demokrasinin mahzurlarından biri de, kalabalık bir kütlenin istediği herşeyin, bu şey çok fena olsa bile, yerine getirilmesidir. Kübistler bu avantajı kullanmasını bildiler. Daha şimdiden muazzam bir rey kudretine sahip bu adamlar. Bir bakına: sadece kübistlerden müteşekkil bir cemiyet belki fena olmaz, böyle bir dünya muvazeneli ve sulhsever olur herhalde... Fakat bugünkü durumda bütün kuvvetli guruplar, şirketler, hükûmet, sendikalar, kübistleri kendi hususî maksatlarına âlet etmek istiyor ve muazzam bir kargaşalık doğuyor. Ama işin neticesinin ne olacağı belli. Günün birinde kübistler başa gelecek... Fakat ondan evvel herhalde çok kanlı dahilî harpler olacak. Koniston'un gurubu bunlarla mücadele edebilecek kadar kuvvetli olan yegâne teşkilâttır. Onun için ben ve arkadaşlarım Koniston gibi bir gangster bozuntusunun hesabına çalışmağa razı olduk.

Kapının üzerinde bir ışık üç kere yandı, söndü; Gil:

— Hazır ol, Pol! dedi. Koniston geliyor. Rüşvet vererek birtakım haltlar karıştırmaya gitmişti. Muvaffak olamayacağını söyledi. Şimdi kafa tutmaya geliyor.

Kapı açıldı. Nispeten kısa boylu, ince vücutlu, gözleri yılan gözü gibi parlayan bir adam içeri girdi. Elinde tabanca, etrafı iyice tetkik etti, kapının yanına çekildi. Arkadan Koniston girdi.

Orta yaşını geçmiş, iri yarı, dik başlı, sert bakışlı bir adamdı. Tavırlarından, her gittiği yerde, her istediğini yaptırmaya alışmış olduğu okunuyordu. Pol ve Gil'e bakmadı bile... Doğru, salonun bir kenarını işgal eden bara gitti. Bir kadeh doldurdu. Dikti. Bir daha doldurdu. İki elini yana açarak barın kenarına dayandı. Saldırınağa hazır bir boğa gibi durdu.

— Mak Leod'u rüşvetle elde edemiyeceğinizi söylemiştim.

Koniston, olduğu yerde dönmeđe bile lüzum görmeden cevap verdi:

— Allah Mak Leod'un belâsını versin. Onsuz da yaparım bu işi...

Gil, Şanon'a izah etti:

— Ma Leod, Ekonomik Muvazene Komitesi Başkanıdır. Koniston onu elde edip kübistlere iş verilmesi aleyhinde bir karar aldirmek için harekete geçmeği düşündü. Fakat Orşam daha evvel davrandı.

Koniston'un muhafızı bir koltuğa uzandı, ayaklarını alçak orta masasının üzerine dayadı. T abancası hâlâ elindeydi.

— size bu işi adı bir politika dalaveresi gibi halletmeğe kalkmamamanızı tavsiye etmiştim, diye Gil tekrar söze başladı. Bu, teknik bir meseledir, halline kalkmadan evvel bu meselenin esasının ne olduğunu anlamamız lâzım. Yani önce küp'lerin ne olduğunu, nasıl çalıştığını anlamalı ve ondan sonra da işi hükûmeti aleyhimize kışkırtarak içtimal kargışalıklara meydan vermeden halletmeliyiz.

Koniston döndü:

— Seni çok dinledim, dedi. Bu işi kökünden halletmek için tek bir usul var: kuvvet... Artık zorbalığın sırası geldi.

— Neticede bu karara varacağınız belliydi. Fakat şiddet göstermekle bir fayda sağlayamazsınız. Sığınakları bombalasanız bile, bir sürü mâsum insan ölecek, buna mukabil küplere belki hiçbir şey olmayacak. Üstelik kulları kahraman pâyesine çıkartacak ve hükûmeti mutlak surette aleyhinize çevireceksiniz.

— Boş lâf! Size avuç dolusu para döktüm, lâk lâktan başka birşey yapmadınız. Bunun da sonu geldi.

Gil bir kahkaha attı:

— Zaten bekliyorduk. Koniston siz hayata zorbalı la atıldınız, senelerce bu zorbalığı silkip atamadınız. Fakat kazın ayağı öyle değil. Bu işte zorbalık sökmez. Ben ve arkadaşlarım olmadan hiçbir şey başaramazsınız. Bizim değerimizi yabana atmayın.

— Siz bana vız gelirsiniz be!

Bir baş işareti yaptı. Koltukta uzanmış muhafız bir yay gibi fırladı, kalktı. Elindeki gamına tabancası, sanki saldıрмаğa hazır bir yılan başı gibi hedefini tutmuştu.

— Bunu da tahmin etmiş miydiniz?

Gil, «Sakin bu işe karışma» dermiş gibi Şanon'a bir göz attı. Sonra Koniston'a döndü:

— Çoktan! Sen orta çağ devrinden kalma bir adamsın Koniston. İlk teşebbüste müsbet netice alamayınca bizden ümidi keseceğin muhakkaktı. Halbuki biz senin plânların hakkında çok şey biliyoruz. Bizi sağ bırakamazsın.

— Bukadarını anladın da, niye basıp gitmedin? Artık paçayı kurtaramazsın.

— Sen bizi ne zannediyorsun, Koniston? Daha ilk günlerde senin kendi barına bir otomatik kayıt makinası mikrofonu koyduk. Bugünkü dahil, bu gibi mükâlemelerin hepsini kayda geçirdik. Birimizin başına bir kaza geldi mi, sen de güme gidersin.

Koniston bir nefeste bara vardı. Kuvvetli kolunun tek bir hareketiyle raftaki içki şişelerinin tekmiğini döşemenin üzerine yuvarladı. Şişelerin boş bıraktığı rafın dibinde, küçük bir otomatik dinleme âleti duruyordu. Makineyi almasıyla karşı duvara çarpması bir oldu.

— Birşey daha var. Pol ve ben senin kübist sürülerinin ehemmiyetsiz fertlerinden değiliz. Bizi harcayamazsın. Başın belâya girer. İyisi mi gel kuzu kuzu...

Koniston boğa gibi uluyordu:

— Defolun gidin öyleyse, diye bağırdı. Bir halt karıştıramazsınız, gevezelik etmezseniz size dokunmam. Ama bir kelime kaçırdınız mı, alimallah dilinizi parça parça doğrar acıdan öldürürüm.

Gil kalktı:

— Artık gidebiliriz Pol.

— Dur. Benim bir sualim var.

Şanon, Koniston'a döndü:

— Bu sabah benim ismini kullanarak sahtekarlık yapınız. Neticesi bana vız gelir. Fakat merak ediyorum: bu işi

niye yaptınız ve elbiselerimle o adamları Denver'e niye gönderdiniz?

— Denver mi? Elbiselerin mi? Saçmalama be! Ben senin kim olduğunu bile bilmiyordum, bu sabaha kadar...

Gil, Şanon'un kolundan çekti:

— Bu Denver işinin faili Koniston olamaz, Pol. Çok daha kurnaz birisi olması lâzım.

Çıkıldılar. Bir asansörle aşağı indiler. Fakat Gil, Pol'ü çekerek derhal bir başka asansöre bindirdi. Binanın en üst katına taraçaya çıktılar. Orada hususî bir kopter inotorunu çalıştırmış, bekliyordu. Derhal kopterin kapısı açıldı ve bir baş uzanarak:

— Çabuk! diye bağırdı. Koniston'un adamları aşağıda atommobillerle sizi bekliyorlar. Belki herifin aklına gelir de bir roket gönderir.

Koştular. Daha Şanon yerine oturmadan kopter havalanmıştı. Lukas uçaktaki adamı Şanon'a tanıttı:

— Vins Harris bizim gurubun fizikçilerindendir.

Kopter bir kurşun gibi yükselerek Boston Metropolis'in ışıklarının erişemediği bir yükseklikte karanlıkta kayboldu. Bir aralık arkalarına baktıkları zaman terkettikleri taraçadan diğer bir kopterin havalanarak, projektörlerle semayı taradığını gördüler. Fakat onlar çoktan uzaklaşmıştı:

— Koniston da yabana atılacak adam değildir. Bizim çıkmamızı bekleyip, takip ettirerek gizli lâboratuvarımızın yerini öğrenmek isteyeceğini doğru tahmin etmişim.

Takip eden kopter gözden kaybolmuştu. Herifler kuşu kaçırdıklarını herhalde anlamış olacaklar ki aramaktan vazgeçmişlerdi.

— Şimdi bizim kendi lâboratuvarımıza gidiyoruz. Orada diğer arkadaşları da tanırsın. Sana da aramızda bir yer buluruz.

— Bugün ikinci defadır ki, dünyayı kurtarmak meraklısı bir guruba girmek teklifiyle karşılaşıyorum. Maamafih sizin teklifiniz Nugent'inkinden çok daha işime gelir. Hiç olmazsa tabanları yağlayıp kaçmıyor, birşeyler yapmağa uğraşıyorsunuz.

— Senin tersine giden Nugent'in projesi mi, yoksa kızı mı? Hani, anlarsın ya, o kız insana içki gibi tesir eder de...

— Dikkat etmedim. Ama belki de haklısın. Maamafih kızın bana tesiri cazibe değil, bilâkis, Ellen'le ikisini mukayese ediyorum da... Bu işin haksızlığına tepem atıyor. Ellen de güzel kızdı, tabii cesaretini kaybedip te şu batasıca sığınağa girinceye kadar.

— Fakat Ruth cesaretini kaybetmedi: belki de bugünkü farkın sebebini bu metanette aramalıyız.

Kopter, karanlık birkaç binanın arasında bir taraçaya indi. Harris kapıyı açarak:

— Buraya kadar baylar, dedi.

— Vins, sen kopteri park et, ben Şanon'u arkadaşlarla tanıştırayım.

İçeri girdiler. Dar beton bir merdivenden indiler. Binanın orta kısmı üç kat irtifa tutan bir hangardan ibaretti. Burada mermi şeklinde iki küçük feza gemisi de inşa halindeydi. Gerek gemilerin etrafındaki inşaat iskelelerinde, gerekse yerde, tulumlu işçiler hummalı bir faaliyetle çalışıyor ortalığı çekiç, motor, matkap gürültüleri kaplıyordu. İki gemi tamamiyle birbirinin aynıydı, jet motorları yoktu. Şekilleri de Şanon'un alıştığı feza gemilerinden okadar farklıydı ki, atmosfer uçuşu için mi, yoksa feza için mi yapıldıklarını dahi anlıyamıyordu.

Atölyenin diğer taraflarında başka adamlar, iş tezgâhlarında Şanon'un hiç anlamadığı elektronik cihazlar üzerinde çalışıyorlardı. Bir köşede pozitron elektronik beyin makinesinin renk renk yanan tablosunun önünde beyaz sakallı, gözlüklü bir adam çalışıyordu.

Gil:

— Şu gördüğün sakallı Mayk Kampiyon'dur, dedi. Bugün hayatta ve akli başında olan, en kabiliyetli feza mukavemet hesapçısıdır. Büyük bir şans eseri olarak küplerin eline düşmeden onu aramıza alabildik.

Hummalı bir şekilde öteye beriye koşuşan makinistlerden ayırd edilemeyen dört tulumlu adam daha göstererek isimlerini saydı.

— Dünyayı, boşalan bu cehennemden elinden kurtarmak mümkünse ancak bu beş adam yapabilir, dedi. Küplerin hakkından ancak onlar gelir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gil, kızıl saçlı genç bir adamı  a ırarak Şanon'a takdim etti, sonra diğerine dönerek:

— Maks Goff, dedi. Sen Şanon'u biraz gezdiriver, benim biraz işim var.

— Peki Gil.

Lukas uzaklaştı. Goff, Şanon'un yüzüne dikkatle bakarak:

— Yahu, dedi, siz bu sabah televizyonda konuşma yapan Şanon değil misiniz? K bistlere amma bastınız kalayı ha!.. Bizimle mi çalışacaksınız?

— Zannederim. Gil benim mektep arkadaşımdır, ondan herhangi bir yardımı esirgemem.

Gemilerin yanına varmışlardı. Şanon:

— Böyle gemi ömrümde ilk defa görüyorum, dedi. Bunlar atmosfer için mi, feza için mi Allahışına?

Maks bir kahkaha attı:

— Bizim kuzular mı? dedi. Bu kübist maskaralı ı sona ermeden, ortalık okadar karışacak ki yeryüzü hakiki bir cehennemden farksız olacak. O an gelince bir çift s ratlı feza gemisi dehşetli işe yarar. Deys Nugent'in sürvites prensibini anaforladık, bizim kuzulara tatbik ettik.

— Nugent'in sürvites'i mi, yani gizli tutuyordu bunu?

— Gizli olmasına gizli ama, herşeyin bir yolu var. Vakıa ilmi araştırmalara fizik hırsızlığı karıştırmak pek dürüst bir hareket değil ama, bu buluşun Prosiyon gibi uzak bir yıldıza gömülmesine gönlümüz razı olmadı. Hem işin esasına bakarsan, bu s rviteye bizim de ihtiya ımız var. Bu gemiler ikişer kişilik; biri bitti sayılır, sadece yakıt vesaire doldurma a ve son tecrübeleri yapma a kalıyor iş.

Atölyeden geçerek, binanın ofis kısmına vardılar. Şanon oldukça yorulmuştı, Birkaç gündür  O'dan ayrıldı ın.

danberi uyku uyumamıştı. Fakat yorgunluğu bilhassa manevî sebeplerdendi. Atölyeyi gezmektense biraz dinlenmeyi tercih ediyordu.

Ofise girdikleri zaman Şanon'un ilk gözüne ilişen şey televizyonlu telefon cihazı oldu. Derhal aklına birşey geldi:

— Maks, dedi. Vizifonunuzu kullanabilir miyim?

— Tabii, yalnız bizim numaramızı verme. Bizim vizifon gizli şebekededir. Meydana çıkması işimize gelmez. Sen nasıl olsa dinleneceksin, ben işime bakayım.

Maks Goff çıktıktan sonra Şanon vizifona yaklaştı. Keyn'lerin numarasını ayar etti. Ekran birdenbire aydınlandı. Keyn'lerin salonu belirdi. Cihaza Ellen'in annesi geldi. Kadının yüzünde hep aynı mesut kübist ifade vardı.

— Ellen nerede?

— Kullar bugün Ohayo Sükûnet Merkezine naklettiler. Keşke daha evvel arasaydınız, Pol. Ellen gitmeden evvel sizi görseydi çok memnun olurdu.

— Nakil mi ettiler?

— Evet.

Şanon ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu nakil hâdisesinin aslında ne olduğunu anlamamakla beraber feci birşey olduğu fikrini zihninden silemiyordu. Evet, feci birşey. Ellen kimbilir ne seviyelere düşmekteydi? Ellen'in yukarıya doğru bakan çocuk yüzünü, minimini çenesini görür gibi oldu. Genç kız yenilmez bir kuvvetin kendisine çizdiği dönülmez yoldan meçhul ve muhakkak bir felâkete sürükleniyordu.

Misis Keyn:

— Mr. Nugent isminde biri aradı sizi Pol, diyordu. Sizi burada bulacağını ümit ediyormuş. Nerede olduğunuzu bilmediğimi söyleyince çok üzüldü. Kendisini...

Kadın sustu. Arkasına bakarak:

— Dur Pol, dedi, kapıya birileri geliyor.

Şanon izah edemediği anı bir endişeyle:

— Kim? Gelen kim? diye bağırdı.

— Bilmem. Birtakım adamlar. Silâhları var galiba.

— Açmayın! Açmayın kapıyı, derhal geliyorum.

Ve kadının cevabını bile beklemeden koştu. Vizifonu kapamayı bile düşünmedi. Deli gibi koştu. Taraçaya beton merdivenin basamaklarını dörder dörder çıktı. Kopterin park edildiği yere vardı. Bir hamlede uçağa atladı. Birkaç saniye sonra havalanmıştı.

Keyn'lerin mahallesini kopterle bulmak hiç te güç bir iş değildi. Fakat bava trafiğinin sebep olduğu gecikmeler, Şanon'u sabırsızlandırıyordu. Nihayet trafikten kurtulabildi, kopteri evin çimen sahasına indirdi.

Felâket bir sille gibi indi yüzüne...

Geç kalmıştı. Bunu, daha yere inmeden, evin önünde bekleyen harap bir atommobilin acıklı halinden anladı. Kopter yere değer değmez kendini çimenlerin üzerine attı. Koştu. Kapı açıktı. Koridorda kimse yoktu. Salondan bir çatırtı geliyordu. Oraya koştu. Tam kapıdan içeri girerken gördüğü manzaranın dehşetiyle afalladı. Ellen'in annesi boylu boyunca yerde yatıyordu. Üstüne basmamak için kendini güç tutmuştu. Kadıncağızın zevksiz gri elbisesi paramparçaydı, yer yer kavrulmuştu. Kavruk ve yırtık yerlerden görülen vücudu yer yer cılk yara gibi hurdahaş olmuştu. Bir ayağı dizinden kıvrılarak altında kalmış, kalçaları çirkin bir bükülüşle çarpılmıştı. Yüzünde yara bere izi yoktu. Fakat kübistlerin ölüm ötesine bile götürdükleri o meşum, o yerin dibine batasica, o budala saadet ifadesi silinmez bir yüzüzlükle devam ediyordu.

Sağ tarafta çıtırdı tekrar duyuldu. Şanon başını kaldırdı. Vizifon cihazının önünde, telâşlı ve beceriksiz hareketlerle bir numara ayarlamağa çalışan Ruth Nugent'i gördü.

— Sen ha! Ne arıyorsun burada? Çabuk söyle.

Kız onun geldiğini farketmemişti herhalde. Hortlak görmüş gibi birdenbire döndü. Tulumunu çıkarmış uzun, beyaz ve gayet güzel bir tuvalet giymişti. Göğsü omuzlarına kadar açıktı. Yüzü bembeyazdı. İri gözlerinde karışık bir ifade vardı. Bir saniyenin onda biri kadar zamanda, Şanon kızın bu haliyle ne kadar cazip olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

— Sizi bulmağa gelmiştim.

Kızın sesi bir fısıltı halinde çıkıyor, heyecan ve korkudan kısık kısık konuşuyordu:

— Babam vizifonda aramıştı sizi... Bulamayınca beni gönderdi.

Vizifonda aradığı numarayı yarım bıraktı. Şanon'a doğru ilerledi. Elinde tuttuğu beyaz kap yırtılmıştı, bir omuzunda hafifçe kanayan bir bere vardı. Saçları darmadağınaktı. Gözül Misis Keyn'in cesedine takılınca bir göğüs geçirdi:

— Zimner Koniston'un adamları yaptı, dedi. Neden olduğunu bilmiyorum. İçlerinden birini tanıdım. Biliyorum Koniston'un adamları... Bize de...

— Dur bakalım, işin başından başla. Ne oldu?

Uzaktan bir canavar düdüğü duyuldu. Süratle yaklaşıyordu. Devam edemediler.

— Sivil devriyeler çabuk kaçalım buradan. Benim kopterim var dışarda.

Kızı kolundan yakaladı. Yarı çekerek, yarı taşıyarak dışarı çıkardı. Koptere atladılar. Henüz yerden kalkıp dört beş metre yükselmemişlerdi ki, sivil devriyenin zırhlı otomobilleri evin önüne vararak, sodyom farlarıyla bahçeyi ve evin cephesini taradılar. Aşağıdan karışık sesler geliyordu. Beyaz bir ışık yukarı fışkırdı. Bu bir gamina tabancasıydı, koptere isabet etmedi. Şanon çoktan küçük uçağa son süratini vermiş ve tehlikeli bölgeden uzaklaşmış bulunuyordu.

Ruth kısık bir sesle anlatmağa başladı:

— Biraz evvel ben geldiğim zaman sendikacılar buradaydı. Kopterlerini bahçenin çimen sahasına bırakmışlardı. Ben eve doğru giderken onlar kapıdan fırladılar, bana ve atommobilime ateş açtılar. Ben çitin arkasına atlayıp kurtuldum, fakat arabaya nepal el bombası attılar. Darmadağın oldu... Galiba birkaç dakika kendimi kaybettim. İçeri girdiğim zaman... Misis Keyn'i gördüğünüz vaziyette buldum. Zavallı kadını neye öldürdüklerini bir türlü anlıyamıyorum.

— Onları gördüğü için. Sersemlik ettim. Beklemeliydim, böyle birşeyi... Koniston'un intikam alacağı muhakkaktı. Adamlarını Ellen için gönderdi.

— Ellen için mi? Ama neden?

— Beni susturmak için. Benim vasıtamla da Gil Lukas'ı susturmak için. Allah'tan Kullar evvel davranıp Ellen'i kaçırdılar. Koniston'un eline düşmesindense Kulların elinde bulunması bin kat iyi.

— Kullar mı kaçırdılar? Anlıyorsam arap olayım?

— Ohoya Sükûnet Merkezine nakletmişler.

Kız cevap vermek üzere ağzını açarken, tersledi:

— Dur be yahu! Kafamı bir toplayayım.

Kızın ağzı açık kaldı. Hiddetle başını öte tarafa çevirdi.

Biraz sonra Şanon:

— Babanın seni, beni bulmak için gönderdiğini söylemiştin, neden icap etti?

— Şimdiye kadar, küplerle başa çıkamıyacağını anlamış olacağını tahmin ediyordun. Sana ihtiyacı var. Ark'ın hareket gününü daha ileri almağa mecbur olacağız galiba: atölyeyi kordon altına aldılar.

— Kordon altına mı? Kim? Sendikacılar mı?

— Hayır! SASS'ın zorbaları. Babam kübistlerle mücadele ettiği için, SASS ötedenberi bize karşı gelir.

Şanon cevap vermedi. Ruth koluna dokunarak:

— Atölyeler şu tarafta, dedi. Sağa al biraz, yoksa geçeceğiz.

— Atölyelere giden kim be? Ben Ohayo Sükûnet Merkezine gidiyorum. Ellen'i kurtarmalıyım.

Kız endişeyle doğrulunca ilâve etti:

— Heyecanlanma, senin başına birşey gelecek değil. Fakat seni bırakacak vaktim yok. Sonradan bir yere bırakırım, yolunu bulur dönersin.

Ruth hiddetini zor yeniyordu:

— Fakat Şanon, sabah olmadan SASS'cılar taarruza geçebilir. Babama dönmem lazım.

— Yoksa Alek'e mi?

Şanon bu kısacık cümleyi bitirmeden, söylediğine pişman olmuştu. Ruth soğuk bir tavırla:

— Ark hareket eder etmez, Alek'le evleneceğiz. İşler

karışmağa başladığı zaman onun yanında bulunmak istemem tabii değil mi?

— Bana vız gelir... Maamafih, eğer bana bir gamma silâhı vermeği taahhüt edersen, seni atölyelere bırakırım.

— Peki ama, silâhı ne yapacaksın?

— Koniston, Ellen'i ele geçirmek için zorbalarını Oba-yo'ya gönderebilir. Silâhım olursa çok iş görebilirim.

Ve eline bir gamma silâhı geçirince nekadar tehlikeli olabileceğini düşününce, gözlerini kısarak, yırtıcı bir tebesümle sıırttı. Ruth alâka ile genç adama baktı:

— Acaip bir adamsın Şanon. Mağlûbiyet diye birşey kabul etmiyorsun değil mi?

— Baban da beni bu meziyetim için istemiyor mu? İO'da tek başıma kalınca o zamana kadar aklımdan bile geçirmediğim bir hayat prensibi öğrendim: Yaşamağa devam etmek istiyorsan önüne çıkan mânileri merhametsizce yık... Yoksa onlar seni yıkarlar. İO'daki lâv arslanları bunu bana en tehlikeli tecrübelerle öğretiler.

— Peki. Beni Atölyeye bırak, sana silâh veririm. Koniston'un zorbalarıyla boğazlaşın. Birbirinizi temizleyin. Vız gelir bana.

Kopteri, Ark'ın gölgesinin hayal meyal seçildiği sahaya doğru indirdi. Zeminde ancak birkaç yüz metre kalmıştı ki bütüln saha sodyom projektörleriyle birdenbire aydınlandı. Şanon mihanikî bir hareketle kumanda kollarına asıldı, kopteri biraz yukarı kaldırarak aydınlıktan sıyrıldı, karanlıkta kaldı.

Zeminde karınca kadar küçük görünen insanlar, yangından kaçarmışçasına atölyeleri boşaltıp, feza gemisine koşuyorlardı. Geminin ışıkları yandı. Ark'ın içinde de hummalı bir faaliyet cereyan ettiği belliydi. Başka bir gurup, daha kalabalık, daha toplu bir kütle halinde atölyenin giriş kapısında toplanmıştı. Bu gurup içinde bir karışma oldu. Mavi bir şerare gurutpan fırlayarak en yakın atölye binasına uzandı. Koca bina bir an içinde parladı, muazzam bir yeşil meşale semaya saldırdı. Feci bir infilâk sanki yeri oynattı. İnfilâkin doğurduğu ihtizaz, küçücük kopteri bir yere

çarpmış gibi sarstı. Şimdi aşağıda, kapıdaki gurup, taartu-za geçmiş, atölyelere saldırıyor; gamına tabancalarının mavi ışığı, sodyom projektörlerinin beyaz aydınlığını bıçak gibi kesiyordu.

Nugent'in adamlarının mukabelesi gecikmedi. Daha kapıdaki gurup iyice dağılmadan, kapı civarı, muhtemelen bir elektrik tertibatı sayesinde bir anda berhava oldu. Havaya fışkıran kızılunsı alevler arasında insan vücutları, kopmuş uzuvlar ve maden parçaları seziliyordu. Şimdi manza-ra tahammül edilmez bir dehşet almıştı.

Rengârenk ışıklı patlamalar arasında cüce insanlar çılgınlar gibi koşuyor, bir kısmı bir an evvel feza gemisine kapağı atmağa çalışıyor, ötekiler geminin havalanmasına fırsat vermeden baskın etmeğe uğraşıyordu.

Atölye sahası korkunç bir manzara almıştı: sanki cehennemden boşalan ifritler, görülmemiş bir ateş dansı içinde çırpınarak; alevden, kızgın küllerden ve bina aksamından ibaret yağmur içinde çılgınca koşuyor, vahşi naralar atıyorlardı. Bu esnada feza gemisine hiçbirşey olmaması bir mucize sayılmalıydı.

Nihayet Nugent'ın adamlarının çoğu gemiye girmeğe muvaffak oldular. Beş, altı kişi hedeflerine varamadan gamma silâhlarının zalim ateşiyle öteye beriye yıkıldılar. Diğerlerinin ricatini koruyan birkaç kişilik bir fedai gurubu, son olarak dövüşü bıraktı. En arkada koşan, iri yarı bir adam tam kapıya bir iki metre kala vurularak, yuvarlandı, balıklama feza gemisinin içine daldı. Kapının kapanmasıyla, Ark'ın rengi değişti kıpkırmızı kesildi. Anlatılmaz bir ıslıkla, koca gemi bir mermi gibi fırladı. Bu fırlamanın doğurduğu tazyikin tesiriyle, yanan atölye binaları iskambil kâğıdı gibi zemine yapıştı. Hücum eden zorbaların birçoğu bu dehşetli kuvvetin tesiriyle yere kapandı. Ark'ın cereyanı, kop-teri bir tüy gibi havada yüz metre ileriye fırlattı. Koca feza gemisi bir iki saniye içinde muazzam bir irtifaa yükseldi. Kırmızı rengi, birdenbire parlak bir maviye döndü. Ark gözden kayboldu...

Ruth Nugent, bir hıçkırıkla:

— Silrvites, dedi. Kurtuldular!.. Artık hiç kimse yetişmez onlara...

Karanlıkta, onlara nazaran daha aşağılarda bir kopter belirdi. Onun arkasından bir, bir daha... Süzülerek yere indiler. Uçaklardan çıkan adamlar oraya buraya koşuştular. Fakat geç kalınışlardı.

Şanon arkasını beklenmedi. Kendi kopterine tam sürat vererek uzaklaştı. Müteaddit defalar arkasına baktı. Takip eden yoktu. Herhalde onları gören olmamıştı.

Gözlerinin önünde cereyan eden bu cehennemî savaş, maceraperest genç adamın kanını karıştırmış, bu cenkte faal bir rol oynayamamak canını sıkıyordu.

— Gene geldik, başladığınız yere, dedi. Sen vapurunu kaçırdın, ben de Ohayo'ya bir arpa boyu yaklaşmış sayılmam.

Ruth endişeliydi:

— Doğrusu ben ne yapacağımı bilmiyorum. Vakıa imkân bulursa babam beni aldırır ama, nerede olduğumu nasıl bilecek? Üstelik saklanmak mecburiyetindeyim. SASS nerede olduğumu öğrenirse beni kaçırıp, Ark'ın hareket üssünün nerede olduğunu öğrenmeğe çalışacağı muhakkak.

— Ark'ın hareket üssünden bahsettiğine göre bu üssün güneş sistemi dahilinde olması lâzım. Nerede?

Ruth, tereddütle Pol'a baktı. Bu suale cevap vermesinin doğru olup olmayacağını düşünüyordu.

— Galiba başımız belâya beraber girecek, onun için bilmenizde bir mahızur yok. Ark'ın üssü İO seyyaresinde. Yolcularımız ve erzaklarımız orada. Burada yalnız inşaat ekibi vardı. Son hazırlıklar tamamlanuncaya kadar asıl gurup İO'da bekliyordu.

Şanon hayretler içinde sıçradı:

— Ne? İO'da mı? Üssünüz İO'da mı?

— Evet. Aşağı yukarı Ark'ın inşaatına başladığımız gündenberi, yani bir buçuk senedir, İO'da bir üssümüz var.

Şanon okadar sıkıntılı günler yaşadığı vahşi seyyarede iyi mücehhez bir gurupun bulunduğunu öğrenince hayretler içinde kaldı. Bu hal Şanon'a biraz da dokundu tabii...

— Hay aksi şeytan be! Demek orada geçirdiğimi iki sene tamamen boşu boşuna ha? Bilseydim üssünüzün olduğu yere kadar gider, Arz'a dönmek için yardım isteyebilirdim. Belki de vaktinde dönüp Ellen'i feci âkibetinden kurtarmam mümkün olurdu.

Kiril'in, Nugent'lerin üssünden haberdar olması lâzımdı. Peki ama, ona niye söylememişti. Şanon kendisine arkadaşlık etsin diye mi? Kiril'in kendisine veda ederken kullandığı garip lisanı hatırladı. Acaba Kiril de mi onu âlet gibi kullanan oyunda methaldardı?

Bu suallerin cevabını veremezdi. İş işten geçmişti. Bu günkü meselelerle meşgul olmalıydı.

— İO'dan buraya baban sana yardım edemez. Kendi başımızı çaresine bakmalıyız.

— Sizin burada bir dostunuz var herhalde. Bu kopteri ondan almış olmalısınız... Ona sığınamaz mıyız?

Şanon ilk defa, sabırsız ve ihtiyatsızca hareket etmekle ne kadar hata ettiğini anlıyordu. Kendi kendine kalayı basarak:

— Yerlerini bulamayız ki, dedi. Kopteri okadar anı alıp yola çıktım ki yolu bulup geri dönmeme imkân yok. Hattâ Gil'in vizifon numarasını bile bilmiyorum.

Ruth kulaklarına inanamıyarak ona bakıyordu.

Şanon kendine içerleyerek, kıza çıkıştı:

— Haydi durma, söyle de kursağında kalmasın. Aptal gibi, yolumu kaybettiğimi söyleyeceksin değil mi?

ONUNCU BÖLÜM

Maamafih daha fazla vakit kaybedemezlerdi.

— Neyse boş verelim. Gil'i bulabilecek durumda olsam bile, gene de Ohayo Sükûnet Merkezine gitmekten vazgeçemem.

— Böyle yapayalnız, beni de silâhsız, Koniston'un zorbalarıyla nasıl başa çıkarsın.

— Orası mühim değil. Asıl mühim olanı seni başımdan nasîl atacağım.

— O da mühim değil, burada kalamıyacağıma göre, seninle beraber geliyorum. Maamafih vaadimi tutup sana bir silâh bulacağım.

— Vallahi bilmeni ki... Senin yanımda bulunmanın, silâhın vereceği avantajı ifna ediyor...

Ruth, onu gördüğündenberi ilk defa neşeli bir kahkaha attı:

— Aldırma. İkimizin de peşinde bir düşman var. Mese lâ, sen beni bir yerde silkeleyen, ben de Koniston'a senin Ohayo'ya gittiğini söylesem ne olur dersin?

— Sahi yapar mısın böyle bir kalleşlik?

— İO'da öğrendiğin prensibi unutma. Bu prensip senin işine yaradığı gibi, bazan benini de işime yarar.

Bu sefer Şanon bir kahkaha attı:

— O da doğru ya! Bari seni şuradan aşağı sallandırayım da yere inince konuşacak halin kalmasın.

— Bunu düşünüp düşünmiyeceğini merak ediyordum. Sahiden kopterden atar mısın beni?

Şanon kızın ışıldayan güzel gözlerine baktı:

— Yazık olur! Seni atacak başka yerler de buluruz: dalı yumuşak...

Ruth biraz kızardı; anlamamazlıktan gelerek sözü değiştirdi:

— Öyleyse anlaştık sayılır. Ben sana bir silâh bulacağım. Sen de beni SASS zorbalarının eline bırakmıyacaksın.

Şanon böyle bir anlaşmaya isteyerek yanaşmazdı. Fakat başka çare yoktu. Bununla beraber kız artık sinirine dokunmuyor, bilâkis onun yanında bulunması yalnızlığını gideriyor, ona muhtaç olduğu neşeyi biraz veriyordu.

Ruth birdenbire:

— Şurası! dedi. Yavaş yavaş inin. Umumî platformdan birine inemeyiz. Şimdi her tarafta bizi arıyorlar. Seni tanımasalar bile beni tanıyacaktılar. Fakat Ansel'in batakhane-sinde tehlike yoktur.

İndikleri yer, sahilde küçük karanlık bir meydandı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Şanon koyu görünce:

— Sendikacıların sahası, burası! dedi. Karanlıkta hiç te emin sayılmaz... Kim bu Ansel dediğin?

— Bir kaçakçı... Bütün kanunlara rağmen, hükümet kaçak silâh satışına mâni olamadı. Biz silâh ihtiyacımızı hükümetten talep ettiğimiz zaman SASS'cılar talebimize bir parmak attılar, hükümet te talebi reddetti. Bütün silâhlarımızı Ansel'den aldık. Tabî karaborsa fiyatına...

Kopteri karanlık bir deponun yanına gizleyerek dar bir sokaktan ilerlediler. Sokak okadar karanlıktı ki, birbirlerini ancak gölge halinde görebiliyorlardı. Ruth, belki yol göstermek için belki de müphem bir korkunun tesiriyle Pol'ün elini tutmuştu. Pol avucunun içinde genç kızın yumuşak parmaklarını şiddetle hissediyor, hararetli nabzını duyuyordu. İki senedir kadın görmemişti. Güzelliğini kaybetmemiş olmasına rağmen Ellen artık kadından ziyade munis bir koyun sayılırdı. Dolayısıyla Ruth'un teması genç adamın şakaklarını zonklatıyordu.

Konuşmuyorlardı.

Yavaş yavaş, sokağın hafifçe aydınlık olan diğer ucuna yaklaştılar. Köşeye varınca Ruth:

— Buradan sağa döneceğiz, dedi. Ansel'in batakhanesi biraz ilerde.

Vardıkları yer, fazla gürültülü bir rıhtım gazinosunun yanına büzülmüş, fena aydınlatılmış, pis ve asık suratlı bir dükkândı. Adî gazinoya girip çıkan sarhoş guruplarının dikkatini çekmemek için hemen dükkâna girdiler.

Burası bir tefeci dükkânıydı: duvarda, tozlu raflarda akla gelmiyecek kadar çeşitli eşya vardı. Altın kakma saplı kamalar, bilek kronometreleri, broşlar, inciler, gümüş el işleri, yağma edilen Merih şehirlerinden toplama kıymetli eşyalar... karmakarışık duruyordu.

Ruth, Şanon'a eğilerek:

— Pazarlığı ben yapayım, dedi. Ve kendi kendinize geldiğimizi çaktırmayalım. Babam namına geldiğimizi sansınlar daha iyi.

Dükkân sahibi Ansel iri yarı, şiş yüzlü, şişman karını, patlak gözlü bir adamdı.

Ruth:

— Ben Mis Nugent'im, Ansel! dedi. Beni hatırlarsın. Bir başka arkadaş daha bize iltihak etti. Silâh istiyoruz.

— Sizi tabii hatırlarım, sizin gibileri hatırlamamak mümkün mü? Bu tarafa gelin. Siz parasını verdikten sonra, kobalt bombası bile satabilirim. Siz paradan haber verin.

İri kıyım herifin peşinden dükkânın arkasına, tütün ve içki kokan pis bir odaya girdiler. Odanın orta yerinde bir masanın başında bir adamla bir kadın oturuyorlardı. Adam gayet iyi giyinmişti. Kadının halinden, haris gözlerinden hangi meslekte olduğu anlaşıyordu. İkisi de iyice keyifliydi. El şakalarıyla karışık espriler yaparak kahkahalar atıyorlardı.

Ansel, biraz beklemelerini söyleyerek arka tarafta bir diğer kapıdan çıktı. O çıktıktan hemen sonra aynı kapıdan gemici gömlekli, ince fakat adaleli bir adam girdi. İçerdekilere kayıtsızca bir bakış fırlattıktan sonra bu sandalye aldı ve ön tarafta tefeci dükkânına giden kapının yanında oturdu. İçkili gözlerini karşı duvarda bir noktaya dikerek hareketsiz bekledi.

Ansel, geri geldi. Ruth'a her mânaya gelebilecek şekilde belli belirsiz tebessüm ederek odanın bir köşesinde bulunan vizifona doğru ilerledi.

Şanon kuşkulandı. Ona doğru bir adım atınca Ansel:

— Kiro! dedi. Yakala şu herifi, Koniston'un istediği çakal bu!

Masada oturan züppe herif elini göğsündeki silâha attı. Kimse Şanon'un birşey yapabileceğini tahmin etmiyordu. Fakat Şanon bir anda etrafını kolağan ederek, durumu tarttı. Harekete hazırlandı. Ruth'u saymıyordu. Şimdilik üçe karşı birdi. Fakat bu mühim değildi. Heriflerin silâhı vardı. Mühim olan buydu.

Vizifonun ekranında Koniston'un suratı belirdi. Şanon'u görür görmez kaşlarını çatı:

— Artık seni istemiyorum Şanon, Lukas'ı istiyorum, Lukas nerede?

— Bilmiyorum, ara da bul!

Konstion bir an cevap vermedi. Dik dik Şanon'a baktı. Herifin sinirlerinin gayet gergin olduğu aşikârdı. Demek ki bir müşkülle karşılaşmıştı:

— Lukas'ı kovduğuma fena ettim. Şimdi ona ihtiyacım var. O olmazsa bu savaşı kaybedebilirim. Beni kızdırırsan söyle: Lukas nerede?

— Bilmiyorum dedim ya!

Ansel söze karıştı:

— Ben onu konuştururum Mister Koniston!

— Hayır. Ben adam gönderir onu aldirtırım. Kaçırmayın ha! Mühim bir adam değil ama, çok tehlikeli. Gözünü dört aç!

Koniston kayboldu. Ansel vizifonu kapatmak üzere arkasını döndüğü zaman Şanon yay gibi fırladı. Elleriyle masanın yanına şiddetle çarparak masayı, Kiro'yu ve kadını hepsini beraber yere yuvarladı.

Ansel birdenbire dönmüştü. Fakat ne o, ne de kapının yanında oturan serseri Şanon'la boy ölçüşebilecek çevikliğe sahip değildiler. Şanon, Ansel'in üzerine vardığı zaman, şişkonun silâhı henüz doğrulmamıştı, fakat serserinininki ateş etmek üzereydi. Şanon hiç beklenmedik bir hareketle Ansel'in kolunu kavradı ve tek bir tazyikle bükerek herifi öne aldı. O anda ateş eden serserinin tabancası Ansel'in tam göğsünü buldu. Şişman herif bir homurtuyla yıkılmak üzereyken diğer bir silâh sesi duyuldu. Serseri gık diyemeden olduğu yere çöktü. Şanon, elinde Ansel'in tabancası şimdi Kiro'yu tehdit ediyordu. Şişman herifi nasıl, kilosuna rağmen çevirip öne aldıysa, aynı çabuklukla Ansel'in koltuk altından tabancalı elini bulmuş, serseriden belki yarım saniye sonra bu tabancayı ateşleyerek, tefeci yıkılırken elinden tabancasını sökmüş almıştı.

Şanon'un arkasındaki kapıdan bir küfür duyuldu. Kapı birdenbire açıldı, fakat küfreden adam birşey yapmağa fırsat bulamadı. Kapı açılırken, Ruth, tutunmakta olduğu sandalyeyi kapının önüne itiverdi. Böylece hiç beklemediği bir mâniyaya toslayan adam, muvazenesini kaybederek odanın orta yerine doğru yuvarlanıvermişti.

Şanon'un tekmesi, herif daha tamamen yere yuvarlanmadan kafasının yanını buldu. Herif acı bir çığlıkla, burkularak kadının üzerine yuvarlandı. Şanon bir hamlede Kironun üzerine atıldı. Kadınla yeni gelen adamın, birbirlerinden kurtulmak için cebelleşmesine bakan Kiro'yu, herif neye uğradığını anlamadan, şakağına vurduğu bir tek darbeye hareketsiz bıraktı.

Dükkân tarafından kalabalık gürültüler geliyordu.

— Koniston'un adamları herhalde derhal kaçmalıyız.

Ruth:

— Arka kapıdan! diye bağırdı. Belki daha orasını tutmamışlardır.

Kendilerini dışarı dar attılar. Karanlık ve dar bir arka sokaktaydılar. Bu sefer dikkatle yürümeğe bakmıyorlar, alabildiğine koşuyorlardı. Arkalarından binayı sarmağa başlayan sendika zorbalarının bağırışmaları geliyordu. Demek herifler arka odadaki cesetleri bulmuşlardı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Takip ettikleri dar^s okak, biraz sonra daha geniş bir yere çıkıyordu. Saptılar. Bir müddet o yolu takip ettiler. Fakat arkalarında kalabalık ayak sesleri duyuluyordu. İzlerini kaybettirmek için diğer bir yola saptılar. Onlar köşeyi döner dönmez arkalarından çok kuvvetli bir fener ortalığı aydınlattı. Tam vaktinde dönmüşlerdi.

Rastgeldikleri köşelerden bir sola, bir sağa saparak kopteri bıraktıkları umumî meydanın istikametini tutuyorlardı. Nihayet toprak bir yoldan koy sahiline inince, Ruth etrafına bakındı.

— Bu tarafa! dedi.

Kopter bıraktıkları gibi duruyordu. Kimse dokunmamıştı. Derhal atlıyarak küçük uçağı havalandırdılar. Gecenin karanlığında kayboldular.

Ruth derin bir nefes aldı:

— Korktum senden, doğrusu, dedi. Sen hakikaten tehlikeli bir adammışsın. O neydi o kavga öyle? Vizifilmde görsem inanmazdım.

— Traşı bırak ta, o sandalya numarasını niye yaptın onu söyle. Ben tabancayla herifi temizleyemez miydin yani?

— Onun için yaptım zaten... İki kişinin ölmesi kâfi değil mi?

— Saçmaladın. Bugünkü durumda insan hayatı sorulur mu? Bu kübist dalaveresi devam ederse, ki görünüşe bakılırsa devam edecek, birkaç gün içinde binlerce adam ölmesi işten bile değil.

— Olsun! Ben gözümün önünde soğukkanlılıkla adam öldürülmesine razı değilim. Müdafaa halinde olursa o başka.

Şanon hayretle genç kıza baktı. Sabahieyn tanıdığı haşin kız bu değildi sanki. Bu kız ruhunda tahmin edilmez bir hassasiyet taşıyordu. Zira başvurduğu o iskemle numarası için bile soğukkanlılık ve cesaret lâzımdı. Kız sertti, yani... Ona şüphesi yoktu. Fakat aynı zamanda da hassastı. Şanon «kadın» diye düşündü.

Küçük kopter boyuna göre iyi yol alıyordu. Seyahat esnasında Şanon, hein kendi kafasında kökleşen suallere bir cevap bulmak ümidiyle, hem de vakit geçirmek için, İO'dan ayrıldığındanberi başına gelenleri birer birer genç kıza anlattı. Ruth, dinledikçe hayretten hayrete düşüyor, bu hâdiselere bir türlü akıl erdiremiyordu.

— Fakat Pol, bütün bunlar okadar mantıksız ki, maamafih senin başına gelenler imkânı yok tesadüf eseri olamaz. Böyle tesadüfler yeryüzünde yok... Şu da var ki, eğer bunlar plânlı bir faaliyet mahsulü ise senin ne zaman ve nereye ineceğini bilmeleri lâzım. Bunu bilmek için de senin İO'da olduğunu ve dolayısıyla bizim üssümüzü de bilmeleri icap eder.

— Ama bunlar kim? Bir aralık sendikalar zannettim ama, Koniston İO'da üssünüz olduğunu bilse derhal harekete geçip imha ederdi. Orşam da öyle... Kala kala küpler

kalıyor. Beni bir kukla gibi kahramanı yaptıkları hâdiselerde, tâbir caizse mantıksız bir mantık var. İnsanlığı fethetmek için kullandıkları: teslimiyet sulh doğrudur... prensibide aynı mantıksız mantıkla dolu değil mi?

Kız düşünceye daldı. Cevap vermedi. Şanon devam etti.

— Bu baş belâsı küpler bizden ne istiyor kuzunu? Nedir bu meretler? Tâ ilk seyyarelerarası uçuşlardanberi başka bir yıldız âleminin dünyayı istilâ etmesi ihtimalini bize aşıladılar. Ama bu istilânın böyle geleceğini kim tahmin edebilirdi?

— Kullandıkları tâbiye... diye başlayan Ruth sözünü tamamlamamıştı.

— Tamam... Bu meretler sanki iyice hazırlanmış bir tâbiye, mucibince hareket ediyor, fakat biz bu plânı seçemiyoruz. Çünkü bu plânı bizinki tipinde bir zekâ hazırlamamıştır. Halbuki bu zekâ kendinden okadar emin ki akıllar durur.

İçinde bulunduğu meçhuller gene canını sıkıyordu, suratını asarak bir sigara yaktı, bir de kıza uzattı. Kız alırmadı. Her ikisinin de arzu etmedikleri fakat mâni olamadıkları soğuk bir sükûttan sonra Ruth:

— Bu saçma seyahat bir an evvel bitse de babamla Lake'e dönebilsem, dedi.

Bu sözler Şanon'u büsbütün çileden çıkardı:

— Madem ki babanla, sevgilinin yanından ayrılamıyorsun, benim yolumu keseceğine onların dizlerinin dibinde olseydin.

Kız, cevap vermedi. Biraz sonra Şanon büsbütün silkinecek, kıza döndü:

— Baban, dedi, kendi gurubuna katılmamı okadar çok istiyordu ki, bana varacağınız seyyarede yerleşme faaliyetinin başkanlığını teklif etti. Sizinle beraber gelmek için, başka türlü şartlar da koşsam belki kabul edecekti.

— Ne demek istiyorsun?

— Hizmetimin karşılığını vermek mecburiyetinde değil mi? Ben hayata yeniden başlayan yapayalnız bir adamım.

Vahşi bir seyyarede geçirdiğini uzun zaman da bu dünyaya bekâr kalmak üzere gelmediğini bana acı acı hatırlattı.

— Ark gemisinin personel ve yolcularını seçerken bunu düşündük ve dörtte üçünü kadın seçtik. Bir eş veya arkadaş bulmakta hiç müşkülât çekmezsiniz. Başka dünyalara kaçırmaktan maksadımız orada yepyeni ve sağlam bir nesil kurmak içindir.

Şanon bir kahkaha attı:

— Farzet ki ben babanın teklifini, istediğim herhangi bir kadını seçmek hakkına mukabil kabul ettim. Sonra da seni seçtim... İnsanlığı kurtarmak için çarpan hassas kalhız böyle bir fedakârlığa tahammül edebilir miydi?

Genç kız kıpkırmızı kesildi. Hiddetle:

— Arzda kalmayı tercih ederdim, dedi.

Şanon gülümseyerek arkasına yaslandı:

— Üzülme, dedi, böyle bir teklifle karşılaşmıyacaksınız. Ben sizinle gelmiyorum.

Biraz sonra Şanon, kopterin kumandasını genç kıza bırakarak gözlerini kapadı. Dinlenmeğe ihtiyacı vardı.

Uyandığı zaman kopter yere inmmişti ve yanında kimse yoktu. Donuk bir ay ışığı etrafı aydınlatıyordu. Kopterin içerisi gayet sıcak ve havasızdı. Uyusuk adalelerini gererek doğruldu, yere indi.

Zemini kaplayan ıslak çimenler bileklerine kadar yükseliyordu. Herhalde uyurken yağmur yağmış olacaktı, fakat artık dinmişti. Biraz ilerde ağaçların arasında bir ışık seçiliyordu. İhtiyatlı adımlarla o tarafa doğru ilerledi.

Karşısına şose çıkınca hiç beklemediği bir manzara karşısında donakaldı. Şimalden cenuba doğru uzanan bir donuk serit, ağaçlar arasından hiç farkeçilmiyordu, Ruth herhalde onu meskün bir yer civarına indirmiş olmalıydı. Bu, genç kızın işini kolaylaştırdı. Fakat kızın gitmiş olmasına da bir mâna veremiyordu. Onu Boston'da bırakmış olsa anlardı. Ama burada!

Uzakta yolun bir ucu, kuvvetli sodyom farlarının ışığıyla aydınlandı. Şanon ihtiyaten ağaçların arkasına gizlendi. Uzun seyahatlerin hemen daima uçak veya kopterle ya-

pıldığı bu devirde, tekerlekli vasıtalar şehirler arasında pek kullanılmazdı. Onun için Şanon gecenin bu saatinde gelen arabayı merak ediyordu.

Bu gelen araba zannettiği gibi bir vasıta değildi, bu eski tip bir otobüstü. Benzinle çalışıyordu. Otobüsün içi demode elektrik ampulleriyle aydınlanmıştı. Fakat bu ışık bile Şanon'un otobüs yolcularını seçmesine kâfi geldi.

Hepsi kübistti.

Şoförden başka...

Otobüs henüz gözden kaybolmuştu ki, arkadan bir diğeri geldi.

Onun da yolcuları hep kübistti.

Üçüncü araba otobüs değil, sadece bir kamyondu. Sardalya istifi, omuz omuza sıkışmış kübistlerle doluydu.

Şanon gerisini beklemedi.

Kendi kendine küfrederek kopterin bulunduğu yere döndü. Memleketteki bütün kübistler yollara mı döküldü? Ama nereye gidiyorlar? Küp kullarının, dünyanın her tarafında kazandıkları kübistlerin günlük yekûnu büyük rakkamlara baliğ olabilir. Fakat konvoy halinde sükûnet merkezlerine gidecek kadar da değil ya!

Bu, ancak bir tek şey ifade edebilirdi: Küplerin ve kübistlerin sebep olduğu anlaşmazlık ve kargaşalık son haddini bulmuştu. Kıyamet kopmak üzereydi. Ve kübistler, korunabilmek için Sükûnet Merkezlerine sığınıyorlardı.

Öyleyse...

Karanlıkta bir ayak sesi duydu. Derhal tabancasına davrandı. Fısıldayan bir ses:

— Şanon! dedi. Şanon, sen misin?

Bu, Ruth Nugent'di.

-- Heni bırakıp gittiğini zannettim. Neredeyiz?

— Başkası zannettim seni. Öyle korktum ki... Ohayo Sükûnet Merkezinin hemen kuzeyinde bir yerdeyiz.

Tekrar koptere bindikleri zaman Ruth, elindeki paketi çıkararak:

— Merkeze gitmeden evvel karnımızı doyursak fena olmaz, dedi.

— Bu karanlık gecede, yapayalnız, hem de yakalanmayı göze alarak, yiyecek tedarikine gittin ha! Bukadar aç mısın?

— Yoo! Ben hiç acıkmadım. Dün akşam Ellen'in evine gitmeden yemek yemiştım.

— Öyleyse bunları bana getirdin. Hayrola, dağ adamına nezaket dersi mi veriyorsun?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Karnını doyurduktan sonra Şanon:

— Sen büfedeyken, dedi, kübist kafilesinin geçtiğini gördün mi?

— Evet. Büfede yemek yemişlerdi. Ben girerken çıkıyorlardı. Şanon! Kararında hâlâ ısrar ediyor musun? Bana kalırsa şu önümüzdeki birkaç gün zarfında Ellen merkezde kalırsa daha emniyette olur. Her tarafta çarpışmalar başlamak üzere... Onun için kübistler kafilelerle kaçıyorlar.

— Tahmin ettim Koniston harekete geçmek üzere galiba. Orşam da mukabele edecek tabii. Gil'in dediği gibi cehennem yeryüzüne boşanacak. Onun için Ellen'i buradan kurtarmamız lâzım. Koniston buraya da taarruza geçebilir.

— Merkez, Hükûmet himayesinde. Haftalarca evvel askerî kuvvetler yerleştirildi. Her türlü harekâta hazır bekliyorlar. Koniston buraya sokulamaz. Ancak Sendikaların hareketi umumi bir isyan halini alır da, askerler başka taraflara yardım göndermek mecburiyetinde kalırsa, belki...

— Olsun. Ben de gideceğim. Önce merkezi havadan bir tetkik edemez miyiz?

— Deneriz.

Sabahın ilk ışıklarıyla kopteri hareket ettirdiler. Altlarında henüz iyice aydınlanmamış geniş bir saha, çepçevre askeri birlikler tarafından çevrilmişti. Merkezin ve muhafız birliklerinin hacmi karşısında Şanon hayretler içinde kaldı. O, bu muhafız kuvvetleri, hükûmeti zahiren mus'uliyetten kurtarmağa mâtuf temsili birşey zannetmişti. Merkezin etrafında külliyetli askerî birlikler, tam teçhizatlı mevziler, ha-

va statosfer av uçakları için meydanlar görünce hayretten dona kaldı.

Azaran gün ışığında merkezin teşkilâtı da seçilebiliyordu. Sahanın ortasını işgal eden büyük bir binanın etrafındaki meydandan çıkan geniş caddeler bir dairenin yarı çapları gibi etrafa yayılıyor, meydanın etrafını çeviren içiçe, kavisli caddeler bu ana caddeleri birbirine birleştiriyordu.

— Bu birlikler çok kuvvetli yahu! Tevekkeli değil Koniston çileden çıkmış. Böyle birkaç tane Merkez olduktan sonra Sendikalar halt etmişler.

Hava biraz daha açılınca Ruth:

— İnsek daha iyi ederiz, dedi. Tarassut kuleleri bizi muhakkak cihazlarıyla takip ediyorlardır. Herifleri meraklandırıp da başımıza belâ olmadan inelim.

Sükûnet merkezinin giriş kapısının dış tarafında geniş bir saha türlü türlü yer ve hava nakil vasıtalarıyla doluydu. Bir sürü de yeni vasıta geliyor, avuç dolusu insan boşalttıktan sonra dönüp gidiyor yahut bekleyen vasıtaların arasına karışıyordu.

Şanon kopteri kullanan Ruth'a:

— Şu kapının ötesindeki boşluğa inelim, dedi.

Ruth, maharetle, kopteri park edilmiş yer vasıtalarının arasına indirici. Hemen biraz ilerisine bir hayli atombüs inerek birkaç düzine kübist boşalttı.

— Normal elbiseyle içeri giremezsin, Pol.

— Zaten niyetim yok.

Kopterden indi. Civarında bulunan nöbetçilerden sakınmağa dikkat ederek, diğer uçaktan inen kübistlerin en arkalarından birine yanaştı. Herif, aptal tebessümünü hiç bozmadan, durdu. Yüzünde ne kızgınlık, ne aksilik ne de sabırsızlık vardı. Sanki Şanon herifi durdurmakla memnun etmişti.

Şanon:

— Elbiselerini çıkar! dedi.

Kübist hiç itiraz etmedi. Ceketini, pantolonunu çıkardı. Şanon'a uzattı. Şanon aldığı elbiseleri kendi elbiselerinin üzerine giydi. Kopterin yanına dönerek Rutha'.

— Nasıl? Oldu mu? diye sordu.

— Şimdi geçersin. Bir de şu suratındaki vahşî istihzayı silebilsen. Bu suratla, senin kübist olmadığını telefon direkleri bile anlar.

— İdare ederim.

Biraz tereddüt etti. Sonra samimi bir edâ ile genç kıza:

— Beni bekleme, dedi. Seni buralara kadar sürükledim. Kopteri al, babandan bir haber çıkıncaya kadar saklan... Yolun açık olsun.

— Ya Ellen'i bulamazsan?

— Bulurum.

Ruth genç adamın omuz silkişini taklit ederek:

— Peki, dedi. Ben burada bekliyorum. Hem, ben yanımda oldukça Boston'a dönemiyeceğin için, hem de omuzunda nişanlıyla, eski zaman şövalyeleri gibi şu kapıdan nasıl çıktığını görebilmek için. Haydi yolun açık olsun.

Şanon kızın bu sözlerine içerlemişti ama birşey söylemedi. Kapiya doğru yürüdü. İlerleyen kübist gurubuna karışıp da kapiya yaklaşıncaya, yüzüne kübistlerin yüzündeki ifadeye benzer aptal bir saadet ifadesi vermeğe çalıştı.

Fakat Ruth haklıydı: Yüzüne verebildiği ifade, kübistlerin ifadesinden bambaşka birşeydi.

Saatlerden beri üstüste gelen kübist kafilelerini kontrol etmeğe çalışan nöbetçiler bu işin zorluğu karşısında dikkatlerini gevşetmişler, saâle âdet yerini bulsun diye gelenlere şöylece bir göz atıyorlardı. Şanon'un kübist olmadığını farketmediler bile, sırtındaki elbise onları aldatmağa kâfi gelmişti.

Merkezin tel örgü ile çevrili sahanın içine girince, kübistler caddelerden birini tutarak, uzaklaşıp dağıldılar. Şanon تنها bir yerde kaldı. Beş yüz bin kişiyi barındırmak için yapılmış acaip bir şehirde yapayalnız gibiydi. Nereye gideceğini bilmiyordu. Sahtekâr olduğu meydana çıkacak diye de birşey soramıyordu.

Yeni gelen kübist kafileleriyle merkez dakikadan dakikaya kalabalıklaşıyordu. Sürülerin ardı arkası kesilmiyordu.

Teşebbüs ettiği hareketin ne kadar ümitsiz olduğunu acı acı hissetmeğe başladı. Bu karınca yuvasında Ellen'i nasıl bulabilirdi? Demek bütün zahmeti boşa gidecekti. Hay Allah kahretsin! Kendi kendine kiîfrederek sağ taraftaki تنها bir parka daldı. Bodur ağaçlar ve fundalıklar arasından yılankavî kıvrılan beton yolda düşünceli yürümeğe başladı. Bu yolun üzerine, kısa aralıklarla park sıraları konmuştu.

Birdenbire arkasından bir ses:

— Mister Şanon! dedi, demek siz de Sığınağa girdiniz...

Cebindeki tabancayı yoklayarak döndü. Konuşan meyhanede rastgeldiği genç fahişeydi. Kızın yüzündeki bütün âdilik, acılık pişkinlik yerini o meş'um o aptal ifadesi almıştı. Kız bir an gülümsiyerek Şanon'a baktıktan sonra:

— Hayır! dedi. Siz küplere gitmemişsiniz. Ne yazık! Gitseydiniz, şimdi siz de benim gibi değişmiş olurdunuz. Ama kübist elbiselerini giymişsiniz, niye?

— İçeri girmem lâzımdı. Nişanlımı bulacağım.

— Bu kalabalıkta mı? Allah akıl fikir versin.

Kadının bakışı Şanon'un arkasında bir noktaya dikildi. Vâkıâ yüzünün ifadesi değişmemişti fakat Şanon şüphelenecek arkas nı döndü.

Üstünde yırtık pırtık normal elbise, saç sakal na karışmış, kir pas içinde bir adam, elinde kalın bir sopa sallayarak ona doğru koşuyordu. Arada ancak birkaç metre kalmıştı. Şanon'un kendisini gördüğünü farkedene adam:

— Alçak parazit! diye bağırarak saldırdı.

Herif okadar yakındı ki Şanon'un kendini korumasına imkân yok gibiydi. Gayri ihtiyarî bir hareketle biraz yana kaçmak istedi, tam kaçamadı. Herifin dehşetli bir kuvvetle indirdiği sopa kolunu yalayarak geçti. Herif hızını alamıyarak ileri yuvarlandı. Şanon kübist elbisesini açıp ta, kendi elbisesinin cebinden tabancasını çıkarmağa çalıştı. Fakat sopa sol kolunu iyice sarsmıştı. Kolunu kullanamıyor, üstelik eli kübist elbisesine takılıyordu. Tabancasını çıkarmağa fırsat bulamadan kara sakallı herif yerinden fırlamış sopasını kaldırarak tekrar saldırmıştı. Şanon mesafe kazanmak için biraz gerilemek istedi. Tabancasını neredeyse çıkarmas-

ga muvaffak olacaktı. Çıkartıyordu... Çıkarttı... Fakat ateş etmeğe fırsat bulamadı. Herif sopasını indirdi. Şanon geri kaçarken sopanın ucu tabancaya vurdu. Tabanca iki üç metre ileriye fırladı. Şanon serbest kalan eliyle herifin yüzüne bir yumruk savurdu, adam sendeledi, fakat sopasını elinden bırakmadı. Tekrar taarruza geçmeğe çalışırken, bir kübist eğilerek yere düşen tabancayı aldı. Derhal ateş etti. Kara sakallı adam sopasını düşürdü. Her iki elini göğsüne götürdü. Acı bir böğürme ile yıkıldı. Şiddetli ispazmozlarla sarsıldı ve hareketsiz kaldı.

Şanon döndü.

Ruth Nugent, üstünde bir kübist elbisesi, elinde Şanon'un tabancası, gözleri dehşetle açılmış, olduğu yerde donmuş gibi duruyordu. Yüzü bembeyazdı.

— Ruth buraya nasıl geldin?

— Senin peşinden... Aptal beni orada yapayalnız bırakacaksın da, ben oturup bekleyeceğim mi sandın?

Kız kendine gelmiş, peribeliği avdet etmişti. Şanon kızın elinden tabancayı aldı:

— Seni bir daha göreceğim aklıma gelmezdi.

Kübist kız, çok kısa süren bu hâdiseyi hep aynı sükânetle seyretmişti:

— Üzülmeyin, dedi. Seyyarlar nasıl olsa, eninde sonunda ona bir küp getireceklerdi.

Sonra, sanki hiçbir şey olmuş gibi çekildi gitti.

Şanon, genç kızın koluna girerek oradan uzaklaştırdı.

— Benim yüzümden başına ne dertler geldi... Haydi gidelim buradan.

— Elleni almadan mı gideceksin?

— Ne yapacağımı şaşırdım yahu, bu kalabalıkta Ellen'i bulmak, samanlıkta bir iğne bulmaktan daha zor.

Beton yolu takip ederek bir köşeyi döndüler. Hayretle durakladılar. Bir iki metre ilerde, yolun kenarındaki beyaz sıralardan birinde, normal elbiseli, gözlüklü bir adam oturmuş onlara bakıyordu.

— Tabanca sesini duydum, dedi. Doktor Kalder hedefine vardı galiba.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki gencin hayretle kendisini süzmeğe devam ettiğini görünce:

— Aldırmayın! dedi. Zır deliydi zaten, Ötekine, berikine saldırıyordu. Neredeyse seyyarlar gelip çaresine bakacaklardı. Evet, size taarruz eden Doktor Lavrens Kalder'dir. Kübizmi membaında tetkik ediyorduk. Ne iyi muvaffak olmuşuz değil mi?

Kara sakallı adamın pislği ve kıyafeti gözünün önüne gelince Şanon inanmadı:

— Doktor Kalder mi dediniz?

— vet. Bir zamanlar memleketin en parlak nöropsikologlarından. Son zamanlarda parazitlikte karar kıldı. Benim gibi...

İki genç alâka ile sokuldular. Adamın oturduğu sıranın karşısında bir sıraya oturdular.

— Siz küpler hakkında malûmatınız varmış gibi konuşuyorsunuz. Fakat bana evvelâ seyyarlarla, parazitlerin ne olduğunu söyler misiniz.

— Seyyarlar küplerin özel hizmetkârlarıdır. İşlerine fazla karışan bir normal kendi cephelerine almak için gelirler. Kalder'in oynatmış olması, bir de elindeki koca sopası artık tâciz edici olmağa başlamıştı. Seyyarlar eninde sonunda gelip hesabını görecektlerdi. Parazitlere gelince, kelimenin hakiki ifadesi gibi beleşçilerdir. Ben parazitim meselâ... Bu merkezde benim gibi yüzlerce normal vardır. Çoğu kanun ve hapishane kaçkınlardır. Kimi de Kalder gibi kaçıktır. İstediklerini yer, istediklerini içer üstelik kübistlere de hizmet ettirirler. Kimi değişikliğe cesaret edemiyecek kadar korkaktır. Kimisi de merkezden uzaklaşmaz: dışarda yakalayacaklar, diye. Bunların çoğu Kalder gibi, feci bir ölümle karşılaşır. Bazılarını da seyyarlar gelip değişikliğe tâbi tutarlar.

— Küplerin böyle insanların ayacağına gelip te esir ettiğini bilmiyordum.

— Öğrendin işte! Küpler dünyayı zannettiğinden çok daha çabuk elde edecekler. Seyyarlar normallerin arasına karışarak mühim durumlara müdahale ederler. Dünyayı haberdar etmek mümkündü ama, zaten iş işten geçmişti. İnsanlık mahvolmuştur, delikanlı. Mahvolmuştur.

— Nasıl?

— İlk defa olarak beşeriyet, asla anlıyamadığı ve dolaşısıyla boy ölçüşemiyeceği bir düşmanla karşılaşılıyor. Belki böylesi daha iyi. Küplerin ne olduğunu öğrenmek, plânlarını biraz olsun anlayabilmek kübist olmaktan bin kat daha feci. Bu plân okadar inüthiş ki, insan buna tahammül edemez. Oynatır. Alimallah oynatır...

Şanon, birkaç gün evvel Gil Lukas'ın da buna benzer bir takım sözler söylediğini hatırladı.

— Siz küplerin ne olduğunu, ne yapmak isteyeceklerini biliyorsunuz. Söylesenize bize.

— Niye söyleyecek mişim? Siz de Kalder gibi oynatır, gidirsiniz. Yahut ta bütün ümidinizi kaybeder, insanlıktan çıkar, benim gibi bu kübistlere parazit olur, o menfur mahlûkların sırtından geçinirsiniz. Günün birinde de seyyarlar gelir... Serbestsiniz. Öğrenip te ne yapacaksınız? Çıkıp gidin. Hattâ mümkünse dünyayı terkedin, başka bir^s eyyareye gidin. Ama orada da kurtulacağınız garanti değil.

Herif yerinden kalktı, söylene söylene uzaklaştı.

— Zavallı adam! Pol, küpler hakkında söylediklerine inandın mı?

— Yok canını! Bu herif, ötekinden de deli... Burada Ellen'i bulmana imkân olmadığına göre, haydi gene Boston'a dönelim, Belki Gil'e yardım edebilirim.

Giriş kapısına vardıkları zaman muhafız kıtalarını anormal bir faaliyet içinde buldular. Merkeze gelen kübist akını da inanılmaz bir şekilde çoğalmıştı. İçeri girmek kübistlere katılmak kâfi gelmişti. Fakat çıkmak çok daha zor bir meseleydi. Kübist kafileleri aralıksız bir şekilde, omuz omuza ilerliyordu. Dışarı çıkan olmadığı için bu kesif trafik yalnız giriş istikametindeydi.

— Pol, nasıl çıkacağız buradan?

Merkezin başka tarafından çıkmağa imkân yoktu. Burası yegâne giriş kapısıydı, bütün saha geçilmesine imkân olmayan tel örgülerle çevrilmişti. Ayrıca, bu tel örgülerin dışında askerler devriye geziyordu. Vâkıa askerî vasıtalar arasından bir kopter yürütüp, kaçmağa teşebbüs edebilirlerdi. Fakat o zaman sağ salım kurtulmak ihtimali binde bir bile değildi. Hava meydanlarında stratosfer, jet av uçakları, harekete hazır bir vaziyette bekliyorlardı. Tarassut kulelerinin tarayıcı parabolik radar reflektörleri semayı tarıyor herhangi bir taarruzu vaktinde tesbit etmeğe çalışıyordu. Bu perdenin arasından küçücük kopterlerle geçebileceklerini sanmak delilikti.

— Girdiğimiz gibi, çıkmamız lâzım.

— Öyleyse davran, bakalım!

Üzerlerine gelen kübist dalgasını yarararak ilerlemeğe başladılar. Fakat kapıya on, on iki adım kala, karşılarındaki gurup yekpâre bir kütle haline gelmişti. Şanon kübistleri omuzlayarak zorlukla yol açıyor ve ancak karış karış ilerleyebiliyorlardı. Aksi gibi de sabahki nöbetçiler iki misline çıkarılmıştı. Herifler kapının her iki tarafına dikilmiş, ellerinde bayıltma tabancaları, gelen kübistleri gözleriyle tarıyor, içeri girmeğe çalışan normalleri tesbit etmeğe çalışıyorlardı.

Şanon'la genç kızın, kübist akınının aksi istikametine ilerleyerek sebep oldukları kargaşalığın nöbetçilerin dikkatini çekeceği muhakkaktı. Buna rağmen çaktırmadan kapının tâ dibine kadar varabildiler. Fakat nihayet bir nöbetçi onları farketti:

— Hey! Nereye gidiyorsunuz be! Dışarı çıkmak yasak!

Yol üstündeki kübistleri ite kaka onlara doğru yürümeğe başladı. Şanon, Ruth'un koluna asılarak eğildi. Bir koç gibi tos vurarak, etrafındaki kübistler arasından yol bulmağa çalıştı. Bağırışmalar, kaynaşmalar oldu. Bayıltıcı tabancaların boğuk sesi duyuldu. İki nöbetçi yıkıldı. Bir koyun sürüsü gibi ilerleyen kübistlerin ayakları altında nöbetçiler de kayboldu. Fakat akın durmuyor, önde bulunanlar tereddüt etse bile, arkadan gelenler farkında olmadıkları için

sıkıştırıp duruyorlardı. Şanon, omuzlarına mukavemet eden tazyikin birdenbire gevşediğini hissetti.

Onları durdurmak için harekete geçen askerlerden ancak iki kişi kalmıştı. Fakat birdenbire kapının dışında bir yerden bir tabanca patladı. Askerlerden biri yıkıldı. Bir ikinci el, diğer askeri de hareketsiz bıraktı.

İki genç nihayet kalabalıktan sıyrılmağa muvaffak olmuştu. Koşmağa başladılar. Bir otobüsün yanından geçerken, vasıtanın tepesinde bulunan bir adam hemen arkalarına yere atladı. Onlarla beraber koşmağa başladı. Şanon gamına tabancasını çekerek döndü. Şaşkınlıktan az daha tabancayı düşürecekti.

Arkalarından koşan adam Gil Lukas'tı...

— Durma! Durma! Koş!..

Şanon döndü, koşmağa devam etti. Koptere varınca derhal içeri daldılar. Havalandılar.

Gil:

— Çok yukarı çıkma, alçakta kal! dedi, herifler farketmesinler.

Fakat geç kalmışlardı. Koptere bindiklerini görmüşlerdi. Alesta bekleyen askerî kopterler derhal harekete geçtiler. Askerî uçakların süratleri fazlaydı. Kaçaklara çok çabuk yetiştiler. Bir tanesinin attığı mavi alevli ihtar mermisinden, vaziyetin çok vahim olduğu anlaşılıyordu. Artık kaçmalarına imkân yoktu.

— Kaçmağa uğraşma Pol! Kopteri indir. Canımızı cehenneme gönderirler.

Şanon küfrederek uçağı yere indirdi. Yere indikleri zaman Ruth, hem korku, hem merhametle Şanon'un kolunu tutarak:

— Pol, rica ederim sâkin ol, delilik etme, diye yalvardı. İndiler. Gil, Ruth'un kolundan tutuyordu.

— Pol, silâhını at, hepimizi gık demeden öldürürler.

Şanon silâhını kopterin içine attı. Hırsından ne yapacağını bilmiyordu. Sanki bir rüya içindeydi:

— Ruth, seni bu işe karıştırdığıma müteessirim. Bukadar muazzam bir kuvvetle boy ölçüşeniyeceğimi takdir etmem lâzım.

Kız gülümsemeden kendini alamadı:

— Bir yolunu bulur kurtuluruz Pol.

Sarışın bir teğmenin kumandasında bir manga kadar asker etraflarını sarmıştı. Teğmen:

— Yürüyün! diye emretti.

Üç genci derhal muhafız karargâhına götürerek bir hücreye tıktılar. Şanon, kapana kısılmış bir kaplan gibi hiddetleniyordu. Birdenbire aklına birşey geldi:

— Gil, dedi, sen bizi nasıl buldun yahu?

— Ellen'lere vizifon ettiğin zaman cihazı kapamadan gitmişsin, onların numaraları cihazın üstünde kalmış. Sen dönmeyince Maks Goff'la bir araştırma yaptık. Ellen'in Sükûnet Merkezine nakledildiğini annesinin de öldürüldüğünü öğrenince, senin de buraya geleceğini tahmin ettik. Tam senin yapacağın bir iş bu!

Gil bir sigara yaktı. Bir de Şanon'a verdi.

— Tabii içerden ne zaman çıkacağınızı bilmiyordum. Ama kopteri buldum. Beklemeğe başladım. Burada birşey yapamıyacağını anlayınca döneceğin muhakkaktı. Maamafih ümidimi kesmeğe başlamıştım. Tam o sırada siz kapıda karışalık çıkardınız...

— Hay aksi şeytan be! Bize ne yapacaklar şimdi?

— Burada tutmayacaklar herhalde. Yoksa beraber bırakmazlardı. Her halde muhafız birliğinin kumandanlığına götürecekler. Ondan sonra ne olacağı, burada olduğumu önce hangi kodamanın haber alacağına bağlı.

— Yani Orşam, yahut Koniston mu?

— Hem onlar, hem de hükûmet... Askeri bir bölgeye kaçak olarak girmek bizi 'casus durumuna getiriyor. Tabii seni ayrıca polis te arıyor: hem Mira Keyn'in katline iştirak suçuyla, hem de koy boyunadaki batakhane de bilmem kaç kişiyi temizlemek suçuyla. Yani işler kötü giderse seni birkaç kere kurşuna dizmek, bir iki kere de müebbet hapse atmak icap edecek.

Şanon ters ters arkadaşına baktı. Gil:

— Kızma yahu! dedi. Biz de senden az ceza görecek değiliz. Zaten küplere karşı geliyorum, diye herifler benim başına çok belâ açabilirler.

— Kübistlerin böyle akın akın merkeze hicret etmesine bakılırsa, dışarda işler karıştı. Koniston zorbalığa başladı mı?

— Günlerdenberi hazırlanıp duruyordu. Daha bombardımanı başlamadı ama, bir o kaldı. Koniston artık bu kavgadan galip çıkamıyacağını anladı. Fakat öyle bir durumda ki savaştan vazgeçse bile herşeyini kaybedecek. Onun için «Ben, kaybedebilirim ama, bu mağlûbiyeti pahaliya ödetirim» zihniyetini güdüyor. Zaten artık gizli kapaklı çalışmıyor, açıktan açığa hazırlanıyor. Bu savaş çok korkunç olacak Pol. Beşeriyet binlerce âfetten, atom harplerinden kurtulmasını bildi, fakat, bu sefer kurtuluş yok. Koniston küpleri mahvetmek için bütün kuvvetiyle harekete geçecek. Şirketler birleşip mukabele edecekler. Tazyik altında kaldığı için hükûmet te bîtaraf kalmıyacak, ordu da işe karışacak. Böylece bîtaraf kimse kalmıyacak. Kübistlerden başka tabii... Ve savaş sona erince ortalıkta sadece kübistler kalacak...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ruth yanlarına gelerek söze karıştı:

— Halbuki kübistler nekadar masum görünüyorlar. Onların kazanabileceğini insan kabul edemiyor.

— Küpler öyle kurnazca hareket ediyorlardı ki, evvelâ fikirleri ayırıp gurup kavgaları çıkaracaklar. Fakat bu kavgayı şefler değil, fiilen sen, ben, öteki, beriki, yani isimsiz küçük adamlar yapar. Bu küçük adamlar da savaşı sevmez, fakat savaşmağa mecbur olur. Çarpışmalar dehşetlenip te feci bir hal alınca küpler bu isimsiz askerleri cezbederek dertten, tehlikeden kurtaracak; onları ebedî sulha kavuşturacak. Bir de bakacaksın ki, yeryüzünde kübistlerden başka kimse kalmamış.

Şanon hiddetle Gü'e döndü:

— Sen de parkta gördüğümüz çatlak herif gibi konuşmağa başladın. O herif herşeyin izahını biliyor ama söylemek istemiyordu. Bütün bu söylediklerini sen nereden biliyorsun?

— Zamanla sen de bunları kabul edersin, Pol. Koniston'un apartımanında söylediklerimi unutma. Değişiklik...

Sarışın teğmenle, silâhlı dört er içeri girdiler:

— Albay sizi istiyor!

Albay sert yüzlü, 8 geniş omuzlu, şişman bir adamdı. Masanın başına oturmuş onları bekliyordu. Yanında ayakta duran bir sivil vardı.

Bu sivil, Seyyareler Arası Seyahat Servisleri personel şefi Kleyton'du.

İçeri girdikleri zaman Kleyton:

— İşte bunlar, dedi. Şirketimiz bu teşriki mesainizi asla unutmıyacak ve sizi dostları meyanında sayacaktır, sayın Albayım! Kıza bir muhafız takıp Boston'a gönderirseniz memnun oluruz.

Albay somurtkan bir tavırla:

— Ya ötekiler? diye sordu.

— Ötekiler mühim değil. Biz kızı istiyoruz. Babasıyla bir anlaşma yapabilmek için ona ihtiyacım var.

— Peki, Ötekilerin çaresine bakarım ben.

Kapının dibinde bekleyen emir subayına döndü:

— Kız için bir muhafız gurubu hazırlayın. Bunları da kurşuna dizin...

— Başüstüne Albayım!..

Kapıdan bir ses:

— Hayır, dedi. Plân değişti.

İçeri iki adam girdi. Bu adamlar Denver'de Şanon'a elbiseleriyle uçak biletini veren adamlardı. Şanon o güne kadar kaderini tanzim eden meçhul elin bir kere daha mukadderatıyla oynamak üzere olduğunu anladı. Hay Allah belâsını versin! Bu muammanın ne olduğunu bir gün anlaya-

cağ mıydı acaba? İki yabancı ona Denver'de: «Vakit gelince herşeyi öğrenirsiniz» demişlerdi. Fakat şimdi burada onu sanki hiç tanıımıyormuş gibi davrandılar.

Adamlardan biri:

— Biz Umum Müdür Orşam'ın özel emriyle geldik, dedi. Evrakleri teslim alacağız.

Albay hiç konuşmadan Kleyton'a baktı; Kleyton:

— Umum Müdürün adamları olduğunuzu biliyorum, diye cevap verdi. Fakat bu sözleriniz evvelki kararlarınıza tamamiyle zıt. Elinizde yazılı emriniz var mı?

— Vakit çok dardı alamadık. Daha fazla vakit kaybettirmemenizi rica ederim.

Kleyton'un gözleri şüpheyile kısıldı:

— Yalan söylüyorsunuz... Albayım, ben şirket merkeziyle temas edip bunu tahkik edinceye kadar bu iki adamı tevkif ettirebilir misiniz?

İki adamdan biri soğukkanlı bir tavırla:

— Bizi sendika ajanları mı zannediyorsunuz yoksa? Bu şüpheleniz, arzu etmediğimiz halde harekete geçmemize sebep olacak, dedi. Bizim kübist olabileceğimiz hiç aklınıza gelmedi mi?

Kleyton hakir bir tavırla:

— Böyle kübist olur mu be? dedi. Albayım bu adamları tevkif ettirin.

Albay kaşlarını çattı. Şanon sert askerin beyninin içinde dönen kararsızlığı seziyordu. Şirkete yardım ederse mükâfatı bilyük olacaktı. Fakat şirketin hakikî adamını bulup ona yardım etmesi lâzımdı.

— Vizifonla bu işi tahkik etmeniz bir iki dakikadan fazla tutmaz, Mister Kleyton, dedi. İçerdeki cihazdan konuşabilirsiniz.

O aralık kapıdaki iki adam birer adım yana çekildiler. Aralarından, başka bir adam odaya girdi. Bu, kısaca boylu, göbekli, seyrek saçlı bir adamdı. Elinde siyah bir kutu vardı.

Şanon bu herifi görür görmez, gözleri dört açıldı. Yeni gelen, vizifonla Gil'i ilk defa aradığı zaman ekranda karşısına çıkan adamdı. Fakat şimdi? Burada ne arıyordu? Mak-

sadı neydi? Şanon Ruth'un kolundan çekerek gayri ihtiyarî bir adım geriledi. Albay bu beklenmedik müdahaleye kızmıştı. Fakat suali soran Kleyton oldu:

— Siz şirketten değilsiniz. Ne istiyorsunuz, kimsiniz?

Şişman adam gayet soğukkanlı bir tavırla, sanki saatin kaç olduğunu sorarmış gibi:

— Seyyarlarıdanım, dedi. Size bir küp getirdim, sulh bağışlamak için...

Şanon'la Ruth'a:

— Arkanızı dönün! dedi.

Döndüler.

Adam kutunun kapağını açtı...

Küp sanki ellerinde değil de havada duruyordu. Oda-
nın en uzak köşesine bile nüfuz edip sıcaklık dağıtan gayet yumuşak, pırıltılı bir yeşil ışık saçıyordu. Bu ışık Şanon'un ruhuna gayet lâtif, rahat, kaygusuz bir sükûnet verir gibiydi.

Odada hiç kimse konuşmuyordu. Şanon bir rüya içindeymiş gibi, tarif edilmez bir sükûnun kolları arasına düşmekte olduğunu farkederek gibiydi. Parmaklarının arasında Ruth'un kolunu hâlâ hissediyor, bu temas ona doyulmaz bir saadet veriyordu: Gitmekte olduğunu hissettiği bir saadet cennetine, yalnız gitmiyecek, bu saadeti başkasıyla paylaşacaktı...

Fakat bu saadete asla erişemedi...

Önce gözleri normal hale avdet ederek etrafını görmeğe başladı. Sonra kulakları etraftan yükselen normal seslerle, ayak sesleriyle, askerî kumandalarla, vasıta gürültüleriyle doldu. Odadan çıkan ayak seslerinin farkına vardı.

Albay hâlâ masasının başındaydı. Fakat adamın sert, küstah tavrı gitmiş, mütebessim ve mesut bir tavır takınmıştı. Emir subayı ve muhafızlar, mütebessim babekler gibi, sâkin duruyorlardı.

Hepsi kübist olmuştu...

Seyyar çıkmıştı. İki adamdan bir tanesi de gitmiş, biri kalmıştı. Şanon'a:

— Denver'de sizi aldatmadık, dedi.

Ve çıktı.

Şanon herifin peşinden gidecekmiş gibi davrandı. Fakat Gil koluna yapıştı.

— Delilik etme, Pol. Fırsat varken buradan sıvışmağa bakalım.

Vaziyet okadar anî ve katî olarak değişmişti ki biraz evvel ölüme mahkûm edildikleri masal gibi geliyordu. Çıkar-ken Şanon dayanamadı, Albay'a dönerek:

— Dün Boston'dan buraya nişanlım geldi, onu bulmanın imkânı yok mudur acaba? diye sordu.

Albay sanki eski Albay değildi. Yumuşak bir sesle:

— Maalesef! dedi. Merkez şahsî kayıtlar bulundurmaz. Bilhassa bu sıkışık durumda kimseyi bulmağa imkân yoktur. Düşününüz ki halen merkezde tahminen bir milyon insan var...

— Teşekkür ederim...

Ellen'i bulamıyacağına inanması, kızı asla bir daha görmeyeceğini kabul etmesi çok zordu. Fakat başka çaresi yoktu. Ellen'i nerede bulacağını bilmediğine göre, merkez sahası dahilinde haftalarca dolassa ona rastgelmeyebilirdi. Ümit kalmamıştı.

Dönerken kopterde Ruth'un yanına oturdu. Meyus, iç alemine daldı. Okadar ki genç kız elini yavaşça koluna dayadığı zaman farketmedi bile...

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Şanon nihayet kendini toparlamağa muvaffak olup muhitinin farkına varınca, Ruth'u sessiz sessiz ağlar buldu:

— Hayrola! Ne oldu? Niye ağlıyorsun?

Genç kız cevap vermedi. Ağlamağa devam etti. Şanon uzandı, kızın çenesinden tutarak yüzünü kendine doğru çevirdi. Ruth'un siyah gözleri sanki büsbütün koyulaşmış, irileşmişti. İnci dizisi gibi gözyaşları yanaklarında toplanmıştı. Güzel dolgun dudakları titriyordu:

— Çok aptalca bir hareket bu, biliyorum ama, ne yapayım? Dayanamadım... Okadar ümit ettikten sonra, buka-

dar uğraştıktan sonra senin muvaffak olamamana, ümitsizliğine tahammül edemedim.

Şanon hayretle kıza baktı:

— Seni bu kadar maceraya sürükleyip, kaç kere tehlikeye attım. Buna rağmen bana acıyorsun öyle mi?

Gil genç kıza bir mendil uzattı:

— Asılma kıza yahu, rahat bırak!

— İstersen başka şeyden bahsedelim. Belki bir iki suale cevap vermek tenezzülünde bulunursun. Sen bu işte bizden birşeyler saklıyorsun. Küpü getiren adam niçin Ruth'la bana arkamızı döndürdü? Niçin ötekiler gibi bizi de almadı?

— Bu suali soracağını biliyordum. Seyyar kulun sözüne inansan da, henüz hakikati öğrenecek kadar olgunlaşmadığını kabul etsen ne olur sanki?

Gil yardım beklermiş gibi genç kıza baktı. Fakat kızın yüzünde onun tarafından çıkacağına dair hiçbir emare yoktu.

— Siz de mi? dedi. Peki ama bu işin sizin nazarınızda ne ehemmiyeti var? Ark'a ulaşır ulaşmaz bütün bunları arkınızda bırakıp gidecek değil misiniz?

Kızın cevap vermesini beklemeden tekrar Şanon'a döndü:

— Peki ama, bu suali neden bana soruyorsun?

— Çünkü sen bu sualin cevabını biliyorsun. Sen onlarla berabersin demek istemiyorum. Fakat öyle zannediyorum ki, hem beni hem Ruth'u çok yakından ilgilendiren bazı şeyleri biliyor ve bizden gizliyorsun. Seyyar kul bizi niçin istemedi?

— Çünkü onların plânlarında sizin yeriniz yok. Metrodaki sığınağa gittiğin zaman kulun sana ne söylediğini unuttun mu? «Seni kabul edemeyiz» demedi mi? Neden olduğunu bana sorma. Her kim ise, birisi bin bir itina, bin bir hesaplama, senin her hareketini tanzim etmiş. Bu zahmete katlanan kimsenin gayesi, daha mühim bir vazife yüklemek üzere seni hazırlamaktan başka ne olabilir? Yoksa boşu boşuna bu zahmete katlanır mıydı?

— Benim böyle birşeye aklım ermedi. Bana bak Gil, evvelki konuşmamızda küpler hakkındaki faraziyelerini pek derine götürmekten çekindiğini, bu faraziyelerinin doğru çıkmasından korktuğunu söylemiştin. Fakat şimdi küplerin ne olduğunu sarahatle biliyorsun değil mi?

Gil zoraki bir hareketle başını eğdi:

— Öyle sanıyorum, dedi. Fakat bu müthiş birşey Pol. Üstelik inanılmıyacak kadar da basit... Sana anlatsam ispat etmemi istiyeceksin. Halbuki henüz ispat edecek durumda değilsin. Önce saklanmamız lâzım.

— Saklanacak mıyız? diye sordu Ruth.

— Hükûmetin bizi affetmesini beklemiyorsunuz inşallah. Unutmayın ki biz hâlâ kanun kaçağıyız. Albayın bizi serbest bırakması birşey değiştirmez. Şimdi Albayın yerine çoktan başkası tâyin edildi. Yeni komutan bizim nasıl olup ta sırra kadem bastığımızı merak edecek, bulmakta da güçlük çekmiyecek. Hem bizim peşimizde olan sadece hükûmet değil. Bundan başka hem Şirket, hem de Sendika bizi ortadan kaldırma imkânını seve seve karşılar. Koniston beni yakalamayı ne kadar şiddetle istiyorsa, Orşam da aynı şiddetle Ark'ı ele geçirmek istiyor. Ruth'u ele geçirip bu gayesine ulaşmak imkânı mevcut olduğunu öğrendikten sonra, herhangi birşeyden çekinir mi sanırsınız?

Ark'ın mevzubahis edilmesi Ruth'a kendi dertlerini hatırlatmıştı:

— Sahi! dedi. Ben unutuyordum. Babam beni bulmağa çalışacak. O zaman onu takip ederek üssümüzü...

Şanon:

— Yeter! diye bağırdı. Ark'ın yerini ifşa etmek mi istiyorsun?

Ruth hayretle ona baktı. Şanon devanı etti:

— Albayın ofisindeyken bana çok mantıksız görünen bir husus vardı, ama ne olduğunu çıkaramadım. Şimdi buldum Ruth... Seyyar Kul senin ve benim arkamızı dönmemi istedi, ama Gil'in arkasını dönmesini istemedi.

Genc kız elini ağzına kapatarak dehşetle Gü'e baktı. Gil:

— Beni de seyyar kulla gelen, diğer iki adam gibi küplerin ajanı mı zannediyorsunuz? Maamafih şüphenizde hak-sızsınız diyenleri: öyle ya benim hakikatte ne olduğumu ne-reden bileceksiniz? Ama iş o mecraya gelince, Ruth'un da bir kübist olmadığına nasıl inanıyorsun?

— Emin değilim. Sadece bilmiyorum... Ne senin ne de Ruth'un kübist olmadığını garanti edemem. Belki ben bile kübistim yahu!...

— Gördün mü? Şimdi bütün dünya bizim gibi. Kimse komşusunun normal ini, yoksa kübist mi olduğunu bilmiyor. Bilmeye de imkân yok. Bulursun ama iş işten geçmiş olur. Benim bir teklifim var. Boston Metroya varıncaya kadar bu mevzuu muvakkaten bırakalım.

— Mümkün olsa muvakkaten değil, büsbütün unutacağım. Bana bak Gil! Biz çok eski arkadaşız, bu işin hakikatini bana söylemek mecburiyetindesin.

— Lâboratuvara varıncaya kadar bekleyemez misin?

Ruth birdenbire:

— Ne Pol, ne de ben kübist olamayız. dedi. Farkında olmadan bile...

— Neden öyle?

— Çünkü kübistler adamı öldürmez, seyyar kullar bile. Halbuki Pol de, ben de...

Devam edemedi. Kara sakallı adamın pislik içindeki vücudunun can çekişme ispazmozlarını görür gibi oluyordu.

Şanon kızın elini avucuna aldı:

— Artık düşünme onu, dedi. olan oldu. Zaten hakketmişti.

Gil elini cebine attı. Askerler yakaladığı zaman Şanon-un kopterin içine attığı gamına tabancasını çıkarttı. Arkadaşına uzattı:

— Belki bunalırsan kendini daha emniyette hissedersin.

— Biliyorum Gil, bu hareketimden utanmam lâzım ama, vız gelir. Ben hakikati öğrenmek istiyorum.

Gil omuzlarını silkti:

— Yahu, bu senin tahmin ettiğin gibi, ayak üstünde an-

latılacak birşey değil. Şimdi bütün dikkatimizi, paçamızı kurtarmaya harcamalıyız.

O anda kopterin arka tarafında birdenbire beliren, süratle yaklaşan bir ışık gördüler.

Gil hararetle:

— Stratojet araştırma uçağı! diye bağırdı.

Derhal kontrollara sarıldı. Kopterin alçalmasını süratle yaptı. Yere indi. Motoru da kapatarak bekledi. Araştırma uçağı üstlerine gelmiş ve hiç yavaşlamadan geçmişti.

Şanon:

— Anlaşt bakalım, Gil! Seni dinliyoruz.

— Sırası mı yahu şimdi? Araştırma uçağı izimizi bulamayınca bizi burada kaybettiğini anlayacak, dönüp gelecek.

— Uçak bizi bulacak olursa Boston'a varacağımız çok şüphelidir. Bu hakikati öğrenmeden can vermek istemiyorum. Ellen'i de unutma.

— İzahı basit, basit ama... İstinat ettiği esaslar okadar karışık ki... Sen beşerin şuuraltı faaliyetini, meselâ hormonların vücudun hücreleri arasında, beynin hiçbir dahli olmadan nasıl bir muvazene temin ettiklerini bilir misin?

— Biz senden biyoloji dersi istemedik. Sen bize küplerden bahset.

— Ben de açıktan açığa onlardan bahsetmek istemiyorum. Bu hakikat bir taraftan inanılmıyacak kadar basit, diğer taraftan şuurun üzerinde öyle tesiri var ki... Çıldırınak işten bile değil.

Daha sözünü bitirmeden jet araştırma uçağının ışığı göründü. Üzerlerinde uzun zaman dolaşarak kopteri aradı. Fakat yerini tesbit edemedi. Alçaktan uçarak sıvışmağa muvaffak olduğunu zannetmiş olacak ki, nihayet tamamiyle uzaklaştı. Gil kopteri derhal hareket ettirmedi. Bir müddet bekledi. Araştırma uçağının gittiğine iyice kanaat getirdikten sonra uçağı havalandırdı. Boston'a doğru tekrar yola düzüldüler.

Bu hâdise mükâlemenin arasını kesmiş ve Şanon'un

alâkasını şimdilik dağıtır gibi olmuştu. Esasen çok yorgundu. Başını arkasına dayadı. Gözlerini kapadı.

Şanon gözlerini kapadıktan sonra Gil ile Ruth konuşmadılar. Gil kopterin küçük radyosunu açtı; kübistler hakkındaki hareketin havadislerini dinlemeğe başladılar. Bu havadisler alındıkları membalara göre okadar zıd neticeler bildiriyordu ki, kime inanılacağı belli değildi. Şirket istasyonların ve sığınakların bombardıman edildiğini, kübistlerin kütle halinde katledildiğini, sendika zorbalarının yurdu her tarafında gayet mühim sabotaj hareketlerinde bulunduklarını bildiriyor; hükûmet bültenleri kapalı bir lisanla idarenin vaziyete hâkim olduğunu, mahallî isyanların yatıştırılmak üzere bulunduğunu ve askerî kuvvetlerle, gönüllü sivil kuvvetlerin birkaç saat içinde bütün kargaşalığı bastırmağa muvaffak olacaklarını söylüyordu.

Gil radyonun düğmesini çevirdi.

— Yalan! Hepsi yalan! İnsan hangisine inanacağını bilemiyor. Bir de küplerle mücadele etmekten bahsediyoruz. İnsanlar kendi aralarında bir anlaşmaya varıp bir hal çaresi bulamıyorlar. Bir de böyle yenilmez, sinsî bir düşmanın karşısında, cehennemden boşalmış canavarlar gibi birbirlerini boğazlarsa, bu felâketin neticesi hakkında ümit beslemek mümkün mü?

Ruth sözünü kesti:

— Öyleyse ne dinliyorsun? Madem yalan söylüyorlar, kapat şu radyoyu!

Gil birşey söylemeden radyonun düğmesini çevirdi. Konuşmadan yollarına devam ettiler. Şanon hâlâ uyuyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kopterin mutaddan daha sert bir iniş yapması Şanon'u uykudan uyandırdı. Etrafına bakındı:

— Gelmişiz yahu! dedi. Epeyce uyumuşum.

— Ne zamandanberi uykusuzsun zaten.

Gil müdahale etti:

--- Lâfı bırakalım şimdi... Pol, şehre yaklaşırken bir polis kopteri peşimize takıldı. İhtarına aldırmadım ve durmadım tabii... Herif bize yetişemedi, atlattık ama bu yakınlarla bir yere indiğimizi tahmin ederler.

Kopteri park eder etmez, süratli adımlarla merdivenden inmeğe başladılar. Ruth, ilk defa geldiği u binanın karanlık merdivenlerinde, düşünmek için Pol'un omuzuna tutunuyordu. Şanon, Gil'in endişeli halinden anormal bir şeyin mevcudiyetini anlıyor, fakat ne olduğunu kestiremiyordu.

Hakikaten Gil, açıktan açığa endişeliydi. Nihayet kendi kendine konuşur gibi:

— Çok garip, diye mırıldandı, teknisyenlerin çalışmakta olması lâzımdı. Keşke önce Maks Gof'a bir haber salsaydım.

Birdenbire, eksik olan şeyi Şanon da farkettiler: Buraya ilk defa geldiği zaman, iki küçük feza gemisinin üzerinde çalışan teknisyenlerin gürültüleri, motor, matkap, perçin makinesi ve çekiç sesleri merdivenden sarahatle duyuluyordu. Şimdi ise koca atölyenin içinde kat'i bir sükût hüküm sürüyordu. Bu anormal bir şeydi. Atölyenin zeminine indikleri zaman yalnız orta yerdeki tek bir lâmba yanıyor, geniş sahayı tamamen aydınlatmıyordu. İki feza gemisinin etrafı bomboştu.

Gil'in endişesi artmıştı:

— Vay anasını! dedi. Ne oldu acaba? Bu durum hiç de hoşuma gitmiyor. Giderken Maks'a tenbih etmiştim: çocuklara dikkat etsin, emniyetimizi haleldar edecek bir duruma meydan vermesin diye...

Merdivenin mukabil tarafında bulunan ofislere varmak üzere ilerleyerek, atölyenin takriben orta yerine ancak gelmişlerdi ki, feza gemisinin üst kısmına yakın bir yerden bir kapı açıldı... Atölyenin sükûtu içinde alabildiğini büyüyen bir ses her üçünü oldukları yere mıhladı.

Maks Goff, tamamlanmış feza gemisinin giriş kapısında duruyor, arkasından kumanda dairesinden gelen kuvvetli ışık kırmızı saçlarını bir hâle gibi aydınlatıyordu. Elinde bir

tabanca vardı. Fevkalâde birşeyler zuhur ettiğine hükmetmek için Maks'ın halini görmek kâfiydi.

— Gil! diye bağırdı. Çok şükür 'gelebildiniz. Devriyeleri aşamadınız sandım.

Personolin kullandığı merdivenden kayarak indi. Onlara doğru koştu. Gil genç arkadaşını yarı yolda karşıladı.

— Ne oldu Maks? Ötekiler nerede?

— Gönderdim onları, daha kaçmağa fırsat varken... Biri, zannederim Koniston'un adamlarından biri Kampiyonu ele geçirmiş. Zavallı adam ailesini görmeğe gitmişti. Dönmedi bir daha...

— Koniston olduğunu nereden biliyorsun. Belki hükûmettir. Belki SASS'tır.

— Sükûnet merkezinden kaçışınızı ajans haberlerinde bildirdiler. Ayrıca, seni canlı olarak getirene Koniston'un külliye bir para mükâfatı vereceğini ilâve ettiler. Sen yardım edersen kazanabileceğini sanıyor ve her halde sana o kadar çok ihtiyacı var ki seni buldurnak için kuvvetlerinin mühim bir kısmını savaştan geri çekti. Bütün şehri tarayarak seni bulmağa çalışıyor. Hani, her an lâboratuvarın yerini keşfederek çıkagelebilirler.

Gil'in omuzları ümitsiz bir şekilde çöktü:

— Gene kaçmak lâzım gelecek, desene!

— Geleceğinizi ümit ederek, Kastor gemisinin içinde bekledim. İstersen, teklif ettiğim gibi feza gemisiyle damı delerek kaçabiliriz.

— Zaten yapacak başka şey kalmadı, galiba... Artık kimin eline geçerse geçelim kurtuluş ümidimiz yoktur.

Başını önüne eğdi, ofislere doğru yürüdü. Sonradan hatırlamış gibi Maks'a bağırarak:

— Mis Nugent'le, Pol'u Kastor'a bindir... Ben bazı evrakı alacağım: Sürvites notları vesaire... Onları burada bırakamam heriflerin eline geçebilir.

Gil gidince Maks iki gence yol gösterdi. Tam merdiveni çıkarken Şanon birdenbire durdu:

— Yahu! dedi, sizin burada bir ecza dolabınız filân var.

dır. Ruth'a bir müsekkkin veremez misiniz? Zavallı kız son birkaç gün içinde çok yoruldu.

Goff tereddüt etti:

— İlk yardım odasında var ama... Neyse, gelin veriyim.

Gil'in girdiği koridora paralel, bir başka koridora daldılar. Şanon'un teklifini duyunca Ruth kısa bir bakışla genç adama bakmış fakat hiçbir şey söylememişti. Goff'un peşi sıra koridorda ilerlerken Şanon genç kızın elini tuttu ve mânalı bir şekilde sıktı. Koridorun sonuna gelince Goff bir kapı açtı. İçeri girdi, bir dolap göstererek:

— Şurada müsekkkin bulabilirsiniz, dedi.

— Boş ver müsekkine filân, ben aradığımı buldum...

Cebinden gamma tabancasını çıkarmış, Goff'a çevirmişti. Goff'un arkası dönüktü. Şanon'un silâhını çıkardığını görmemişti. Fakat bu son cümleyi Şanon o kadar âşikâr bir tehditle söylemişti ki, Goff onu görmeden kuşkulandı. Elini bayıltma tabancasına atarak birdenbire döndü. Şanon'un elindeki öldürücü gamma tabancasını görünce birdenbire durakladı.

— Maks, önce tabancanı şu masanın üzerine bırak. Sonra konuşalım.

Goff bir an tereddüt etti: Şanon'un ne kadar ileri gidebileceğini tartar gibiydi. Sonra elindeki tabancayı masanın üzerine bıraktı.

Şanon yavaşça masaya yaklaştı. Alıp da cebine koyacakmış gibi tabancaya uzandı. Fakat tabancayı eline almasıyla ateş etmesi bir oldu. Goff, baygın yere yuvarlandı. Ruth, ellerini ağzına kapatarak boğuk bir çığlık attı.

— Üzülmene kızım, ölmedi. Sadece bayıldı. Şimdi kendine gelir. Anlamıyor musun Goff da bu dalaverede ortak... Bu kaçma hikâyesi filân hep bizi bertaraf etmek susturmak için.

Ecza dolabından yassı bir kutu aldı, açtı. Kutunun içindeki şırıngalarla, ampulleri muayene etti.

Ruth hayretle:

— Hipnol! dedi. Yoksa Gil'i ipnotize edip de mi söyleteceksin?

— Eğer bu ilâç kübistlere tesir ediyorsa, niyetim öyle.

Gil'i ofiste buldular. Elindeki evrak çantasına bir sürü evrak dolduruyordu. Onların içeri girdiğini görünce hayretle başını kaldırdı:

— Maks nerede?

Şanon cevap vermeden evvel hipnol kutusunu masanın üzerine bıraktı. Sonra:

— Aşağıda, dedi, ilk yardım odasında. Ben istediğim şeyleri öğreninceye kadar bizi rahatsız edemez.

Gil, hipnol kutusunu görünce kaşlarını çatmıştı. Şanon:

— Emin ol, bunu isteyerek yapmıyorum, dedi. Fakat başka çare yok. Bıktım artık senin anlatmalarından...

— Hata ediyorsun Pol! Söylersem pişman olacaksın. Bu ne senin, ne de Ruth'un bilmesi icap eden birşey değil. Öğrenseniz de size bir faydası olmaz. Plâna göre siz...

Devam etmedi.

Şanon:

— Haklısın, dedi. Bunu evvelden anlamamı lâzımdı ama, ben arkadaşlarıma toz kondurmam. Ne yaparsın? Sonunda da böyle sürprizlerle karşılaşırım.

Şimdi artık anlıyordu. Evvelce uzun uzun kafa patlatıp, bir türlü çözemediği muammaları artık çözebilirdi. Fakat bu netice tüylerini ürpertiyordu. Arzusu hilâfına bütün harekâtı yabancı bir iradenin tesiriyle tanzim edilmişti. Hayatını cazip kılan bütün unsurlardan birer birer mahrum kalmıştı. Ellen'in şahsında aşkı kaybetmiş. Gil'in arkadaşlığının bir hiçe indiğine şahit olmuştu. Artık hayatta bir gayesi kalmıyordu ki...

— Tâ başındanberi bu işi sen idare ettin değil mi? Garrik'lerin evine ayak bastığım gecedan bu ana kadar, beni kukla gibi oynattın. Sükûnet Merkezindeki Seyyar Kulu gördüğüm zaman anlamalıydım. Anlamam lâzımdı. Hattâ elbisemi, portföyümü vesaireyi elime allığım zaman bile bu işte senin parmağın olduğunu anlamamakla hata ettim. Senden ve Ellen'den başka kimse onları bulup bana göndere-

mezdi. Hattâ bu son iki seneyi de nerede geçirdiğini biliyor olmalısın, yoksa İO'dan ne zaman ayrılacağımı, Arz'a ne zaman varacağımı bilemezdin. Bunların sebebi ve gayesi nedir, Gil? Senden bunu söylemeni istiyorum.

Gil soğukkanlılığını muhafaza ediyordu:

— Dışardan bakınca bir komplo gibi görünüyor, doğru. Fakat bunun psikolojik bir sis perdesi olabileceğini ve asıl maksadın seni en anlaşılmaz ve sıkıntılı durumlara sokarak, karakter tahananımülünün ne dereceye vardığını takbik etmekten ibaret olabileceğini hiç düşündün mü?

Masanın her iki tarafında, karşılıklı ayakta durmuşlar birbirlerine bakıyorlardı. Şanon'un sinirleri gergin, kaşları çatıktı. Gil, sâkin ve soğukkanlı görünüyordu. Ruth ürkek bir tavırla kapının yanından her ikisini seyrediyordu.

Şanon genç kızı yanına çağırdı. Bayıltıcı tabancayı ona vererek:

— Sen dikkat et, birşeye teşebbüs etmesin, dedi. Ben çaresine bakayım.

Sonra Gil'e döndü:

— Boşu boşuna bize silâh kullandırma. Seni bayıltmak mecburiyetinde kalırsak, kurtulmuş sayılmazsın. Seni alır, gemiye koyar, beraberimizde götürürüm. Ne zaman ayılırsan hipnolu o zaman yer gene konuşursun.

— Hipnolun tesirinden kurtulabilmek için uzun zamana ihtiyaç var. Halbuki ben vakit kaybetmeyi göze alamam. Yapılacak çok işim var burada... Beni mecbur edeceksen, ilâca filân lüzum yok... Kendi kendime söylerim.

— Demek Goff'un anlattıkları masaldı. Koniston seni okadar şiddetle aramıyor.

— Koniston'un yardıma çok ihtiyacı var, Pol. Herif ne yapacağını bilmiyor. Sade o mu? SASS da, hükûmet te ayrı durumda. Bu arnansız bir savaş Pol. Bu üç kuvvetten hangisi yenerse...

Ayaklarının altında döşeme zelzele oluyormuş gibi sarıldı. Birkaç saniye sonra uzaktan gök gürültüsünü andıran bir infilâk işitildi. Pencereleler zangır zangır rtitredi.

— İş i iyice azıttılar. Bu adî bir bomba değil, Pol. Süra-

tomik bir bombaydı. Bunun nekadar tahribat yapacağını tahmin edemezsiniz.

Heyecanlanmağa başlamıştı:

— Vakit kaybetme Pol, uzaklaş buradan. Kendini düşünmüyorsan Ruth'u düşün.

Şanon başını salladı:

— Suallerime senden cevap almadıkça yerimden bile kımıldamam, Gil. Neden kaçtığımı anlamadan, kaçmamağa karar verdim.

Gil ümitsiz bir hareketle sandalyeye çöktü:

— Senin bu duruma gelebilmen için ben de yardım ettim. Sonunda her istediğini elde edecek kadar kuvvetli olacağımı da hesaplamak lâzımdı.

— Boş lâflarla vakit geçirme, sadede gel.

— Sükûnet Merkezinden gelirken yolda bir teşbih yaptın, şuuraltı faaliyetlerden ve bu faaliyetlerin hormonlar vasıtasıyla vücutta bir hücre muvazenesi tesis ettiklerinden bahsettim. Bunun gayesini tabii anlamadın. Fakat şunu düşün: vücut hücre muvazenesizliğinden dolayı bir anormallik içinde bulunursa, birtakım hormonlar ifraz ederek, şuurlu veya sorumlu bir varlık kabul edebilir misin? Hormonlar vazifesini başarırken hangi kuvvetin, ne sebeple onları bu hedefe gönderdiğini bilir mi dersin? Yahut ta dimağ bu hormonları ifraz ederek o hedefe gönderdiğinden farkında mıdır?

Gil Lukas bir an duraklar gibi oldu, sonra tekrar devam etti:

— Bu teşbih tam mânasiyle yerinde değil, fakat durumu anlayabilmek için faydalı oluyor. Küpleri kaba bir teşbihle hormonlara benzetebiliriz. Bunlar başlı başına bir şuur sahibi olmayan ve merhamet gibi, zulüm gibi, ve daha bilmem ne gibi duygulara tamamen yabancı unsurlar.

Şanon dikkatle dinliyor, henüz anlamış görünmüyordu; Gil devam ediyordu:

— Galaksimizi teşkil eden yıldızların bütün seyyarelerindeki şuurlu hayat, yani bizim durumumuzda yer yüzündeki beşeriyet, kâinatın mühim bir kısmını işgal eden bir

varlığın bir hücrelerini teşkil eder. Bu varlık okadar muazzam ki, şuurlu olarak hücrelerinden bihaber... Senin, benim kendi hücrelerimizden ve bu hücrelerin hayatından bihaber olduğumuz gibi... Fakat gayet tabii şuuraltı faaliyeti de hücrelerin hayatını biliyor. Son birkaç asrın şahit olduğu teknik unsurlar, beşerin muvazenesizliğini şiddetle arttırdı. İnsanlar öyle bir duruma geldi ki, sanki komşu komşusuna düşman, kardeş kardeşe düşüyor... Ve bir hücrenin dahili unsurlarının kendi aralarında bir muvazene tesis edememesi, o hücrenin vazife görmesine ve kendi emsali olan hücrelerle bir muvazene kurmasına imkân bırakmaz.

Odada acaip bir sükûn vardı. Sadece Gil'in sesi yükseliyor. Ve bu ses sanki odadaki sükûnun devamlılığını hiç bozmuyor gibiydi. Gil sözlerine hemen hemen hiç ara vermeden devam ediyordu:

— Bahusus, bu hücrenin dahili muvazenesizliği başka hücrelere de sirayet tehlikesini gösterirse, vaziyet daha da mühimdir. Halbuki, bizim tam bir muvazene unsuruna erişmeden seyyareler ve yıldızlar arası seyahatlara imkân bulmamız bu kusurumuzun, gittiğimiz yerlere de sirayeti tehlikesini doğuruyor. Teşbih caizse, Galaksi içinde bu durum, insan vücudundaki kanser hastalığına müşabih'tir. Önü alınmadığı takdirde vücudun tekmilinin imhasına bile sebep olabilir.

Gil sustu:

— İşte bu sebeptendir ki küplerin bu savaşı kazanması lâzım. Bunlar dünyaya bir zulüm veya fenalık kasdıyla değil, bize muvazene yani sükûnet aşılama için gönderilmiş feza antibiyotikleridir. Fezanın mühim bir kısmını işgal ettiğini söylediğim o muazzam bütün, bizim kendi varlığı için tehlikeli bir durum teşkil ettiğimizi şuuraltı faaliyetle fark ederek, bu tehlikeyi bertaraf etmek üzere, gene aynı şuuraltı faaliyeti neticesinde harekete geçti...

Yeni bir infilâk atölyeyi sarstı. Bu seferki hem daha yakın, hem daha şiddetliydi.

— Pol, şimdi gitmeyi kabul ediyor musun?

Şanon kımıldamadı. Cevap ta vermedi. Sanki yerinde donmuş kalmıştı.

Gül:

— Bütün gayretlerimize ve kendimizi kâinatın mihveri saymamıza rağmen, ancak mevcudiyetimizden bile bihaber muazzam bir varlığın hücreleri dahilinde zararlı muvazenesizlikler yaratan sadece marazî bir yaratık olduğumuzu düşünmek, hiç te teskin edici değil...

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Teskin edici değildi.

Bilâkis dehşetli birşeydi bu...

Şanon, bu kabul edilmeyecek kadar zirva iddiaya dîmağını kapadı.

— Bu söylediklerin becerikli bir yalan bile değil.

— Yalan değil, Pol. Senin kendi vücudunun hücreleri faal değil mi? Onların da kendilerine mahsus bir zekâ sabîbi olmadıklarını nereden biliyorsun? Vücudunun herhangi bir köşesinde, yahut bir uzvunda vâki olan muvazenesizliği düzeltmek üzere hasıl olan hormonlar bu şuur sahibi hücrelere nasıl gözüktür? Kahraman olarak mı, yoksa istilâ edici bir düşman mı?

— Yahu! Böyle şey mantığa sığmaz. Olacak şey değil bu! Bu doğru olsaydı, Seyyar Kul dün Ruth'la beni reddetmez, bizi de alırlardı. Biz ötekilerden neye farklı olalım?

— Çünkü sizi muayyen bir maksat için ayırdılar. Sizin rolünüz bambaşka olacak. Kübistlerin hepsi bir değil, Pol. Benim gibiler var... Sonra Seyyarlar, Kullar ve en son halk tabakası... Koyunlardan müteşekkil bir cemiyet muvazeneli olur, fakat herhangi bir insiyatif, bir faaliyet gösteremez. Bu faaliyet ve insiyatifin devam etmesi için bazılarımızın diğerlerinden değişik olması lâzım.

— Ya Ruth'la ben?

— Siz müteessir olmuyorsunuz. Sıhhatli hücreler büyümeğe ve çoğalmağa devam edecek... Yalnız bunlar tebdilî mekâna tâbi olacak.

Vizifonun ihbar mekanizması sâkin sâkin çaldı.

Ruth gayri ihtiyarî elindeki bayıltma tabancasını indirerek vizifon tabelâsına baktı. Şanon:

— Cevap verme Gil, dedi. Bizim burada olduğumuzu kimse bilmiyor, bu bir tuzak olabilir.

— Belki de kendi adamlarımdan biridir. Belkî yardıma ihtiyacı vardır...

Cihazın alıcı düğmesine bastı. Ekran anı bir ışıkla aydınlandı ve Zimmer Koniston'un hayali belirdi:

— Lukas! Allah aşkına gel bize iltihak et yahu! Sen yardım etmezsen bu savaşı muhakkak kaybedeceğim.

Sesi çok boğuk çıkıyordu. Sert yüzüne, kapana kısıtılmış bir vahşî hayvan telâş yayılmıştı. Gil sâkin bir sesle cevap verdi:

— Savaşı zaten kaybetmeğe mahkûmsun, Koniston. Bu evvelce anlamamış mıydın?

— Münakaşayı bırakalım Lukas. Sivîl devriyeler her tarafta seni arıyorlar, vaktimiz çok az...

— Nereden biliyorsun? Hem benim burada bulunacağımı sana kim söyledi?

— Kampiyon... Fakat ondan aldığın malûmatı kullanmağa fırsat kalmadı. Diğer arkadaşlarını Orşam ele geçirmiş. Derhal teşebbüse geçmiş...

Arkadaşlarının yakalandığını duyunca Gil'in kafası kızgı:

— Kampiyon gizli lâboratuvarlarımızın yerini isteyerek ifşa etmemiştir. Kimbilir ona ne işkence yaptın, fakat bu senin yanına kalmıyacak. Senin hesabını çabucak görülür. Şirketlere ve Hükûmete karşı koyacak kadar kuvvetli değilsin. Sen her ikisinin arasında sıkışacaksın, bütün adamların seni terkedecek ve ne yaptığını bilmeyen halk gibi, küplere iltica edecek, sonunda bir tek adamın bile kalmayacak. Sen de mahvolacaksın.

Üçüncü ve daha yakın bir infilâk bütün atölyeyi şiddetle sarstı. Sanki bina yerinden oynuyordu. Vizifonun ekranı karmakarışık renkli parazitlerle doldu. Koniston'un yüzü kayboldu. Tekrar meydana çıktığı zaman bu yüzün şaşkı

şaşkın onlara baktığını gördüler. Koniston'un şakağında kan fışkıran bir yara vardı, bir dudağı parçalanmıştı.

— Az daha gidiyorduk, dedi. Hükûmet kuvvetleri mukabil hücumla geçti galiba? Belki de Şirket...

Kendini topladı. Bu sefer Şanon'a hitap ederek:

— Sen pratik düşünceli bir adamsın, dedi. Lukas'ı bana getir, sana istediğini vereyim. Hükûmette adamlarım var, seni affettireyim. Seni...

Şanon iğrenerek herifin sözünü kesti:

— Amma da aşağılık adamsın be! Ellen'in annesine yaptıklarından sonra sana yardım edeyim ha? Elime geçersen bir yılan gibi başını ezerim senin!

— Dur! Kızma Şanon! Seninle bir anlaşma yapabiliriz. Adamlarım nişanlı Sükûnet Merkezinden kaçırıp, buraya getirdiler. Sen daha buradan ayrılmadan, yola çıkmadan, o buraya gelmişti. Kız şimdi benim elimde. Lukas'ı bana getirirsen nişanlına sana bırakırım.

Şanon birdenbire sendeledi. Sanki bastığı yer göçmüş, istinat edecek hiçbirşey kalmamıştı. Eğer Ellen bu gangster herifin elindeyse!..

Fakat olamazdı...

Gil takviye etti:

— Aptallık etme, Pol! Herif bal gibi atıyor...

— Tabii atıyor! Yalan söylüyorsun Koniston! Ellen'i Boston'a getirmiş olsan bile, askerler beni tevkif ettikten sonra onu tutmaz temizletirdin. Yalan söylüyorsun...

Koniston yalanının meydana çıkmasına kızmıştı. Fakat ısrar ediyordu:

— Burada diyorum sana... Kız burada, Şanon! Şimdi odimde değil, fakat binanın içinde. Getirteyim de gör...

— Haydi oradan be! Sen bizi burada bekletip, vakit kazanmağa çalışıyorsun.

Şanon, Gil'e döndü:

— Haydi Gil, düş yola! Seninle daha işimiz var.

Ruth yorgun bir tavırla:

— Kastora binip babamın yanına gidemez miyiz? Onlar belki...

Şanon bir sıçrayışta kızın üstüne vardı. Elini ağzına kapattı:

— Ruth! Ne yapıyorsun, Ark'ın yerini mi ifşa edeceksin? Zaten Orşam babanın peşinde, bir de Koniston'u mu istiyorsun? diye fısıldadı.

Vizifon ekranında Koniston susmuş, merakla bakıyordu. Şanon'un son fısıltılarını duymamış, fakat durumun esasını kavramıştı.

Koridora çıktıkları zaman Şanon:

— Koniston, söylediklerini duydu, dedi. Herifin ne yapacağı da bilinmez. Daha biz atmosferden çıkmadan memlekette ne kadar süratli devriye varsa peşimizde olacak...

Ruth vakur bir inatla başını salladı. Fakat gözlerinin içi hakiki halini ifşa ediyordu. Yorgunluğu ve sinir gevşekliği son haddini bulmuştu. Neredeyse düşüp bayılacaktı. Şanon kızın bu durumunu anlıyor, ona acıyordu. Kolunu kızın omuzuna atarak onu teselli etmeğe çalıştı:

— Belki de farketmez, dedi. Koniston kendini kurtarmağa çalışırken bizi yakalamaya fırsat bulamıyacaktır.

— Zaten normal uçaklar Kastor'a yetişemez, dedi Gül. Kastor babanın sürvites tertibatıyla mücehhezdir Ruth... Ark'tan başka hiçbir feza gemisi ona yetişemez.

Kız şaşırılmıştı:

— Sürvites mi? Sırrını nasıl ele geçirdiniz?

Gül gülümsedi:

— Babanın çok itimat ettiği bir adamı vasıtasıyla. Durum tahmin ettiğinizden çok başkadır Ruth! Bizler...

Binanın hemen dışında dehşetli bir infilâk daha oldu. Zemin şiddetle titredi. Sarsılmanın tesiriyle çatıdan toz toprak yağdı başlarına...

Bir yerde birşeyler patırdıyla devrildi. Belki de iç bölmelerden biri tazyika dayanamamıştı. Bu infilâkın sesi tamamiyle kaybolmadan, bu sefer yukarıdan gelen başka bir infilâk kulaklarını doldurdu. Çatının bir kısmı kurtuldu, girişlerden bazılarının ucu tehlikeli bir şekilde sarktı.

— Çabuk, binanın yerini keşfettiler... Bombardıman ediyorlar.

Can havliyle uçağa doğru koştular. Aynı anda taraçaya inen kopterlerden boşanan silâhlı adamlar, infilâklerin kendilerine açtığı yoldan merdiven sahanlığına girmişler, bağıraarak merdivene dalmışlardı. Toz, toprak ve duman da merdiven boşluğunu doldurmuş, süratlerini kesiyordu.

Üç genç feza gemisine vardılar. Şanon bir hamlede giriş kapısına çıkan merdivenin yarısını aştı, eğilip Ruth'un ellerini yakaladı ve kızı kaldırıp uçağın içine attı. Gil'e yardım etmek üzere uzanınca, arkadaşının merdivenin altında durmuş olduğunu gördü:

— Haydi Gil! Kırıtma...

— Ben gelmiyorum, Pol. Benim burada kalmam lâzım. Plân öyle icap ettiriyor. IO'da bana iş yok.

Taraçadan gelen adamlar merdivenin yarısını aşmışlar, süratle yaklaşıyorlardı. Vakit yoktu. Şanon gamma tabacasına asıldı:

— Gill..

Ruth uçağın içine onu çekerek:

— Çabuk, Pol. Çabuk ol! Geç kalacağız, hareket edemiyeceğiz.

— Gil çık yukarı, gelip seni almağa mecbur etme beni..

Merdivenin alt sahanlığında yeşil elbiseli bir devriye belirdi. Silâhını kaldırdı, koşarken ateş etti. Şanon'un öbür tarafında duvarda anı bir patlama oldu. Herif iyi nişan alamamıştı. Şanon hiç düşünmeden silâhını o tarafa çevirdi. Tetiği çekti. Yeşilli adam, birisi çelme takmış gibi, tepe taklak yuvarlandı. Şanon merdiven boşluğuna doğru bir daha ateş etti. Bir çığlık duyuldu.

— Durma Pol! Gidin! Ellen'i artık normalleştiremeyeceğin gibi, beni de değiştiremezsin. Sana küpler hakkında hakikati söyledim. Beni sen mecbur ettin. Durma Pol! Derhal hareket et! Herşey boşa gidecek, plân boşa çıkacak...

Birdenbire döndü Goff'un baygın bulunduğu ilk yardım odasına doğru koşmağa başladı.

Şanon peşinden gitmeğe yeltendi.

— Gitme, Pol! Adamlar neredeyse gelecekler, kaçamıyacağız.

Yeni bir infilâk...

Binanın batı duvarında kısa bir yarık açıldı. Yıkılan duvardan yükselen kısa bir toz bulutu. Henüz başlamış olan yangının dumanına karışıyordu.

Açılan yarığın dışında, binanın içine girmeye çalışan, bağırışan gölgeler görüldü. Merdivendekiler geçen yirmi dokuz saniye içinde toparlanmışlar tekrar taarruza geçmişlerdi. Alt sahanlıkta dört beş adam bağırarak konuşuyordu.

Vakit kalmamıştı.

Hay Allah kahretsin!

Şanon bir hamlede feza gemisine daldı. Kapının otomatigine bastı. Kapanan kapıyı, dış havaya kilitleyen tazyik tertibatının tıslaması bitmeden, kumanda tertibatına doğru fırladı. Ruth pilot koltuklarından birine oturmuş makineyi çalıştırmıştı.

— Pol, öbür koltuğa! Bağla kendini, çabuk!

Şanon atıldı.

Fakat hareketini Ruth'un hareketine ayarlayamamıştı. Yahut ta kız heyecandan, Pol'ün koltuğa oturup emniyet kemerini bağlamasını bekliyememişti.

Feza gemisi cehennemî bir süratle atölyenin saç çatısını delip geçerken, yırtılan saçların sesi, şirret bir kadın çığlığı gibi uzadı...

Şanon birdenbire fırlayan uçağın tazyikine tutulduğu zaman koltuğa oturmak üzereydi. Dehşetli tepki koparıncasına koltuğu elinden aldı. Onu bir saman çöpü gibi yere vurdu. Şanon sert döşemenin, vücudunu ütüler gibi bastığını hissetti. Gemi normal uçuşa geçer geçmez tazyik düştü. Şanon neye uğradığını anlayamadan hislerini toparlamağa çalıştı. Güç belâ doğruldu. Etrafını yokladı. Yarası beresi yoktu. Ruth emniyet kemerini çözmüş alâka ile ona bakıyordu.

— Atmosferden çıktık. Sürvitesi açabiliriz. Eğer Kastor'un sürvitesi de Ark'inki gibi çalışıyorsa bir saate kalmaz İO'da oluruz.

Şanon kendini toparlamağa çalışırken, kızın halindeki ani değişikliği gözden kaçırmadı. Kastor'un kumanda kol-

tuğuna oturduğundanberi kız değişmiş, eski haline dönmüş-
tü. Alışılmış bir elbise giyer gibi, kendinden emin halini al-
mış; onu ilk tanıdığı zamanki, sağlam, cesur, becerikli genç
kız olmuştu.

— Ark'a varmamız plânın icaplarını yerine getirecek
değil mi? Gene güvenilir ellerdeyim. Plân dünyada herşeyi,
alabildiğine değiştiriyor. Benim gardiyanlarımı neye de-
ğiştirirsin?

Ruth kıpkırmızı kesildi. Gözleri şimşek çakarak yerin-
den kalktı, ona doğru yürüdü:

— Saçmalama! dedi. Benim kübist olmam ihtimalini cid-
di olarak düşünebileceğini tahmin etmiyordum. Kübist olsay-
dım... Neye yarar? Niçin seni ikna etmeye çalışayım. İkna
etsem ne olacak, bir fark temin edecek mi ki?

— Hayır! Hiçbir fark temin etmiyecek! Plân tatbık olu-
racak. Zaten bütün mesele bundan ibaret.

Müthiş yorgundu.

— Pol, arzı son bir defa görmek istemez misin?

Ruth kumanda tablosunun yanında bir düğmeye dokus-
du. Geminin arka radar ekranı açıldı.

Kastor feza gemisi, arzın gece tarafında, arzın gölgesi-
ni teşkil ettiği yarı karanlık koni içinde bulunuyordu. Güneş
görünmüyor, arzın arkasında kalıyordu. Geminin bir tarafın-
da ayın ince kavisi görünüyor, diğer tarafta Merih'in kır-
mızımtırak, Müşteri'nin gümüşü yuvarlağı farkediliyordu.

Şanon dünya, çevresinin etrafında garip bir inikâsla
akseden kızıl bir renkle, sanki yanıyor gibi geliyordu. Bir-
denbire gözleri açıldı ve anlamakta gecikmedi: gördüğü kır-
mızılık güneşin akseden ışığı değildi, olamazdı.

Dünya hakikaten yanıyordu.

Sâkinlerinin binlerce senedenberi sönmeyen savaş ar-
zusu nihayet dünyayı bir yanardağ haline getirmişti. Dünya
yanıyordu. Fakat bu sefer evvelki harpler gibi değil, mu-
azzam kudretli atom bombalarının zincirleme reaksiyonu ile
dünya bir kor gibi yanıyordu.

Bugüne kadar için için yanmış. Hiç sönmemekle bera-
ber toptan bir parlama göstermişti. Halbuki bu son çok

menin şiddetiyle dünya, dış âlemlerden gelen meçhullerin, derunî ateşini söndürmelerini beklerken, şimdi varlığını tamamen ateşe teslim etmişti.

Şanon tutuşan bu kürenin Gil'in çehresinin endişeli çizgilerini görür gibi oldu. İlk defa olarak Gil'in gözlerinde bir hakikat payı arayarak, düşündü.

Bu hakikat, fezanın karanlık boşluklarında kaybolmuş küçük geminin içinde, ona büsbütün dehşetli geldi:

— Ya Gil'in söyledikleri hakikaten tâ kendisi ise? Ya bahsettiği kozmik canavar, boşlukta bir yerde kurulmuş, bizi oyuncak gibi kullanıyor da, bizden şuurlu mahlûklar olarak, bihaber bulunuyorsa...

— Varsın olsun!... Gil'in söyledikleri doğru ise, bu varlık ezeldenberi var, bulunduğu yerde... Ama bugüne kadar bize müdahale etmedi. Biz onu mecbur ettik nihayet. Hatırlarsın, Gil insanlığın hastalığının bir ahlâk buhranı olduğunu söylemişti. Fakat biz yeni dünyamızda aynı hataya düşmiyeceğiz. Şimdi bu dünyanın başına gelenlerin, insanlığın sonu olması şart değil. Belki de bu son, eskiden daha iyi bir başlangıç olacak...

Genç kız, durumu sükûnet ve anlayışla kabul etmiş gibiydi. Onun inancındaki bu metanet Şanon'a da sükûnet veriyordu.

Şanon bu arada kendi endişesini, kendi korkusunu da gayet iyi anladı. Bu korku, kendi şahsının ölümle karşılaşmasından değil, bütün fertlerin, bütün beşeriyetin yer yüzünden silinmesi ihtimalinden doğan bir korkuydu. Ölmek... Hemcinslerinin, sevdiklerinin arasında can vermek okadar feci olamazdı. Fakat bütün insanların ölümünden sonra, kâinatta tek insan olarak kalmak!

Tek insan olarak kalmak mı?

Aman Allahım!..

Fakat bu «son insan» bir tek fert olmaz da, Nugent'in gurubu gibi seçme fertlerden müteşekkil bir gurup olursa... Ve bu gurup, dünyanın katî felâketinden uzaklaşarak, yepyeni, bâkir bir dünyada, eskisinden çok daha makul, çok

daha anlayışlı ve insanî bir cemiyetin ilk çekirdeğini kurarsa...

Şanon bütün bunları düşündü. Neden sonra:

— Haklısın Ruth! dedi.

Gözlerinin önünde Nugent'in kahraman gurubunu bekleyen el değmemiş, cazip, acaip, yepyeni dünyalar görür gibi oldu.

— Haklı olmam lâzım, diye ilâve etti. Başka türlü düşünmek insanı muhakkak delirtir.

İkiz pilot koltuğuna yanyana oturdular. Şanon, Kætor'un imâl edildiği atölyenin şimdiki halini düşündü. Eğer bütün dünyayı kaplayan âfet, henüz küçük atölyeyi sarmadıysa, Goff hâlâ ilk yardım odasında yatıyordu. Belki de Gil onu ayıltmağa muvaffak olmuştu, eğer sivil devriyeler daha evvel Gil'in hayatına son vermediyse...

— Zavallı Maks, diye mırıldandı. Zavallı Gil! Peki ama bu hâdiselerin böyle olmasına sebep ne?

Ruth, genç adama elini uzattı:

— Kendini üzme Pol. Gil'in başına gelenler daha büyük bir plânın küçücük bir parçası... Gil bunu saklamak istiyordu. Sen ısrar ettin...

— Doğru... Biliyor musun, Gil'in, küpler plânında mübim bir mevki işgal ettiği anlaşılıyor. Halbuki Koniston'a yardımı sadece bir gösterişten ibaretti... Bana öyle geliyor ki, onun bütün vazifesi, bizi, kargaşalıktan sıyrıp yola çıkarmaktı... Fakat bizim kurtulmamızda mühim olan şey nedir?

— Hakikaten bilmiyor musun, Pol? Maamafih çok düşünme, Seyyar Kulun dediği gibi: günü gelince herşeyi öğrenebilirsin...

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İO'nun sathına yaklaşılarak, Şanon'a avucunun içi kadar aşına gelen bir sahaya indiler. Sarp ve vahşî tepeler, yeşil ormanlarla kaplı düzlükler, acı kırmızı bir renkle lekelenmiş, acaip, karmakarışık bir manzara onları karşıladı...

Görünürlerde Ark gemisinden hiçbir eser yoktu. Ne gemiden, ne de herhangi bir insandan...

Şanon, Ark feza gemisinin neredede olduğunu sormak üzereyken, Ruth, Kastor'u dik bir bazalt kayanın dibine indirdi. O zaman Şanon bu yarın, tam bir plato halinde devam etmediğini, orta yerinde dik kenarlı bir yarık olduğunu gördü. Bu yarığın her iki tarafında kayaya tesbit edilen gergiler çekilmiş ve üstleri civar zeminden ayrılmıyacak şekilde kamufle edilmişti. Tepeden bakınca insan kayanın devamlı olduğunu sanıyor ancak yere indikten sonra, yan taraftan yarığı farkedebiliyordu. Bu yarık sahanın orta yerinde Ark duruyordu. Kapıları açıktı. Dört bir tarafında silâhlı muhafızlar yer almıştı. Kamuflej mükemmeldi.

Fakat Nugent'in meçhul bir gemiyi Ark'ın yanına sokulup dibine ininceye kadar serbest bırakması, Ark feza gemisinin herhangi bir taarruz silâhından mahrum olduğunu gösteriyordu.

Şu halde Ark, robot - bomba tertibatı olan, en küçük stratojet devriye gemisi karşısında bile kaçırılması imkânsız, basit bir av sayılırdı.

Kastor iner inmez Ruth'un pür heyecan, pür telâş babasına koşacağını sanıyordu Şanon...

Fakat genç kız açık kapının önünde tereddüt etti.

Hattâ Ark'ın mürettebatı onu görüp tanıdıktan, ona doğru koşmağa başladıktan sonra bile bu tereddüt devam etti. Şanon'a döndü, gözlerinde derin bir anlayış vardı:

— Kaybettiğin şeyler için üzülmemeye çalış Şanon. Elinden geleni yaptın. Tanıdığım hiçbir insan senin yaptığının yarısını bile yapamazdı. Cesareti kırılır, bu işten daha başlangıçta vazgeçerdi. Bizimle Prosiyona geldiğine çok memnunum. Doğrusu memnun olacağımı tahmin etmiyordum ama, çok memnunum...

Şanon kızın gözlerinde bir istihza aradı, fakat kız samimiydi:

— Ne yaparsın, dedi, gidecek başka yer olmadığına göre sizinle beraber gelmeğe mecburdum...

Uçaktan indiler.

Deys Nugent onları büyük bir sevinçle karşıladı. Kızı-
na sarılarak:

— Tam zamanında geldiniz, dedi, seni nasıl bulacağımı düşünene düşünene çıldıracaktım. Bir gün daha gecikseydiniz, sizi bırakıp gitmek mecburiyetinde kalacaktık.

— Nasıl? diye bağırdı Pol. Kızınızı bırakıp gidecektiniz ha! Dünya üzerinde neler olup bittiğini bile bile kızınızı bırakacaktınız öyle mi?

Ruth bir kahkaha attı:

— Bu sözü okadar kötüye alma, Pol. Projemizin tamamı herhangi bir fertten daha önemlidir. Umumun selâmeti bir kişinin arkada bırakılmasını icap ettiriyorsa, bu iş hiç düşünmeden yapılır.

Alek Bler nefes nefese geliyordu; Nugent:

— Alek, diye bağırdı. Sen güzergâh hesaplarını bitirir bitirmez, hareket edebiliriz.

— Çocuklar çalışıyorlar ama dört saatten evvel bitiremezler. Hoş geldin sevgilim...

Alek, Şanon'a bakmadı bile. Sanki onun için Şanon mevcut değildi.

Nugent ilk fırsatta Şanon'u Ark'ın personeline tanıttı. Genç adam, âlinin bu personeli seçerken nekadâr isabetli hareket etmiş olduğunu ilk bakışta anladı. Sonra Nugent, ona geminin bir kısmını gezdirdi. Hava temizleme cihazlarını, nebat yetiştirilecek bahçeleri, beraberlerinde götürecekleri muhtelif cins ehli hayvanları ve alâka çekecek bütün teknik teferrüatı gösterdi.

Bir odada, duvarda iri çekmeceler gibi dizilmiş, tabut boyunda gözler vardı. Nugent, bunlardan birini çekerek içindeki pleksiglas cam kutuyu gösterdi.

— Arzu edilecek birşey değil ama, dedi, seyahatin uzunluğu bizi buna mecbur ediyor. Arkadaşlardan bir kısmı artık pek genç sayılmaz. Zaten şöhretine lâyık bir âlimin genç yaşta bulunması ihtimali oldukça azdır. Varacağımız yeni dünyada bize çok faydalı olacak bu adamların, yaşları neticesi yolda hayata göz yummaları, bizim için telâfisi imkân-

sız durumlar doğurabilir. Bu kutulardaki özel mayi, insanların ihtiyarlamadan yarı - hayat halinde yaşamalarına müsaittir. Yolda bilgisine veya hizmetine ihtiyacımız olmayan arkadaşlarımızı bu kutularda muhafaza edeceğiz. Prosiyon'a vardığımız zaman bunlar, aşağı yukarı şimdiki yaşlarında ve gayet sıhhatli olarak çıkacak kutulardan...

— Peki ama, burada aşağı yukarı elli sandık var. Halbuki sizin mevcudunuz bunun iki mislinden fazla. Neye sadece gemiyi idare edecek personeli ayırıp, geri kalanların hepsini bu sandıklarda muhafaza etmiyorsunuz?

— Bu hususta fikirler birleşmeyebilir. Fakat madem ki yeni bir cemiyet kurmak gayesiyle gidiyoruz, bu gayemize şimdiden hizmete başlamalıyız. Onun için genç arkadaşlarımızı uyutarak götürmekte hiçbir fayda görmüyoruz. Mevcudumuz yüz sekiz kişidir. Elli sekiz tanesini uyutacağız. Diğerleri geminin seyahatini idare edecek ve çocuk yetiştirecekler.

— Prosiyon'a vardığınız zaman da en büyüğü on on bir yaşlarında bulunan yeni bir nesliniz bulunacak ve hattâ bazı işlerde yardımları bile dokunacak.

— Çocukların yetişebilmesi her şeyimiz var. Hattâ mekteplerimiz bile... Bu çocuklar yer yüzünde hiçbir nesle nasip olmayan mükemmel bir şekilde yetiştirilecekler. Ve onların sahip olacağı seyyarede, kendi aralarında, kavgâ, dövüş, harp olmayacak...

Şanon, Ohayo Sükûnet Merkezine giderken Ruth ile yaptığı bir konuşmayı hatırladı:

— Aileleriniz, şahsî uygunluklara göre mi, yoksa kabiliyetlerine veya arzularına göre mi teessüs edecek?

Söze Ruth karışarak:

— Arzularına göre tabii!.. dedi.

Sonra Şanon'unu zihninden geçenleri okumuş gibi:

— Fakat birşeyden emin olabilirsin, Pol Şanon, bu işe pazarlık karıştırılmıyacak.

Geminin mühim yerlerini gezdikten sonra, Şanon yalnız kalınca kamarasının pencerelerini açtı. Gözüne eski bir dost gibi âşina görünen İO manzaralarına baktı. Burada geçirdi...

gi iki sene vakıa oldukça zor geçmişti, fakat İO üzerinde karşılaştığı zorluklar dünya üzerinde şahit olduğu âfetin yanında çocuk oynacağı kalıyordu.

«... fakat belki, sonradan buradan ayrıldığına pişman olursun...»

Haklıydı Kiril!..

Kiril'i göreceği gelmişti. Gidip onu görmek, bu kâinat-ta kendisini anlayan bir dosta sahip olduğuna inanmak istedi.

Dışarı çıkarken Nugent'in hayretle bakışına sadece:

— Biraz dışarı çıkacağım, diye cevap verdi.

Bu söz tatmin edici değildi. Biliyordu. Ama Kiril'i ona nasıl anlatabilirdi? Zaten buna ihtiyaç ta yoktu...

Nugent:

-- Dikkat et! dedi. Vakit geç oluyor. Lâv arslanları av peşindedir şimdi.

Şanon güldü:

— Eskiden tanırım onları. Ben hareket saatine kadar gelirim. Gelmezsem de mahzuru yoktur. Beni bırakıp gidebilirsiniz...

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Şanon Kiril'i çabuk buldu.

Kiril, zaten onu bekliyordu.

— Geç kaldın Pol Şanon! dedi. Sana haber göndermek mecburiyetinde kalacaktım...

Kiril, her zamanki gibi, kulağa gelmeyen telepatik sesiyle konuşuyordu.

Ve Şanon da her zamanki gibi, Kiril'in yanına çöktü ve meçhul mahlûkun yosunlu şekilsizliğine yaslandı.

— Buradan giderken, değişmiş olduğumu, ayrıldığımdan dolayı pişman olabileceğimi söylemiştin bana. O zaman Arz üzerinde olup bitenleri bilmiyor muydun? Ve ben Arz'dan ayrıldıktan sonra ne oldu biliyor musun, Kiril?

— Evet biliyordum. Fakat sana söyleyemezdim. Bunu öğrenecek kadar olgun değildin. Karşına çıkarılan müşkül-

tı yenmen yahut bu müşkülât içinde mağlûp olman lâzımdı. Fakat netice ne olursa olsun, mücadeleyi tek başına yapman lâzımdı. Şarttı...

— Öyleyse! Öyleyse... Kiril, sen de... Sen de bu kâbusun bir parçasısın. Daha doğrusu bu kâbusu doğuran âmillerden birisin. Gil gibi...

— Arkadaşın sana hakikati söyleniyecekti. Fakat sen onu mecbur ettin. Öğrendiğine memnun musun Pol Şanon? Şanon'un hisleri karmakarışık.

Kendisini aldattığı için Kiril'e kızıyordu.

Yer yüzünde bu kadar kin beslediği gayri beşerî cisimlerden biriyle burada iki sene arkadaşlık ettiğini düşünerek nefret hislerine kapılıyordu...

Neticede kendisine bu kadar dost olan Kiril'in küplerle alâkası olduğunu öğrenince küplere bu kadar nefret beslememesi icap ettiğini de düşünüyordu...

Şanon bocalıyordu...

— İnanmıyorum, diye mırıldandı. Buna rağmen...

— Buna rağmen doğru ve kaçınılmaz. Bâki kalabilmek için her uzviyet kendi bünyesi dahilinde bir muvazene kurmak mecburiyetindedir. Yoksa yaşayamaz. Yaşayabilmek için büyümesi ve ölen hücrelerin yerine yeni ve sağlam hücrelerin gelmesi lâzım. Halbuki, dünya hücresi canlı olmakla beraber artık statik bir duruma düşmüştü. Tebdili mekân şarttı. Sen ve öteki arkadaşların bu tebdili mekânı başarıp, başka bir yerde normal bir uzviyet kuracaksınız.

— Ve plân tatbik olunacak...

Şanon afallıyordu...

Bütün bu kargaşalığın bu kadar basit bir nizama bağlı olduğunu düşündükçe afallıyordu.

— Bir de ben, bununla mücadeleye kalktım ha! Herşeyi eski haline irca edecektim.

— Dünya üzerinde vuku bulan bu son hâdiseler pek nadir vuku bulur... İnsan istisnaî bir durumdadır. Yalnız başına bir muvazeneye varamıyacak kadar atılgandır. İnsan daha rasyonel hareket edebilseydi bu neticeler olmazdı. Sen buradaki hayatına istinaden «nefis müdafaasının», kâinatın

ilk kanunu olduğunu kabul ediyorsun. Halbuki hakikî kâinat kanunu: büyüme... Büyüme neticesi esas kıymeti, esas cevheri arttırmak... Sen ve arkadaşların böyle bir hizmete yarayacak fertler olarak seçildiniz. Kübizm lekesi sürülmedi size, fakat buna rağmen son hâdiselerden fayda gördünüz. Karşılaştığınız âkibetlere karşı mücadele edecek şekilde yönlendirildiniz. Şimdi merakınızı tatmin edebildiniz mi? Hakikati öğrendiniz, omuzlarınız bu yüke tahammül edebilecek mi Pol Şanon?

Kiril'in cevaba ihtiyacı yoktu. Bu cevabın müsbet olduğunu biliyordu. Yoksa Şanon'a bu hakikati anlatmak şöyle dursun, bahis bile etmezdi.

— Fakat hâlâ bu hengâmede benim rolümü merak ediyorsun öyle mi? Ben, mahallî bir antibiyotik sayılırım. Tek başıma organizmanın bütününe kıyasen, haizi ehemmiyet değilim. Küplere gelince, onlar benim âletlerim, vasıtalarımıdır... Benim direktifime riayet ederler. Gittiğiniz yerde benim emsalimi bulamayacaksınız. Bu dünyalarda size tamamen yabancı, hattâ tehlikeli varlıklar bulunabilir. Yahut inanılmıyacak kadar güzel, verimli, dost topraklar bekleyebilir sizi... Bu sizin keşfetmeniz ve istifade etmeniz icap eden bir hakikat.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Şanon bir ayak sesi duyarak kendine geldi. Etrafına baktı.

Kiril'le konuşurken güneş iyice alçalmış, batmak üzereydi. Fakat gurubun hemen arkasından Jüpiter gümüş rengi ikinci bir şafakla yükselmiş ve bu inanılmaz ışıltı altında İO'nun vahşî manzaraları, bir masal dünyasının imkânsızlığını kazanmıştı. Soluk ışıltı altında, Şanon yaklaşan ayak seslerinin bir lâv arslanına ait olmadığını gördü.

Gelen Ruth Nugent'ti.

Buruşmuş, yırtılmış elbisesini değiştirmiş fakat güzelliğini maskeleyen ruhsuz tulumu giymemiş. bu renksiz ışıltı rengi seçilemiyen zarif bir elbiseye bürünmüştü.

Harikulâde vücudunun hatları iç gıcıklayıcı bir yakınlıkla sessiz davetler dağıtıyordu:

— Lâv arslanlarının eline düştün zannettim. Neye bu kadar geciktin? Seni alıp Ark'a götürmeğe geldim. Bir saata kadar hareket etmiş bulunacağız.

Şanon kalktı. Genç kızla beraber gemiye doğru yürümeye başladılar. Kızın yakınlığının onda bu kadar heyecan uyandıracağını, bu kadar hislerini kamçılacağını hiç tahmin etmemişti:

— Kiril'le konuştum, diye başladı. Gil'in söyledikleri doğru imiş. Fakat ondan başka birşey de öğrendim: iki sene evveline dönmek mümkün olsa gene aynı kararı verip Arz'a gider miydim? diye düşündüm. Ve anladın ki ben artık eski hayatımı özlemiyorum. O eski hayat artık beni tatmin etmez. Ben yeniden hayata gelmiş gibiyim ve yeni iştiaklam için yepyeni bir hayat istiyorum.

— Ya Ellen? Dünya ile beraber onu da mı terk ediyorsun?

— Bu sana biraz garip gelecek ama Ruth, doğruluğunu kabul etmek lâzım: ben Ellen'den daha fazla değiştim. Ellen kübist olmasaydı, onunla asla mesut olamazdım. Eski Pol değilim artık... Hiçbirimiz eski benliğimize sahip değiliz, yoksa burada yıldız maceraları peşinde koşmazdık.

Ruth içini çekti:

— Biliyorum, dedi. Ben de değiştim. Sükûnet Merkezi ne hareket ettiğimiz saattenberi okadar değiştim ki, inanamıyorum buna... Zaten değişmeseydim, bu akşam Alek'le ilgimi kesmezdim.

— Alek'le ilgini kestin mi? Niçin?

— Seni Ellen'den vazgeçirten sebeple. Çünkü Alek anlayışlı, iyi kalpli ve çok parlak bir bilgin ama aynı zamanda basit zevkli, heyecansız, sönük bir adam... Bana birkaç gündür tadına vardığım kudret ve itimadı veremez. Faydalı ve vazgeçilmez bir varlık olduğunu hissettiremez. Hayatımda hiç yalnızlık hissi tanıımıyacağıma dair bir inanç uyandırılmaz. Hareketli, heyecanlı, oturduğum yerde bile hiç can

sıkıntısı uyandırmayan, yaşanmağa değer hayatı veremez bana...

— Ben de aynı şeyleri hissediyorum, bu yeni hayatın sensiz tam olmayacağını.

Kızı kolları arasına aldı. Dudaklarını aradı. Bu dolgun dudaklar, kendilerine has sıcak bir canlılıkla dudaklarını doldurdu.

Gemiye vardıkları zaman hareket saati gelmek üzereydi. Deys Nugent onları kapıda karşılayarak:

— Neredeyse sizi aratmak üzere bir gurup gönderecektim, dedi. 10'ya yüz mil mesafede bir gemi var, zannedirim Ark'ı arıyor. Derhal hareket etmemiz lâzım.

Alek nefes nefese gelerek:

— Durun biraz, dedi. Kastor'un sürvitesini otomatik harekete ayar edeceğim. hemen arkamızdan o da hareket etsin. Sürvites tertibatının burada kalması çok tehlikelidir. Herhangi bir kimsenin eline bu sırrın geçmesi tehlikesini göze alamayız. Deys, seni Astrogasyon odasından istiyorlar.

Nugent, telâşla koştu. Ruth onu takip etti. Alek, çıkmadan evvel Şanon'a elini uzatarak:

— Ruth herşeyi anlattı, dedi. İkinize de saadetler ailerim. Memnun olduğumu söyleyemem ama, gaye idealimize erişmektir.

Sonra süratle merdivenden inerek Kastor'a doğru uzaklaştı.

Şanon düşünceli bir tavırla astrogasyon kumanda odasına gitti. Odada kimse konuşmuyordu. Herkesin yüzünde bir felâket okunuyordu. Şanon odaya girer girmez Ruth ona doğru koşarak kollarının arasına atıldı:

— Yerimizi keşfettiler, Pol, diye bağırdı. Hedefimize bu kadar yakınlaşmışken, muvaffakiyetsizliğe duçar olmak! Buna imkân yok! Böyle acı bir son olamaz...

Vizifon ekranında genç bir subay:

— Sizin hareketinize mâni olmak üzere emir aldım, di-yordu. Ani bir harekete teşebbüs etmemenizi tavsiye ederim. Geminizin üstündeki feza boşluğuna, hedef bulucu atomik

bir roket saldık. Hareketinizden birkaç saniye sonra, hız kazanmağa fırsat kalmadan, robot - bomba atomik olarak sizi bulup imha edecektir. Kurtulamazsınız.

Subay, kendi gemisinde birine hitap ederek:

— Röleyi bağlayın! dedi.

Vizifon ekranı birdenbire boşaldı. Tekrar yandı. Devriye gemisinden naklen gelen neşriyatta Koniston'un hayali belirdi:

— Harekete geçmeyin! dedi. Ark'ın hasara uğramasını istemiyorum. Biz de sizinle geliyoruz, Nugent. Dünya üzerinde ne Sendikaların, ne Şirketlerin, ne de Hükûmetlerin dayanmasına imkân kalmadı. Kan gövdeyi götürüyor. Cehennem boşaldı, yer yüzüne...

Nugent hiddetle bağırdı:

— Seni asla aramıza alamayız, Koniston! Herşeyi bozarsın. Seni almaktansa, hiç gitmeyebiliriz.

Koniston Şanon'a döndü:

— Şanon, ben gelinceye kadar, hareket etmelerine mâni olabilirsin. Seni ikna edecek silâhım var elimde...

Arkasına döndü:

— Getirin kızı! diye bağırdı.

Birisi ilerleyerek Ellen'i ekranın önüne getirdi. Kız, Şanon'un dehşet dolu bakışına o aptalca, mesut, koyun gibi, ruhsuz tebessümünüyle mukabele etti. Ellen'i derhal uzaklaştırdılar. Şanon hırs ve heyecandan zangır zangır titriyordu.

— Nugent'in hareketine mâni olursan, kızı veririm. Yoksa... Sen bilirsin. Prosiyon'a ya hep beraber gideriz, ya hiç kimse gidemez. Bütün kapıları açtır Şanon, devriye gemisindeki kuvvetler Ark'a girip işgal edebilsin. Bizim gemi Merih mahrekinin hemen başında... Altı saate kadar oradayız.

Şanon anı bir hareketle gamına tabancasına sarıldı. Nugent'e çevirdi:

— Bütün kapıları açtırın! Derhal! diye emretti.

Ark'a dönmüş bulunan Alek tam bu esnada Şanon'un arkasındaki kapıdan göründü. İçeri girmeden tekrar kayboldu:

Bir an sonra Şanon kumanda odasını terketmiş, koridorlarda olanca hızıyla koşarak iskele kapısına varmıştı. Anı hareketlerinin Ruth'un çehresinde uyandırdığı hayret, nefret, sukutu hayal hislerini gözünden kaçırmamıştı. Kız itiraz etmemiş, bağırmamış, hiçbir şey söylememişti. Yalnız bir tek bakışında, söyleyebileceği en acı şeyleri toplamış, bütün bunları zehir gibi bir usare ile genç adamın ruhuna akıtmıştı.

Hay Allah kahretsin!

Başka türlü hareket edemezdi ki...

Edemezdi...

Allahtan Alek, Kastor'un kumandalarını tamamiyle işe yaramaz hale getirmemiş olsa...

Merdivenin altına henüz varmıştı ki, yukarıdan Ruth'un çılgın sesi kulaklarını doldurdu:

— Pol! Pol! Gitme! Dön geri... Ne yapmak istediğini biliyorum. Değmez sevgilim... Dön bana, dön Pol! Pol! Pool!

Gayri ihtiyar gözlerini yukarı kaldırdı. Kızın üstü başı perişan, saçları darmadağındı. Gözleri tahammül edilmez bir acıyla büyüymüş, tatlı sesi, boğuk bir çığlık halini almıştı.

— Mecburum Ruth! Başka çare yok. Unutma; Ark'ın muvaffak olması hepimizin hayatından daha mühim. Seni seviyorum Ruth!

— Dur Pol! Ben de geliyorum. Dur sevgilim...

Pol döndü. Kastor'a doğru koşmağa başladı. Fakat...

Fakat neydi o? Kendisinden pek çok daha ilerde, Ark'la Kastor arasında Kastor'a doğru koşan bir gölge vardı. Şanon bu ufak tefek adamı tanıyacaktı.

Bu Alek'ti. Şanon iskele kapısına varıncaya kadar. O, Kastor'a daha yakın olan sancak kapısına fırlamış ve Şanon'dan daha evvel Kastor'a yaklaşımağa muvaffak olmuştu.

Şanon canını dişine takarak hızını arttırdı. Sarfettiği gayretle bütün adaleleri acıyor, başı dönüyordu.

Alek'ten evvel Kastor'a varması lâzımdı. Alek seyahatin muvaffak olabilmesi için ondan çok daha kıymetli bir unsurdu.

Bir aralık Ruth yarı yuvarlanarak, merdivenlerden in-

miş, sert balzat geminin üzerinde düşerek kalkarak, hıçkarak iki adamın peşine düşmüştü:

— Pol!.. diye haykırıyordu. Pol! Bırakma beni!.. Beni bırakma, sevgilim!.. Pol.. Pol...

Fakat yetişmesine imkân yoktu. Gözlerini dolduran yaşlardan önünü iyi göremiyor, bazalt taşların keskin kenarları bacaklarını bereliyor, acıtiyordu.

— Allah belâsını versin Koniston'un! Allah belâsını versin küplerin, devriyenin, Ark'ın, Kastor'un, herşeyin, herkesin...

Allah belâsını versin.

— Gel Pol. Ben seni istiyorum. Seni seviyorum Pol. Sen benimsin. Gel Pol, gitme... Beni hareketsiz bırakıp nereye gideceksin? Gel Pol...

Alek Kastor'a vardığı zaman Pol daha yirmi, otuz metre kadar gerideydi. Alek can havliyle merdivene sıçradı. Bukadar mukavemetli olacağını kendi bile tahmin etmiyordu. Şakakları zonkluyor, başı çatlayacak gibi oluyordu. Titreyen parmakları kapının otomatığını zor buldu, bastı. Kumanda köprüsüne koştu. Kendini bağlamasına filân lüzum yoktu. Bütün mesele bir tek düğmeye basıncaya kadardı. Otomatik hareket bile mühim değildi.

Bir tek düğmeye basıncaya kadar...

Bastı.

Alek, Kastor'a girip kapıyı kapatıncaya kadar Şanon on, on beş metre daha katetmişti. Fakat kapı âdeta yüzüne çarparcasına kapanınca:

— Alek! diye bağırdı.

Fakat boşuna. Alek onu duymuyordu, duyamazdı.

Şanon birdenbire kendine geldi. Anî bir hareketle kendini birkaç metre ötede, bazalt kayaların arasında derince bir yarığa attı. Yarığın dibini bulup ta sert kayanın dirseğini ve kalçasını zedelemesinin acısını duymağa vakit bulmadan keskin bir çığlık, dehşetli bir gök gürültüsü duyuldu, Kastor kurşun gibi havaya fırladı.

Bir saniye...

İki saniye...

Müthiş bir infilâk donuk beyaz semayı kan rengine boyadı. Atom infilâkinin harareti Şanon'un yüzünü bir cehennem gibi yaladı. Robot - bomba Ark yerine Kastor'u bulmuş, tuzla buz etmişti. Artık Ark'ın hareketine hiçbir mâni kalmamıştı. Hiç olmazsa bir müddet için...

Müşkülâtla doğruldu. Bin sene koşmuş kadar yorgundu. Gerisin geriye, Ark gemisine doğru telâşla koştu. Dönüş çok daha fazla zaman aldığı halde, ona Ark'tan Kastor'a gelmek için sarfettiği zamanın onda biri gibi geldi.

Kastor'un yüz metre kadar ilerisinde Ruth takatı kesilerek yere kapanmış, boğuk hıçkırıklarla:

— Pol! Pol! Neye gittin? Neye beni bıraktın da gittin? diye inliyordu.

Şanon eğildi, genç kızı kucağına aldı, yoluna devam etti.

Ruth önce ne olduğunu anlayamamıştı. Fakat gözyaşları arasında kendini taşıyanın sevgilisi olduğunu görünce boynuna sarıldı. Dağınık saçlarını, ıslak yanaklarını sevgilisinin yüzüne, gözüne, omuzuna sürerek hıçkırıklar içinde öpüyordu:

— Pol! Pol'um benim!

Ark'ın mürettebat odasında, kendi yataklarına uzanmış, diğerleri gibi emniyet kemerleriyle bağlanmışlardı. Şanon elini uzatarak Ruth'un elini buldu. Ruth:

— Yepyeni bir hayata başlayacağız Pol, dedi. Arkada bıraktıklarımızın kaybı idealimize set çekmesin. İçinde hiçbir hüsrân saklama.

— Hiçbir hüsrânım yok Ruth. Yepyeni bir medeniyet kurmağa hazırım. Bilhassa sen yanımda olduktan sonra.

Ark, anı bir fırlayışla fezanın meçhul boşluklarına atıldığı zaman hâlâ el ele tutuşuyorlardı.

HÜCUM!

IŞIKSIZ DÜNYA
YERYÜZÜ BUNDAN İSTİFADE
EDEN HAYDUTLARIN ELİNDE

**YAKINDA
ÇIKIYOR**

Arktrüs yıldızının kötü ruhlu insanların
anî bir hücumla Arzı yok etmemeleri için
bütün dünya karanlık içinde saklanıyor.

1 *Lira*